

DEMOCRÀCIA
i Llibertat

Convergents!

 Demòcrates
de Catalunya

 Reagrupament

Programa electoral

Farem possible
el teu sí

democraciailibertat.cat

PREÀMBUL **DEMOCRÀCIA I LLIBERTAT DAVANT EL #20D**

INTRODUCCIÓ **#20D, DONAR CONTINUÏTAT AL MANDAT DEMOCRÀTIC DEL 27S**

- 1** El plebiscit i el mandat democràtic del 27S
- 2** D'on venim.
Què hem fet.
Què volem fer (del 10J de 2010 al 20D de 2015)
- 3** Per què cal tenir força a les eleccions del 20D?

1

BLOC 1

ELS GREUGES DE L'ESTAT AMB CATALUNYA I AMB LA DEMOCRÀCIA

- 1 Una ofensiva premeditada: la destrucció de l'autogovern
- 2 Ofec de les institucions catalanes:
 - El dèficit fiscal de Catalunya amb l'Estat (balances fiscals)
 - La desequilibrada distribució dels objectius de dèficit
 - L'augment de la pressió fiscal estatal (IVA, IRPF, societats, impostos especials, etc.). Cap retorn a Catalunya
 - La no-consideració del cost de la vida com a font de desigualtats
 - El sistema de finançament
- 3 Incompliments
- 4 Mesures recentralitzadores
- 5 X Legislatura (2011-2015): un atac a la democràcia

2

BLOC 2

EL FULL DE RUTA CAP A LA INDEPENDÈNCIA. L'AGENDA DE NEGOCIACIÓ ESPANYOLA

- 1 El full de ruta i l'acord de Junts pel Sí
- 2 Suport a l'agenda del Govern de la Generalitat
- 3 La defensa dels drets de la societat catalana davant les institucions de l'Estat espanyol en el període de transició

3

BLOC 3

**CATALUNYA, NOU ESTAT D'EUROPA.
EL PAÍS QUE ESTEM CONSTRUÏT**

**3.1 Un nou estat del benestar per a tothom i que
inverteixi en el futur**

3.1.1 L'oportunitat de construir un nou estat del benestar

3.1.2 Reduir les desigualtats com a garantia de creixement sostenible i estable. Eixamplar les classes mitjanes

3.1.3 Per un nou contracte social i un contracte generacional:

- Lluitar contra la pobresa, fer efectiva la inclusió social i garantir el treball digne
- Suport a les famílies amb nens
- Segones oportunitats per a persones vulnerables. Les polítiques socials d'habitatge. La SAREB
- Assegurar els subministraments bàsics als consumidors vulnerables
- Polítiques de joventut. Present i futur.
- Pensions: recuperar el poder adquisitiu i millorar les de viduïtat
- Persones en situació de dependència, promoció de l'autonomia personal i gent gran
- Atenció a les persones amb discapacitat: igualtat d'oportunitats

- Migracions: nou enfocament
- Suport i col·laboració amb el tercer sector social i el voluntariat i impuls a la innovació social
- Reforçar els instruments de col·laboració privada en activitats d'interès social (mecenatge i RSE)

3.1.4

Enfortir els pilars de la cohesió social. Reactivar l'ascensor social

- Salut: retorn a la universalització i millora del finançament de la sanitat
- Ensenyament. En defensa del model educatiu català
- Enfortir els ensenyaments postobligatoris: universitats i formació professional
- Igualtat de gènere i lluita contra la violència masclista
- Igualtat amb els col·lectius LGTBI i altres col·lectius discriminats
- Cultura i llengua. Molt per fer. Refer el que s'ha volgut destruir
- Esport. La visió catalana

3.2 Una economia dinàmica, sostenible i al servei de les persones

3.2.1 Més recursos per a Catalunya des del primer dia de la legislatura

3.2.2

Ocupació: creixement i més polítiques per a la creació de llocs de treball

3.2.3

Una política econòmica per a un creixement de llarg termini, innovador i sostenible

3.2.4

Política fiscal

3.2.5

Política financera

3.2.6

Política energètica: per una energia segura, competitiva i sostenible

3.2.7

Les polítiques d'impuls sectorial: agricultura, indústria, comerç, turisme, serveis

3.2.8

Garantir la competitivitat empresarial

3.2.9

Defensa dels interessos de la petita i mitjana empresa i dels emprenedors autònoms

3.2.10

Acord Transatlàntic per al Comerç i la Inversió entre Europa i EUA (TTIP)

3.2.11

Unitat de mercat

3.2.12 Les infraestructures de futur: transport, comunicacions, TIC

3.2.13 Compromesos amb un país més saludable, respectuós amb la natura i el medi ambient

3.3 Una administració al servei dels ciutadans

3.3.1 Administració pública i ciutadania. Facilitar la transició

3.3.2 L'Administració de Justícia

3.3.3 Seguretat i defensa

3.3.4 Catalunya i les polítiques europea i exterior

3.3.5 Millorar la cooperació amb el desenvolupament

3.3.6 Donar resposta al problema dels refugiats

3.4 Governança i regeneració democràtica

3.4.1 Millora de la qualitat democràtica

3.4.2 Millora de la transparència, la participació i la rendició de comptes

3.4.3 La lluita contra la corrupció

DEMOCRÀCIA
i Llibertat

Convergents!

 Reagrupament

Farem possible **el teu sí**

PREÀMBUL
**DEMOCRÀCIA I
LLIBERTAT,
DAVANT EL #20D**

Democràcia i Llibertat és la suma electoral de tres forces —Convergència, Demòcrates de Catalunya i Reagrupament— que, des del centre del sobiranisme català, s’han unit per fer realitat el “sí” de la majoria dels catalans a la independència de Catalunya, expressat d’una manera reiterada als carrers i les places d’arreu del nostre país, i a les urnes el proppassat 27 de setembre. I no pas per fer-ho de qualsevol manera i a qualsevol preu, sinó d’una manera inclusiva, pulcrament democràtica, volgudament cívica i convivencial.

Ens presentem units, ras i curt, perquè sentim que ens devem al poble de Catalunya i que aquest reclama, més que mai, unitat, generositat i amplitud de mires. La nostra és una suma que vol bastir la Catalunya independent que respongui a les necessitats del nostre país i doni cobertura als nostres anhels col·lectius. Per això, aquest 20 de desembre ens presentem amb aquest tarannà constructiu, us demanem la vostra confiança, una vegada més, oferint-vos la certesa que sabrem correspondre-hi amb dedicació plena, d’una manera serena i ferma, amb il·lusió i amb responsabilitat, estalviant-nos dreceres que puguin perjudicar el procés, i també l’excés de gesticulació que pot emboirar el nostre camí cap als horitzons de plenitud nacional. Però sense perdre el temps; un temps preciós si es té en compte que disposar dels recursos de tot estat ens garantirà més justícia social i més benestar per al nostre poble i per a les futures generacions, perquè són elles el punt d’ancoratge i de destí de tot plegat, i a elles els volem deixar un país ple d’oportunitats, on des de les seves capacitats puguin desenvolupar el seu talent dignament, lliurement, competitivament.

El programa de Democràcia i Llibertat és un programa reptador i excepcional, certament, perquè no pretenem participar en el govern d’un Estat espanyol que no sentim com a propi, sinó influir en el Govern i el conjunt de les institucions estatals per tal que permetin fer realitat el mandat democràtic del 27 de setembre. Per això, no es tracta d’un programa electoral que es basi en una lògica autonomista, que hem superat. Amb la mateixa contundència, però, afirmem que no podem desertar —ni desertarem— de les nostres obligacions ni de dir-hi la nostra sempre que calgui, mentre les decisions que s’adoptin a Madrid condicionin i afectin la qualitat de vida dels catalans i les catalanes, la viabilitat de la nostra economia i el futur de la nostra nació i dels elements que ajuden a configurar-la.

El 20D és indestruïble d’altres conteses electorals. Ara és el torn de les Corts Generals, i novament serà cabdal que la majoria sobiranista a Catalunya s’expressi a les urnes. Us demanem que, amb el vostre vot, ens permeteu tenir una posició forta al Congrés i al Senat espanyols. Posarem aquesta fortalesa no pas al servei de l’obstrucció, sinó de la preparació de les millors condicions per a la nostra desconnexió legal de l’Estat espanyol, una desconnexió que necessitem que sigui endreçada, ràpida i, sobretot, viable, per poder connectar el nostre país amb el futur, amb totes les seves potencialitats.

A Democràcia i Llibertat sabem que, com a societat, tenim molts dels ingredients necessaris per fer de Catalunya un referent de *start-up nation*: història, creativitat, talent, coneixement, entorn geogràfic, capacitat integradora i alhora expansiva, entre d'altres. No podem deixar escapar aquesta oportunitat d'estar a l'avantguarda del coneixement i de la seva plasmació en la cultura, en la societat i en l'economia. Caldrà, però, que ens alliberem dels sentiments de propietat, protagonisme o protecció, els quals, malentesos, condicionen negativament les nostres realitats. Per això, serem proactius i afavorirem la consolidació d'una cultura col·laborativa —també en l'àmbit de la política—, que estigui a l'abast de tothom que hi vulgui participar, com a eina indispensable per garantir la sostenibilitat econòmica i l'escalabilitat del projecte de país, és a dir, la seva capacitat de créixer, si més no, al mateix ritme dels canvis que hi ha en el seu entorn.

Democràcia i Llibertat és una proposta que se sent continuadora, encara que no pas amb exclusivitat, de la candidatura de "Junts pel Sí" del proppassat setembre i del seu tarannà integrador. Assumim com a propis, tampoc exclusivament, els informes que ha anat elaborant el Consell Assessor per a la Transició Nacional, recollits i sintetitzats en el *Llibre blanc de la Transició Nacional de Catalunya*. Tenim les idees clares, un projecte que ens mobilitza i entusiasma i un país que ens apressa i ens justifica. Tenim, també, al nostre favor un element que ningú no gosa discutir: hem estat generosos i responsables al llarg de dècades, exhibint un sentit d'Estat del qual sovint mancaven les forces estatals majoritàries. Ara és el moment d'exigir reciprocitat a les institucions espanyoles, en el sentit que mostrin, en fets, i no pas solament en paraules, la mateixa generositat i la mateixa responsabilitat davant l'expressió democràtica de la majoria dels ciutadans de Catalunya en pro de la independència.

No hi ha cap dubte que això serà molt més fàcil si el poble català rebla el clau i torna a emetre el missatge clar que ja va enviar a Madrid i al món el proppassat dia 27 de setembre, tot donant força a Democràcia i Llibertat per donar força així a l'independentisme.

Farem possible el teu sí!

DEMOCRÀCIA
i Llibertat

Convergents!

 Demòcrates
de Catalunya

 Reagrupament

Farem possible **el teu sí**

INTRODUCCIÓ
**#20D, DONAR
CONTINUÏTAT AL
MANDAT DEMOCRÀTIC
DEL 27S**

Les eleccions del 27 de setembre passat van ser el referèndum que l'Estat espanyol no ens havia permès fer de cap altra manera. Un referèndum imperfecte, perquè unes eleccions al Parlament no són un referèndum pur, però un referèndum al cap i a la fi.

El resultat electoral va ser clar: 72 diputats favorables a la independència, 52 en contra i 11 favorables al dret a decidir. El resultat en vots també va ser clar en mostrar els suports que té cadascú: 47,74 % favorables a la independència, 39,17 % en contra, 8,94 % a favor del dret a decidir i 4,15 % cap a forces sense representació parlamentària, vot en blanc i nul. Mai no hi havia hagut un suport electoral tan clar a Catalunya favorable a la independència.

El resultat de les eleccions legitima de manera clara una majoria parlamentària per iniciar el procés d'independència. Ningú no pot negar que existeix una majoria de catalans que volen superar l'actual marc de relacions i encetar el camí cap a un estat propi per a Catalunya. A més, el que de ben segur no avala aquest resultat és el silenci, la manca de resposta democràtica i la nul·la capacitat de diàleg que manifesten les institucions de l'Estat espanyol, encapçales pel Govern espanyol.

1. El plebiscit i el mandat democràtic del 27S

Catalunya viu uns moments de gran transcendència política i nacional. Per primera vegada en molts anys una majoria inapel·lable de catalanes i catalans, mitjançant la força dels seus vots, han donat una majoria al Parlament de Catalunya amb un mandat inequívoc: l'inici del procés de construcció d'un estat propi per a Catalunya.

Les eleccions del proppassat 27 de setembre han marcat un abans i un després en els anhels de molts catalans i catalanes. Finalment, després de quatre anys de mobilitzacions ciutadanes excepcionals i de molts esforços, els ciutadans de Catalunya han pogut votar i exercir el dret a decidir el futur nacional i polític del seu país.

Unes eleccions convocades després d'un llarg camí transcorregut i no exempt d'entrebancs i dificultats. Uns comicis convocats com a darrera oportunitat per poder donar sortida a l'anhel d'una majoria molt clara i rotunda d'un país que volia exercir, democràticament i pacíficament, el dret a decidir el seu futur.

Un dret que, tot i comptar amb un ampli suport ciutadà i de la majoria dels diputats del Parlament, ha estat i encara és negat sistemàticament per l'Estat espanyol, que avui continua donant l'esquena al diàleg i a la negociació.

Les eleccions del 27 de setembre han donat finalment al poble de Catalunya l'oportunitat de poder exercir el seu dret a decidir tot atorgant caràcter plebiscitari als seus vots.

Un plebiscit que a hores d'ara ja no és negat per ningú. Amb una participació històrica del 75 %, els vots han atorgat una majoria absoluta indiscutible als partits favorables a la independència de Catalunya.

Per primera vegada a la història del Parlament de Catalunya hi ha una majoria netament independentista formada per 72 diputats. Amb aquest resultat electoral, ja ningú no pot parlar de majories silencioses. Les urnes han parlat i el resultat és clar, rotund i a l'abast de tothom.

La candidatura de Junts pel Sí ha obtingut més d'un milió sis-cents mil vots, el màxim nombre de vots que ha obtingut mai una candidatura en unes eleccions al Parlament de Catalunya.

El Sí ha guanyat les eleccions, i això és una realitat inqüestionable i inapel·lable.

Tant a Escòcia com al Quebec els respectius referèndums es van convocar després de les victòries electorals del Partit Nacional Escocès (SNP) i del Partit Quebequès, en ambdós casos, amb uns percentatges de vots inferiors als obtinguts per les forces independentistes a Catalunya. En canvi, l'Estat espanyol ha impedit exercir el dret a decidir quan el suport a la independència arriba gairebé al 48 %.

Així doncs, estem plenament legimitats. Tenim un mandat democràtic majoritari i un full de ruta per tal d'iniciar el procés que ha de permetre construir un nou estat i dotar d'una vida millor els catalans i les catalanes.

Tenim a les nostres mans l'oportunitat de donar un futur millor per a Catalunya. El món ens observa i està amatent a aquest moviment plural i transversal imparable. Un moviment per a tothom, pacífic, democràtic i que no exclou ningú, que busca amb la mà estesa construir un nou marc de relacions que faci possible un futur millor per als ciutadans de Catalunya; una vida millor.

Ara és l'hora de fer realitat el mandat de les urnes i d'oferir el millor de cadascú de nosaltres per fer possible la plenitud política i nacional de Catalunya.

2. D'on venim. Què hem fet. Què volem fer (del 10J de 2010 al 20D de 2015)

- La recerca de l'encaix amb Espanya esberlada per la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut

Històricament, les principals formacions polítiques catalanes han treballat per buscar fórmules que fessin possible un encaix còmode de Catalunya amb Espanya. Aquesta línia d'acció es va refermar amb el pacte polític que va fer possible la transició i l'aprovació, l'any 1978, de la Constitució espanyola.

Aquesta col·laboració lleial tenia un doble objectiu: d'una banda, aconseguir recuperar i consolidar l'autogovern de Catalunya, i, de l'altra, contribuir al progrés i la modernització d'Espanya. D'aquesta manera, la transformació d'Espanya cap a un estat modern, tolerant i conscient de la riquesa de la seva diversitat havia de fer possible que Catalunya s'hi integrés amb plena capacitat per poder desenvolupar el seu propi projecte, d'acord amb la seva realitat nacional.

Durant molts anys el catalanisme polític ha treballat en aquesta direcció, col·laborant de manera lleial amb Espanya, contribuint a la seva governabilitat i estabilitat, i donant suport als principals reptes que l'Estat espanyol tenia plantejats.

Des de l'elaboració mateixa de la Constitució espanyola de 1978 fins a la incorporació d'Espanya a la Unió Europea i a l'euro, passant pel manteniment de la solidaritat entre territoris o la garantia de l'estabilitat dels seus governs (tant del PSOE com del PP), el catalanisme polític ha estat un exemple de compromís i responsabilitat, amb l'esperança del benefici comú que suposava jugar a favor de la construcció d'una Espanya moderna, democràtica i integrada a Europa.

No hi ha dubte que durant anys aquesta política va obtenir els seus resultats. L'autogovern de Catalunya va créixer i es va consolidar, i Espanya va integrar-se plenament a Europa i a la Unió Europea, amb tot el que això comporta.

Tanmateix, en els darrers anys han estat múltiples i evidents els fets que demostren una clara voluntat d'involució per part de l'Estat espanyol. El Govern amb majoria absoluta del PP entre els anys 2000 i 2004 en fou una primera mostra inequívoca. Posteriorment, les contínues traves al procés d'elaboració de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006 van reafirmar aquesta evidència.

L'Estatut de 2006, que va néixer amb la voluntat de renovar la relació de Catalunya amb Espanya, va ser objecte d'atacs i retallades, amb diferents graus d'intensitat, per part dels dos grans partits estatals.

Com a conseqüència, amb un clar menyspreu per la voluntat del poble de Catalunya, que va aprovar-lo amb el suport de tres quartes parts dels votants, i malgrat el suport majoritari de les Corts espanyoles, l'any 2010 una sentència del Tribunal Constitucional, basant-se en els recursos interposats pel PP i pel Defensor del Pueblo, va amputar les parts fonamentals de l'Estatut.

Això va donar lloc a una reacció històrica de la societat catalana, que es va fer evident el 10 de juliol de 2010, quan els ciutadans de Catalunya van omplir massivament els carrers de Barcelona manifestant-se pacíficament sota el lema "Som una Nació. Nosaltres decidim".

La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut va liquidar el pacte constitucional de 1978 i va posar fi al període de col·laboració constructiva entre Catalunya i l'Estat espanyol. D'aquesta manera s'obria una nova etapa en la història política de Catalunya: la transició nacional basada en el dret a decidir del poble de Catalunya.

- El dret a decidir: pacte fiscal (2010 - 2012)

La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'Autonomia referendat pel poble de Catalunya marca, doncs, un punt d'inflexió molt clar. Aixeca un mur entre l'Estat espanyol i una gran part de la societat catalana, que se sent exclosa del context constitucional, i és la constatació que l'Estat espanyol no té cap voluntat d'evolucionar cap a un estat plurinacional.

Aquest mur conduïa inexorablement cap a una nova via: la transició nacional basada en el dret dels ciutadans de Catalunya a decidir lliurement el seu futur. Tant les consultes populars iniciades l'any 2009 com l'impuls de la societat civil a través d'entitats com l'Assemblea Nacional Catalana, Òmnium Cultural o l'Associació de Municipis per la Independència, donen a aquest procés una projecció des de la base i una dimensió social, pacífica i democràtica.

En aquest sentit, es constata que una de les qüestions que generen un consens més ampli en la societat catalana és la reivindicació d'un model de finançament propi, en la línia del concert econòmic, que posi fi a l'injust dèficit fiscal que pateix Catalunya des de fa dècades.

El mes de juliol de 2012 el Parlament de Catalunya aprova per àmplia majoria la proposta de pacte fiscal en la línia del concert econòmic i avala l'inici d'una negociació bilateral entre els governs català i espanyol. Recollint aquest encàrrec, el president Artur Mas es reuneix amb el president Mariano Rajoy el 20 de setembre per plantejar-li de nou l'inici d'una negociació en aquesta línia, però el president espanyol rebutja qualsevol negociació de pacte fiscal i de model de finançament propi per a Catalunya.

Paral·lelament, nou dies abans, un milió i mig de persones surten als carrers de Barcelona en la manifestació de l'11 de setembre sota el lema "Catalunya, nou estat d'Europa".

En aquest context, trencada la via del pacte fiscal que comptava amb un ampli suport parlamentari, la mateixa tardor de 2012 es convoquen eleccions anticipades al Parlament de Catalunya per tal de copsar la veu dels ciutadans en relació amb la necessitat de donar un pas endavant en el procés de transició nacional i l'exercici del dret a decidir.

- El dret a decidir: consulta i plebiscit (2012-2015)

El resultat de les eleccions del 25 de novembre fou inequívoc. Les forces que portaven el dret a decidir en el seu programa van obtenir una majoria aclaparadora. Amb una participació de gairebé el 70 %, els ciutadans expressaren un clar suport al dret a decidir i avalaren l'obertura d'una nova etapa en el procés de transició nacional.

S'impulsà així un procés en què, amb grans majories, amb amplis consensos i amb el màxim compromís democràtic i respecte als marcs legals, Catalunya reclamava poder decidir lliurement el seu futur, poder votar quin ha de ser el seu estatus polític. És això el que es reclamà en noves grans mobilitzacions al carrer i en diferents declaracions i acords majoritaris del Parlament.

Una d'aquestes resolucions parlamentàries demanava iniciar el diàleg amb el Govern espanyol per fer possible la celebració d'una consulta sobre el futur polític de Catalunya. Però el president Rajoy, en resposta al nou emplaçament formulat per escrit pel president Artur Mas, va negar de nou el diàleg.

Tanmateix, d'acord amb el marc constitucional, el 8 d'abril de 2014 una delegació del Parlament de Catalunya compareix davant del Congrés dels Diputats per demanar la delegació a la Generalitat de les competències per celebrar un referèndum de manera acordada. La proposta és rebutjada de forma rotunda amb el vot contrari de 299 diputats. Una nova via de negociació es tanca.

Per tal de poder oferir una nova via a l'anhel majoritari del poble de Catalunya de ser consultat sobre el seu futur, el 19 de setembre el Parlament de Catalunya aprova la Llei de consultes populars no referendàries i participació ciutadana, avalada pel Consell de Garanties Estatutàries.

D'acord amb aquesta llei, el 27 de setembre es convoca la consulta per al dia 9 de novembre de 2014 amb una pregunta acordada per sis forces polítiques: CDC, ERC, UDC, CUP, ICV i EUiA. Però dos dies després, a petició del Govern espanyol, el Tribunal Constitucional suspèn cautelarment la llei de consultes aprovada pel Parlament i el decret de convocatòria de la consulta del 9-N.

Davant d'aquestes suspensions, el Govern català organitza un procés participatiu per al 9-N, que gràcies a la feina i el compromís de milers voluntaris, esdevé un èxit rotund, amb més de 2,3 milions de persones que s'expressen a les urnes malgrat les amenaces del Govern i de les institucions de l'Estat. Amenaces traduïdes posteriorment en fets, a través de les querelles

presentades contra el president de la Generalitat, l'aleshores vicepresidenta i la consellera d'Ensenyament.

En conclusió, des de la sentència del Tribunal Constitucional de 2010, la resposta del Govern espanyol a totes les demandes, propostes i mobilitzacions de la societat i les institucions catalanes ha estat una negativa rotunda i reiterada, sense cap mena de paliatiu.

Davant d'aquesta reiteració del "no a tot", l'única opció per poder fer sentir la veu dels ciutadans de Catalunya a les urnes va ser la convocatòria d'unes eleccions ordinàries al Parlament de Catalunya, a les quals les formacions polítiques van donar un caràcter plebiscitari, convertint-les d'aquesta manera en la consulta que l'Estat espanyol havia impedit fer.

- El mandat democràtic: de les eleccions del 27S al 20D

Les eleccions al Parlament de Catalunya del proppassat 27 de setembre, d'un caràcter inequívocament plebiscitari, van donar com a resultat una clara majoria de diputats independentistes al Parlament de Catalunya. Amb una victòria nítida de la candidatura de Junts pel Sí, recau sobre aquesta formació la responsabilitat de formar govern i impulsar el full de ruta cap a la constitució de Catalunya com a estat independent.

Resulta necessari, per donar sortida a aquest mandat, plantejar una negociació formal amb l'Estat espanyol, la Unió Europea i la comunitat internacional.

En relació amb aquest darrer aspecte, les eleccions del 20 de desembre esdevenen una cita fonamental i inexcusable en aquest procés, ja que suposen l'oportunitat de disposar a les Corts espanyoles d'una veu i una interlocució amb garanties per poder dur a terme aquesta negociació. Dels resultats d'aquests comicis en depenen també la força i l'autoritat d'aquesta veu al servei del poble de Catalunya i del seu mandat expressat el 27 de setembre passat.

La coalició Democràcia i Llibertat té com a principal raó de ser erigir-se en aquesta veu davant les institucions de l'Estat, treballant conjuntament amb la resta de forces que concorren a aquestes eleccions amb el mateix objectiu, fent seu el mandat democràtic del poble de Catalunya i aplicant-lo amb coherència, rigor, respecte i responsabilitat, al servei del progrés de Catalunya i de la societat catalana en el seu conjunt

3. Per què cal tenir força a les eleccions del 20D?

- Perquè o fas política o te la fan

Ara més que mai és el moment de fer política a Madrid. El Govern espanyol durant aquests darrers quatre anys ha laminat conscientment les competències de la Generalitat de Catalunya tant com ha pogut. Hem estat objecte d'un procés constant i persistent de recentralització de les nostres competències. Hem sofert un capítol més del llarg reguitzell d'incompliments, ofecs i menysteniments de l'Estat espanyol envers Catalunya. Ni han fet ni han deixat fer. El gran repte d'aquest mandat consisteix a transformar l'autonomia catalana en l'Estat català. Hem d'anar a Madrid a fer política i a pactar la independència.

- Perquè cal defensar el mandat democràtic de les urnes del 27S

Tenim un mandat clar: la constitució d'un Estat català independent. I ho volem fer bé, seguint escrupolosament les regles democràtiques i el full de ruta compromès a les eleccions del 27 de setembre. Anem a Madrid amb la voluntat d'un diàleg sincer amb l'Estat espanyol per tal de garantir la màxima seguretat jurídica de tot el procés i evitar perjudicis innecessaris a qualsevol de les parts implicades.

El nostre ànim no és anar en contra d'Espanya, ans al contrari. Tot complint el mandat democràtic de les urnes, volem enraonar i cercar solucions que resultin beneficioses per a tothom. També serà imprescindible establir el diàleg i la negociació amb les institucions de la Unió Europea i altres organismes internacionals. Per culminar amb èxit la independència, es requereix el reconeixement internacional, cosa que va lligada amb el respecte degut a les regles del joc i a les de la cultura democràtica europea. En aquest sentit, és imprescindible fer-ho bé, ser escrupolosos i actuar de manera impecable.

- Per la regeneració democràtica. Una nova generació de persones a Madrid

Per implementar el mandat democràtic del 27 de setembre comptem amb una nova generació de persones. Democràcia i Llibertat és el resultat de la confluència de diferents formacions polítiques d'àmbits i procedències diverses, així com també de persones independents que s'hi han volgut sumar. Totes elles compromeses amb el procés de construcció de l'Estat català i amb les noves eines de la governança: la cultura dels valors, la participació, la implicació ciutadana, la transparència, la lluita contra la corrupció, la rendició de comptes i la regeneració democràtica.

- Perquè durant el procés de fins al naixement de l'Estat cal vetllar per la transició nacional

Al costat de la implementació del full de ruta sobiranista i fins que no es completi el procés de transició nacional i Catalunya esdevingui un estat, també cal anar a Madrid a defensar amb fermesa el dia a dia, les urgències i els interessos immediats dels catalans i les catalanes. Sense perdre mai de vista que el nostre principal objectiu a Madrid és estimular i desenvolupar la negociació necessària per a portar a terme amb èxit el procés de transició cap a la independència.

Mentre no siguem independents, cal ser presents a Madrid per tal de desenvolupar el mandat a les urnes obtingut el 27S. Ser al costat d'aquells que ho passen molt malament, lluitar contra la pobresa, ajudar a donar impuls a la recuperació econòmica i a la creació d'ocupació de qualitat, lluitar per tenir el màxim de recursos disponibles, vetllar per totes les infraestructures que necessitem per funcionar millor. I un llarg etcètera.

Just abans de l'estiu, el Govern de la Generalitat va presentar públicament l'informe *Crònica d'una ofensiva predeterminada. Les conseqüències sobre les persones de Catalunya*, un recull acurat dels greuges i mesures recentralitzadores de l'Estat espanyol envers Catalunya.

Aquesta és la missió que tenim encomanada a partir del 20 de desembre a Madrid. Anem a defensar-hi les institucions catalanes i el projecte independentista. Anem a fer política de tu a tu. A treballar per poder constituir un nou estat per a Catalunya, per una Catalunya que ja mira al futur, que albira una vida millor.

1 BLOC 1
**ELS GREUGES
DE L'ESTAT AMB
CATALUNYA I AMB LA
DEMOCRÀCIA**

1. Una ofensiva premeditada: la destrucció de l'autogovern

En els darrers anys l'objectiu del Govern espanyol ha estat empetir cada vegada més la capacitat de Catalunya d'autogovernar-se. Ho ha fet menystenint les nostres institucions, atacant la nostra identitat i laminant de forma constant les nostres competències. L'ofegament econòmic al qual s'ha sotmès al Govern de la Generalitat, tant a través d'uns objectius de dèficit públic injustos com del persistent dèficit fiscal, ha estat notable.

La darrera mesura ha estat la intervenció de la Generalitat a través del control absolut de les seves finances, anul·lant *de facto* el poc autogovern que encara mantenia el Govern de Catalunya.

Al Govern del PP li fan nosa la diferència i la discrepància. No atén raons ni diàlegs i ha aplicat de forma sistemàtica el corró de la seva majoria absoluta per menystenir i igualar, tant com ha pogut, el nostre autogovern.

- *Negativa al diàleg*

Després de la negociació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006 i de la negativa de diàleg a un pacte fiscal per a Catalunya, des de l'any 2011 l'Estat ha paralitzat les relacions bilaterals amb Catalunya.

Durant els anys 2012, 2013, 2014 i 2015 no s'ha reunit cap dels òrgans bilaterals Estat-Generalitat previstos per desplegar l'Estatut, tot i les reiterades demandes de la Generalitat.

- *Obstaculització de l'autogovern*

La retallada i el menysteniment de l'autogovern s'han practicat des de diferents fronts: obstaculitzant o paralitzant aquelles mesures que permeten l'autogestió o laminant les competències establertes constitucionalment i estatutària. En aquest sentit destacaríem el següent:

- La política de traspàsos ha quedat completament aturada des de l'any 2011 i des d'aleshores, no només no s'ha fet cap traspàs ni se n'ha ampliat cap, sinó que s'ha parat qualsevol negociació per regular-los.
- El Govern de la Generalitat ha presentat una cinquantena d'impugnacions contra normes estatals, tant lleis com decrets que vulneraven competències pròpies, i el Govern de l'Estat ha impugnat més d'una vintena de disposicions o lleis catalanes.
- L'Estat ha obstaculitzat políticament la creació del Consorci Tributari que preveia l'article 204.2 de l'Estatut d'Autonomia del 2006, incomplint el

termini de dos anys previst, i posteriorment s'ha negat a negociar un pacte fiscal.

- L'Agència Estatal d'Administració Tributària (AEAT) ha continuat posant obstacles a l'accés de l'Agència Tributària de Catalunya (ATC) a la totalitat de les dades tributàries dels contribuents catalans (incloent-hi les dades provinents de la declaració de béns a l'estranger i de l'amnistia fiscal) i ha limitat aquest accés a consultes puntuals i accessos restringits.
- L'Estat ha negat la col·laboració en la creació del Consorci Cadastral previst a l'article 221 de l'Estatut, demanat per la majoria dels ajuntaments i instat pel Parlament de Catalunya.
- El TC ha amputat també la Llei de l'Agència Tributària de Catalunya per obstaculitzar-ne la culminació com a estructura d'estat fonamental.
- El TC ha suspès el decret de creació del Comissionat per a la Transició Nacional, l'òrgan de la Generalitat que té la funció de proposar, impulsar i coordinar les mesures i actuacions necessàries per preparar, planificar, implementar i fer el seguiment de la creació de les estructures d'estat i la culminació del procés de transició nacional.

- Tutela financera sobre la Generalitat

Amb el pretext de la crisi el Govern central ha exercit una autèntica tutela financera sobre la Generalitat de Catalunya, tutela que finalment ha reblat amb l'acord de la Comissió Delegada del Govern per Assumptes Econòmics de 20 de novembre, que suposa la intervenció financera del Govern de la Generalitat. El Govern del PP justifica aquesta intervenció a partir d'una despesa de 1.300 M€, que amb només criteris electorals argumenten desconèixer, i que correspon a finançaments estructurats per a obres licitades entre 2004 i 2009, de les quals s'ha informat amb tot detall al Govern de l'Estat.

En aquest sentit, pendents de conèixer en detall els efectes de l'ordre de 20 novembre, el Govern espanyol:

- controla l'accés de la Generalitat a l'endeutament,
- té la possibilitat d'exigir mesures d'ajustament d'ingressos i despeses,
- es reserva la possibilitat d'incomplir convenis signats en matèria d'aportacions econòmiques,
- pot justificar, en molts casos, la seva intervenció en l'incompliment dels objectius de dèficit o deute assignats,
- sotmet la Generalitat a l'obligació de facilitar amb caràcter periòdic informació pressupostària i financera molt diversa i detallada.

- Limitació de la capacitat normativa pròpia

En els darrers temps, l'Estat espanyol ha dinamitat qualsevol iniciativa en àmbits en els quals Catalunya té capacitat normativa. Per exemple, ha estat

flagrant en matèria tributària. Al mateix temps que l'Estat demanava a les autonomies incrementar els impostos per tal d'avançar en la consolidació fiscal, quan Catalunya prenia la iniciativa i utilitzava la seva capacitat normativa per a incrementar els seus ingressos via impostos, l'Estat les impugnava.

Entre les taxes que s'han obstaculitzat, destaquen:

- Taxes judicials catalanes.
- Taxa de "euro per recepta".
- Impost sobre dipòsits en entitats de crèdit.
- L'impost sobre la producció d'energia elèctrica d'origen nuclear.
- L'impost sobre la provisió de continguts per part de prestadors de serveis de comunicacions electròniques i de foment del sector audiovisual i la difusió cultural digital.

- Limitació de l'acció exterior

El Govern espanyol s'ha dedicat a posar obstacles i impediments continus a l'acció exterior de la Generalitat. Aquesta obstaculització ha vingut tant des de l'acció normativa com des de l'acció diplomàtica.

- Per llei, l'Estat obliga a la Generalitat a informar amb caràcter previ dels viatges, visites, intercanvis i actuacions, així com de la signatura d'acords o convenis amb altres governs, encara que aquests acords se signin en matèria de competències exclusives de la Generalitat.
- La diplomàcia espanyola ha posat dificultats, impediments o ha boicotejat directament la celebració d'actes acadèmics, culturals, socials o reunions bilaterals del Govern de Catalunya amb ens o organismes d'altres estats.
- L'Estat ha recorregut qualsevol iniciativa en matèria d'acció exterior amb la intenció de limitar la capacitat catalana. Destaquen:
 - ✓ La creació de les delegacions de Catalunya a Àustria i Itàlia.
 - ✓ El registre dels catalans a l'exterior de la Generalitat.
 - ✓ El nomenament del representant permanent de la UE.
- A través de la Llei 25/2014, de 27 de novembre, de tractats i altres acords internacionals, l'Estat obstaculitza la formalització de memoràndums d'entesa (MOUS) i l'assoliment formal d'acords en matèria d'universitats i recerca amb altres estats o institucions científiques i acadèmiques de prestigi internacional.
- Impediments per al reconeixement de les seleccions esportives catalanes i veto a la seva participació en competicions esportives internacionals.

- Atac al model d'escola catalana

El Govern del PP ha actuat de forma contundent en aquest àmbit contra Catalunya. El més rellevant ha estat l'aprovació de la Llei orgànica de millora de la qualitat de l'educació (LOMQE), la qual, a més de suposar la introducció de canvis profunds en el model de distribució de competències educatives entre

l'Estat i les comunitats autònomes, implica un atac directe a la societat catalana en incidir directament sobre el nostre model educatiu.

Entre d'altres mesures d'atac al model educatiu català, podem destacar:

- L'Estat impossibilita la continuïtat del model d'escola inclusiva i del sistema d'immersió lingüística.
- L'Estat es reserva en exclusiva la competència curricular relativa a les assignatures amb més transcendència acadèmica i el règim d'avaluació final a l'educació secundària obligatòria (ESO) i al batxillerat, que no permet la participació de les comunitats autònomes.
- L'Estat obliga la Generalitat a compensar els costos d'escolarització privada d'alumnes als quals no es garanteixi ensenyament públic o concertat en castellà, amb un import de 6.000 euros per alumne.
- La Generalitat perd la facultat de determinació de la quantia variable de les beques, es veu privada de precisar els objectius de la subvenció i no se li permet completar les condicions d'atorgament que estableix l'article 114.3 EAC.
- La Generalitat perd la competència tant de la gestió com de la determinació de continguts dels ajuts de recursos didàctics.
- L'Estat du a terme la recentralització i homogeneïtzació dels ajuts a les AMPA, els programes de finançament de llibres de text i recursos didàctics, etc.
- Ingerència en l'FP bàsica: l'Estat aprova catorze títols professionals bàsics i en fixa els currículums bàsics.
- El Ministeri va sol·licitar al TSJC una mesura cautelar positiva per la qual es fixés una proporció raonable de l'ús vehicular del castellà i s'obligués la Generalitat a garantir un 25 % de les matèries no lingüístiques en castellà a les persones que ho sol·licitessin, i demanava que es notifiqui individualment a tots els alumnes preinscrits o matriculats la possibilitat de sol·licitar-ho.

- Menysteniment a la llengua catalana

Ja fa molts anys que l'Estat espanyol menysté la llengua catalana i aquesta tendència no ha fet més que agreujar-se independentment del color polític del Govern espanyol. Cada vegada són més els contenciosos contra normatives catalanes que busquen empètir la seva presència i ús, així com cada vegada majors les iniciatives per privar el seu ús a les institucions tant estatals com internacionals.

- No es permet l'ús del català al Congrés dels Diputats i en comptades ocasions es permet al Senat, que en principi és la cambra de representació territorial.
- S'impedeix explícitament el reconeixement internacional del català.
- Continuen sent normals el desconeixement i el no-ús del català per part del personal d'institucions i organismes dependents de l'Estat que exerceixen en territoris de parla catalana.

- Cada vegada més normatives estatals imposen el castellà com a llengua única, com ara en l'etiquetatge de productes, reglaments tècnics sectorials, etc.
- S'incompleix el finançament establert per llei a la llengua de signes catalana.
- S'incompleix la *Carta europea de les llengües regionals o minoritàries*.
- Es reconeixen només com a vàlides i oficials les traduccions jurades en castellà i del castellà en la nova llei estatal d'acció exterior.
- L'activitat legislativa catalana en matèria lingüística aprovada des del 2009 ha estat en la seva pràctica totalitat recorreguda al Tribunal Constitucional.
- La presència del català en els mitjans de comunicació d'abast estatal, públics i privats, és escassa o nul·la.
- El Govern espanyol va reduir l'espai de comunicació català i va limitar les emissions de TV3 i Catalunya Ràdio només a Catalunya, fent-les fora de l'àmbit lingüístic de les terres de llengua i cultura catalanes.
- L'Estat ha eliminat el fons estatal de promoció de les pel·lícules en català: el 2009 suposava 7 milions d'euros i des del 2012 no s'hi ha destinat ni un euro.
- S'han menystingut el català i l'obligatorietat de traducció jurada de la documentació, informació, peticions, etc., que s'adrecen a l'Estat des dels centres de recerca.

2. Ofec de les institucions catalanes

-El dèficit fiscal de Catalunya amb l'Estat (balances fiscals)

La realitat del dèficit fiscal de Catalunya: cap altre territori en el marc europeu no pateix un dèficit fiscal com el català.

- El dèficit fiscal de Catalunya respecte de l'Administració central de l'Estat (és a dir, el que Catalunya va pagar a l'Estat espanyol i que aquest no li va retornar) l'any 2011 va ser de 15.006 M€.
- Entre els anys 1986 i 2011 Catalunya ha patit de mitjana un dèficit fiscal del 8 % del seu PIB: aquest nivell de dèficit fiscal no passa a cap altre país de l'entorn europeu. Aquest dèficit fiscal constant durant més de trenta anys suposa un enorme llast que frena el progrés econòmic i social i és especialment perjudicial en una etapa de crisi i amb uns nivells d'atur elevats.
- Des de 1986 Catalunya ha aportat de mitjana un 19,5 % dels recursos totals de l'Estat, però només ha rebut el 14 % de la despesa.
- Catalunya no rep un tracte equilibrat. L'any 2011 Catalunya va aportar un 19,2 % del total dels ingressos de l'Administració central de l'Estat, mentre que només va rebre el 14 % del total de la despesa de l'Estat. El PIB de Catalunya suposa un 18,6 % del total de PIB de l'Estat espanyol, de manera

que l'aportació que fa Catalunya als ingressos de l'Estat és superior al pes que té l'economia catalana sobre el conjunt de l'Estat. Per contra, la despesa de l'Estat a Catalunya ni tan sols està a l'alçada del pes que representa Catalunya quant a població. La despesa de l'Estat a Catalunya és del 14 %, mentre que Catalunya representa el 16 % de la població.

- Amb els 15.006 milions de dèficit fiscal que va patir Catalunya l'any 2011 es podrien pagar pràcticament totes les despeses en salut, educació i benestar de l'any 2011, que equivalien a 16.322 milions d'euros. Sense aquest dèficit fiscal no hauria estat necessari fer cap retallada. Vist des d'una altra perspectiva, aquests més de 15.000 milions d'euros suposen un terç del total del deute viu de la Generalitat de Catalunya a finals de l'any 2011.

- La desequilibrada distribució dels objectius de dèficit

En els darrers anys hem hagut de fer un esforç de consolidació fiscal sense precedents. Hem patit una crisi econòmica d'una gran magnitud que ha afectat de ple també les finances públiques, tant pel costat dels ingressos com de les despeses, amb unes necessitats d'urgència social a les quals havíem de donar resposta sí o sí, i així ho hem fet.

A aquesta crisi s'hi ha afegit un ofec econòmic sistemàtic per part de l'Estat espanyol que no només ens ha obligat a complir uns objectius de dèficit absolutament injustos —mentre l'Estat es quedava la menor part de l'esforç—, sinó que també ens ha limitat qualsevol iniciativa en matèria impositiva per salvar la situació financera de la Generalitat i compensar sectors afectats per la crisi, com ara el cultural amb l'increment estatal de l'IVA.

- El Govern de l'Estat ha distribuït els límits de dèficit entre els diferents nivells d'administracions públiques sense respectar la Llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, autoassignant-se un marge desproporcionat respecte de la resta.
- En el cas de Catalunya, que partia d'un nivell més elevat de dèficit que altres comunitats autònomes, ha portat a un procés més intens d'ajustament: tot i que la Generalitat només suposa el 5,79 % de la despesa pública en el conjunt de les administracions públiques de l'Estat, ha realitzat el 9,66 % de l'ajust efectuat en el període 2010-2014.
- Mentre que l'Administració central i la Seguretat Social han reduït el dèficit en poc més d'un punt del PIB (passant del 5,62 % del PIB al 4,56 %), la Generalitat l'ha reduït en pràcticament dos (del 4,48 % del PIB al 2,58 %).
- Any rere any, l'Estat (Administració central i Seguretat Social) s'ha anat assignant un major percentatge de l'objectiu de dèficit (un 80 % l'any 2013; el 100 % l'any 2017), tot i que la despesa de l'Estat suposa poc més d'un 57 % de la despesa pública total.

DEMOCRÀCIA
i Llibertat

Convergents!

 Demòcrates
de Catalunya

 Reagrupament

Farem possible **el teu sí**

- L'augment de la pressió fiscal estatal (IVA, IRPF, societats, impostos especials, etc.). Cap retorn a Catalunya

La política fiscal duta a terme pel Govern espanyol, especialment en els darrers anys, ha suposat un increment important de la pressió fiscal tant per a les persones físiques com per a les persones jurídiques. I s'ha fet amb un únic objectiu: incrementar la recaptació de l'Estat. Ni redistribuidora de riquesa, ni territorialment, ni incentivadora de l'activitat. Tot al contrari: només s'ha buscat la recaptació.

L'Estat ha dut a terme mesures tributàries que no només han deixat sense marge de maniobra la Generalitat de Catalunya per poder legislar d'acord amb les necessitats de la societat catalana (per exemple, amb l'IRPF), sinó que fins i tot han tingut efectes negatius per a les finances de la Generalitat. Els increments de tipus impositius d'impostos com ara els de IRPF o l'IVA no solament no han suposat cap increment de la recaptació per a les arques catalanes, ja que l'Estat no ens n'ha fet partícips, sinó que ens han suposat un increment de la despesa derivat d'aquestes decisions que mai no ha estat compensat.

En termes numèrics, l'any 2013 l'Estat disposava d'uns ingressos addicionals de 23.300 M d'euros derivats de l'augment del tipus de l'IVA i dels impostos especials i de la creació del gravamen complementari de l'IRPF, però cap d'aquests increments no ha suposat un augment dels recursos per a les comunitats autònomes.

Concretament, l'Estat ha legislat en impostos cedits a la Generalitat, sense fer-la partícip de l'increment de recaptació o afectant a la baixa els ingressos:

- IRPF: l'Estat ha aprovat diverses normes sense preveure la participació del 50 % en els nous ingressos derivats de la modificació normativa:
 - L'augment de la pressió fiscal en l'IRPF per part de l'Estat durant els anys 2012- 2014.
 - L'"amnistia fiscal" no va preveure l'atribució a les comunitats autònomes del 50 % de la recaptació obtinguda.
 - El gravamen especial sobre els premis de loteries i apostes tampoc no va preveure que el 50 % de la recaptació corresponia a la Generalitat.
- IVA i impostos especials: L'augment de la pressió fiscal de l'Estat en aquests impostos especials no ha tingut efectes en la part de rendiment cedit a la Generalitat; tampoc no hi ha hagut compensació pels efectes que les mesures fiscals tenen sobre l'activitat econòmica i, per tant, sobre la part de rendiment autonòmic.

Un exemple és el cost addicional que la Generalitat haurà assumit per l'increment de l'IVA sobre els productes sanitaris: assumirà el cost addicional de l'increment del tipus i no ingressarà res de l'increment de la recaptació.

- Pel que fa a l'Impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentals (ITPAJD), l'Estat:
 - Ha legislat establert exempcions fiscals en la modalitat operacions societàries de l'ITPAJD, cedit a les comunitats autònomes, fins al punt de reduir fins a la mínima expressió la recaptació per aquest concepte.
 - Ha establert l'exempció subjectiva a favor de la Sociedad de Gestión de Activos procedentes de la Reestructuración Bancaria (SAREB), la qual cosa ha comportat que la transmissió dels immobles de titularitat de les entitats financeres afectades per la reestructuració s'hagi produït amb nul·la tributació per a l'ITPAJD, cedit a les comunitats autònomes.

La política fiscal duta a terme per l'Estat espanyol ha tingut també un component sospitosament dirigit a penalitzar certs col·lectius o sectors molt arrelats a Catalunya. Exemples d'aquesta penalització són:

- La creació i el consum cultural: l'increment del tipus de l'IVA cultural fins al 21 % ha provocat sense cap mena de dubte un cop important sobre el teixit cultural català.
- Un canvi d'interpretació de normes tributàries relacionades amb l'IVA ha generat inseguretats jurídica i problemes financers a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.
- La pràctica de l'esport: l'excessiu tipus de l'IVA (21 %) perjudica els nombrosos serveis relacionats amb l'esport.
- La nova llei de l'impost de societats obliga les entitats petites a presentar l'impost de societats, amb els costos administratius que això representa. Aquesta mesura afecta i penalitza estratègicament el teixit associatiu català.

Altres greuges en matèria de tributs:

- Impost sobre la comercialització de gasos fluorats: l'Estat ha creat un nou impost que grava aquesta comercialització, malgrat que és la Generalitat qui efectua a Catalunya el control i el seguiment de la comercialització de gasos fluorats.
- IVA deduïble del Servei Meteorològic de Catalunya: l'Agència Tributària estatal ha modificat (sense emparar-se en cap modificació legislativa) els criteris de deduïbilitat de l'IVA del Servei Meteorològic de Catalunya, fet que comportarà la necessitat d'incrementar les transferències de la Generalitat a aquest ens.

- *La no-consideració del cost de la vida com a font de desigualtats*

Hi ha altres greuges: un fet remarcable és el del cost de la vida, que a Catalunya és superior que la mitjana de l'Estat. L'Estat, però, no té mai en compte aquesta qüestió a l'hora de preveure que les prestacions socials han de ser més elevades per poder cobrir els costos més elevats de Catalunya- Per exemple:

- Quan a l'Estat es parla "d'igualtat" en relació amb les pensions mínimes es comet una injustícia, ja que el poder adquisitiu d'una mateixa pensió mínima de 593 € al mes és molt inferior a Catalunya que a d'altres territoris de l'Estat.
- Quan es parla "d'igualtat" en relació amb les prestacions per dependència es comet una injustícia, ja que el cost d'una plaça en una residència és molt superior a Catalunya que a d'altres territoris.
- Passa el mateix quan parlem de la quantia de les beques o dels drets d'accés a les beques.
- I no només això, si a Catalunya el cost de la vida és més elevat, els salaris també ho han de ser; és una qüestió de supervivència. Tanmateix, l'escala de l'impost sobre la renda en el seu tram estatal no varia, cosa que vol dir que, com que és un impost progressiu, el fet que a Catalunya tinguem un cost de la vida més alt també comporta que l'impost sobre la renda ens gravi més els salaris i rendes, malgrat no tenir més poder adquisitiu.

Cal posar fre a aquestes polítiques discriminatòries que practica el Govern espanyol vers Catalunya.

- *El sistema de finançament*

El model actual de finançament, pactat el 2009 pel Govern tripartit, continua sent un llast per a Catalunya.

- S'ha produït un increment de recursos cap a l'Estat. Segons les darreres dades publicades, aquest sistema actual ha permès que en el període 2010-2013 els ingressos de l'Estat hagin crescut un 8,3 %, mentre que els de les comunitats autònomes s'han reduït un 3 %. L'Estat ha passat de disposar del 37,8 % dels recursos totals (2010) a disposar del 45,8 % (2013). És a dir, s'ha produït un transvasament de recursos de les comunitats autònomes a l'Estat.
- Catalunya, encara més perjudicada. Des de l'any 2009, les diferències entre comunitats autònomes han augmentat amb aquest sistema de finançament. Ha millorat la posició de les comunitats que ja sortien beneficiades pel model anterior i ha empitjorat la de les més perjudicades. Mentre que l'any 2009 la diferència entre les comunitats autònomes amb més i menys recursos era de 31 punts, l'any 2013 és de 44.

En el cas de Catalunya, des del 2010 els recursos *per capita* s'han anat reduint progressivament. Mentre que el 2009 se situaven per sobre de la mitjana, a partir del 2010 i fins a l'any 2013 han estat sempre per sota.

- Catalunya va perdent posicions. En recursos *per capita*, Catalunya se situa en la desena posició, però si es tenen en compte les paritats de poder de compra (PPA), cau fins a la catorzena posició.
- El sistema de bestretes, un problema per a la tresoreria. Aquest sistema d'entregues a compte està subjecte a les errades de previsió del Govern central i comporta importants distorsions a la tresoreria de les comunitats autònomes. Així doncs, els recursos meritats els anys 2009, 2010 i 2011 divergeixen sensiblement de les bestretes rebudes.

D'aquesta manera, els recursos comunicats aquest any a la Generalitat per al 2016 suposaran un increment d'uns 1.900 M€ respecte al 2015. Aquests recursos inclouen les bestretes del model de finançament i les liquidacions de l'any 2014. Si el 2014 no s'haguessin subestimat les bestretes, la Generalitat hauria disposat de 1.400 M€ de més i el dèficit registrat hauria estat un 0,7 % inferior.

Altres dades d'interès:

- Tenim uns recursos *per capita* en salut més baixos que la mitjana de l'Estat com a conseqüència del model de finançament autonòmic vigent. Aquest fet ha obligat a sacrificar la paga extraordinària dels professionals sanitaris de Catalunya tres anys consecutius, mentre que a la resta de l'Estat només s'ha eliminat una d'aquestes pagues.
 - El 2015 Catalunya és la desena comunitat autònoma en el rànquing de despesa per habitant en cultura en els pressupostos generals de l'Estat (2 €/hab.). Per sobre de la mitjana, només s'hi situen les comunitats autònomes de Madrid (19,3 €/hab.) i Galícia (6 €/hab.).
- L'Estat no reparteix equitativament el fons espanyol per a la realització de projectes socials de suport a la família i la infància: Catalunya només en rebrà 3,75 M€, però per volum de població li correspondrien 5,48 M€.
- Les transferències finalistes de l'Estat en ensenyament s'han reduït un 98 % des del 2010: han passat de 147,3 M€ l'any 2010 a una previsió de 2,8 M€ l'any 2015 (no s'ha tingut en compte la partida de beques).
- Entre les actuacions que s'han quedat sense finançament de l'Estat en matèria d'ensenyament destaquen: la gratuïtat del segon cicle d'educació infantil; el Pla Educa3, de foment de les llars d'infants municipals; el

programa Escola 2.0; les biblioteques escolars, i l'augment de l'oferta de places a les EOI d'ensenyament d'anglès, entre d'altres.

- Respecte del 2011, Catalunya ha perdut el 76,3 % de les subvencions i inversions nominatives en cultura.
- L'Estat ha limitat els ajuts als centres especials de treball (CET), ha eliminat els ajuts a la contractació de persones amb discapacitat en empreses ordinàries, i ha reduït mesures actives d'inserció per a destinataris de l'RMI i també ajuts en programes de suport a l'economia social i cooperativa.
- La no-territorialització dels instruments de suport a la indústria fa que la quantitat de recursos destinats a projectes de reindustrialització i foment de la competitivitat industrial sigui inferior al que pertocaria per pes econòmic i, per tant, no es puguin dotar tots els projectes empresarials que convindria, amb un clar impacte en llocs de treball.
- L'últim cas de fons sense aplicació a Catalunya és el d'uns 14 M€ que gestionarà l'ICEX, el qual destina zero recursos a Catalunya. Si s'hagués destinat el 20 % d'aquests recursos, es podrien haver mobilitzat inversions per sobre dels 100 M€ a Catalunya. Tot i que Catalunya representa un terç de la inversió empresarial en R+D a l'Estat, les polítiques estatals van en contra d'aquest lideratge.
- Denegacions d'ajuts a universitats o centres de recerca catalans: durant el 2012 diverses entitats catalanes vinculades a la Generalitat de Catalunya, com ara universitats o centres de recerca, van veure denegats ajuts estatals (ja concedits a nivell tècnic i administratiu, amb una resolució emesa), perquè l'Estat va fer prevaldre el criteri d'impedir l'increment del dèficit públic.
- En l'àmbit de les telecomunicacions, pràcticament tots els programes i plans de promoció de les TIC dirigits a empreses, administracions i entitats que posa en marxa l'Estat, normalment a través de Red.es, els ha finançat amb fons FEDER i Catalunya sempre n'ha quedat fora.
- Mentre que la UE i la Generalitat incrementen el pressupost al Pla de desenvolupament rural (PDR), l'Estat redueix la seva aportació al camp català en un 74 %, en el marc del PDR 2014-2020, i només dóna 59 M€ dels previstos per a tot el període. Per contra, en altres comunitats autònomes l'aportació estatal és molt més elevada.

3. Incompliments

- *Els incompliments de l'Estat amb Catalunya*

El llistat d'incompliments de l'Estat espanyol amb Catalunya és inacabable. El fet que l'Estat no hagi donat compliment a totes aquestes lleis, decrets, convenis, etc., ha anat en detriment del benestar de la nostra societat, de l'activitat de les nostres empreses, de la sostenibilitat de les nostres finances públiques. Un greuge que ens ha dut a la situació en què ens trobem. A continuació exposem alguns exemples d'aquests incompliments.

- Finançament de la Llei de dependència. L'Estat ha incomplert la seva participació en el finançament de la Llei de dependència. D'acord amb la Llei, cada part havia d'aportar el 50 %, però la realitat és que Catalunya està aportant de mitjana el 82,5 % del finançament públic de la Llei i el Govern espanyol només el 17,5 %.

Si la Generalitat hagués destinat els mateixos recursos que ha destinat l'Estat a la dependència, prop de 100.000 catalans no haurien pogut rebre la prestació econòmica o el servei vinculat a la dependència del qual han gaudit.
- Gestió territorial del 0,7 % de l'IRPF destinada a finalitats socials. L'Estat ha incomplert fins a dotze sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem favorables a la gestió territorial del 0,7 % de l'IRPF destinat a finalitats socials. Aquest incompliment implica que més de vint milions d'euros recaptats a Catalunya no li són retornats, la qual cosa comporta menys diners per a les entitats socials que actuen a Catalunya.
- Assistència sanitària a desplaçats. L'Estat no ha compensat per l'assistència sanitària a desplaçats d'altres comunitats autònomes en els centres de Catalunya, i això suposa més de 50 M€ anuals.
- Pla de Rodalies de Catalunya (2008-2015). Aquest pla havia de suposar una inversió de més de 4.000 M€, que va incomplir el Govern socialista i que ha incomplert el Govern Rajoy. S'ha executat en un ridícul 7 %.
- Equipaments culturals. Les aportacions estatals per a equipaments culturals s'han reduït un 42 % des del 2011, cosa que significa que s'han deixat d'ingressar en aquest període 32,3 M€ per aportacions directes.
- Institucions culturals de Barcelona. Incompliment de la partida pressupostària establerta a la Carta de Barcelona per al finançament de les institucions culturals, que suposa la pèrdua de 34,5 M€ en els darrers quatre anys.

- Fons de l'1,5 % cultural. D'acord amb la Constitució, l'Estatut i diverses sentències del TC, aquesta convocatòria s'hauria de distribuir territorialment i posar-se a disposició de la Generalitat, perquè determini el procediment concret d'accés a les subvencions, les atorgui i en controli l'aplicació. S'incompleix sistemàticament i l'Estat fa la convocatòria de la inversió del fons de l'1,5 % cultural a Catalunya.
- Els "papers de Salamanca". Després de trenta anys de les primeres sol·licituds, encara no s'ha complert la devolució total dels "papers de Salamanca".
- Polítiques actives d'ocupació. Des de 2012 l'Estat ha disminuït un 61 % les transferències a la Generalitat per a les polítiques actives d'ocupació. A més, l'assignació dels fons es fa tard, fet que, juntament amb la impossibilitat d'avançar-los amb recursos propis, implica que l'execució dels programes i les accions per lluitar contra l'atur es facin a deshora. Aquesta retallada important en el pressupost ha suposat una disminució de més de 200.000 persones beneficiàries.
- Traspàs de les beques a l'estudi. Fa més de vint anys que l'Estat incompleix la llei en matèria de beques a l'estudi i no n'ha traspassat la titularitat a la Generalitat, tal com reconeixen els tribunals.
- Import de les beques a l'estudi. L'Estat deixa de fer-se càrrec de les beques per al total de l'import de la matrícula, tant dels graus com dels màsters. Això té un cost situat al voltant dels 21 M€, que ha d'assumir el sistema de la Generalitat de Catalunya.
- Subvencions per al control del VIH i la sida. Des de 2012, no existeix finançament estatal en les subvencions per al control del VIH i la sida a Catalunya.
- Salvament marítim. L'Estat espanyol incompleix l'Estatut en no traspassar les funcions i els mitjans de salvament marítim que corresponen a la Generalitat.

- El dèficit crònic d'inversions de l'Estat a Catalunya en infraestructures i la DA 3a

Mereixen un capítol a part el tema de les infraestructures i el que ja és emblemàtic: l'incompliment reiterat de la Disposició addicional tercera.

- Catalunya ha patit un dèficit d'inversions en infraestructures per part de l'Estat espanyol que sense cap mena de dubte ha significat un fre per al nostre progrés tant econòmic com social.
 - L'Estat espanyol ha invertit sistemàticament a Catalunya molt menys del que li correspondria. En els Pressupostos de l'Estat de 2016, Catalunya és el destí del 10,7 % de les inversions de l'Estat, quan el pes de Catalunya a l'Estat és el 16 % en població i de gairebé el 19 % en PIB.
 - Durant vint-i-cinc anys —és a dir, tots els anys des del 1981, a excepció d'un (2003)— el percentatge d'inversions pressupostades a Catalunya ha estat inferior al percentatge de la població.
 - Es parla molt d'igualtat a l'Estat, però a Catalunya cada català rep menys inversió *per capita* que la mitjana estatal.
- L'Estat espanyol no executa tot el que pressuposta

No tot el que es pressuposta finalment s'acaba invertint. Concretament, només el 78 % del que es pressuposta s'acaba executant, mentre que la mitjana estatal és del 87 %. És a dir, l'Estat pressuposta poc a Catalunya i més d'un 20 % del pressupostat no s'executa. De cada cinc anys, Catalunya els surt un any "gratis".

- La prioritat de l'Estat és el centralisme. Ni la utilitat social ni l'econòmica

La política d'inversions de l'Estat espanyol no prioritza si una infraestructura és necessària o no, sinó que la prioritat és lligar la centralització de l'Estat.

- AVE per la centralització *versus* Rodalies: entre 2012 i 2016 l'Estat ha pressupostat destinar el 40 % de les seves inversions (més de 16.000 M€) als trens d'alta velocitat (AVE) i només un 2 % a Rodalies (221 M€).
- El Corredor Mediterrani: a aquest corredor, al juliol del 2013 s'hi van adjudicar les obres per construir un tercer carril entre Vila-seca i Martorell. Han passat més de dos anys i encara no han començat les obres.
- Model aeroportuari espanyol: és únic i està pensat per beneficiar Madrid en detriment de la resta d'aeroports de l'Estat, entre ells Barcelona. La política comercial està subordinada als interessos de Madrid-Barajas per tal que la resta d'aeroports li subministrin passatgers i dificulta que la resta d'aeroports pugui competir, com el de Barcelona. A més, en aquest model tots els aeroports estan finançant la sobreinversió de la T-4 de Madrid.

- Infraestructures eternes

A Catalunya les infraestructures de l'Estat s'anuncien, es pressuposten i sovint s'executen amb anys de retard. Alguns exemples són:

- Variant de Vallirana: inici de l'expedient informatiu: 1998.
- Desdoblament de la línia ferroviària Vandellòs-Tarragona: aprovació de l'expedient informatiu: 1997.
- Desdoblament de la A-2 a les comarques de Girona: en vuit anys només s'han construït 13 km.
- Rodalies: la Generalitat va signar l'any 2009 el pla d'infraestructures ferroviàries de Rodalies de Barcelona 2008-2015 per l'import de 4.000 M€, dels quals només s'ha executat un 10 %.
- N-152 Ribes de Freser – Puigcerdà: inici de l'expedient informatiu: 2000.
- A-26 Figueres – Besalú: inici de l'expedient informatiu: 2000.
- N-260 Variant de la Pobla de Segur: inici de l'expedient informatiu: 1993.
- A-14. L.P. Lleida - Sopeira: inici de l'expedient informatiu: 1999.
- N-420. Variants de Riudecols, de Corbera d'Ebre i de Gandesa: inici de l'expedient informatiu: 1999.

L'Estat redueix les seves aportacions en el finançament del transport públic. De l'any 2008 al 2015, el Govern de l'Estat ha reduït en un 45 % la seva aportació a l'Autoritat del Transport Metropolità per finançar el transport públic a Catalunya, de manera que ha passat de destinar 173 M€ a destinar-ne 94. En canvi, la Generalitat, malgrat la situació de crisi, ha augmentat en un 20 % la seva aportació: de 253 M€ a 282 M€.

Altres incompliments en matèria d'infraestructures:

- L'Estat ha paralitzat les obres a la Biblioteca Provincial de Barcelona, l'Arxiu Provincial de Girona i el Museu Nacional d'Arqueologia de Tarragona.
- L'Estat incompleix el finançament de diverses obres de regadius declarades d'interès general (Fenollet, Bolòs, etc.).
- L'Estat no ha finalitzat les actuacions per garantir l'abastament d'aigua en els municipis del Pla de restitució territorial del projecte de descontaminació de l'embassament de Flix.

L'incompliment reiterat de la Disposició addicional tercera

Arran de la baixa inversió de l'Estat a Catalunya, es va aconseguir pactar la Disposició addicional de l'Estatut que estableix que el percentatge d'inversions a Catalunya ha de ser igual al percentatge del PIB durant un període de set anys (2007-2013).

El Govern del PSOE mai no va invertir el que fixa aquesta disposició, i només un any, el 2007, es va aconseguir compensar la falta d'inversió.

El Govern del PSOE en el 2011 i el del PP des del 2012 fins al 2016 haurien pogut destinar a Catalunya el percentatge d'inversions que marca l'Estatut, un 18,6 %, si haguessin volgut, però no ho han fet.

Percentatge d'inversions territorialitzades a Catalunya segons el Pressupost de l'Estat

Any	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Percentatge	15 %	11 %	12 %	10 %	10 %	11 %

El deute de l'Estat per l'incompliment del pacte de la Disposició addicional tercera (DA 3a) de l'Estatut arriba als 3.967 milions d'euros, d'acord amb el desglossament següent:

Any 2008 a cobrar l'any 2011: 759 M€
Any 2009 a cobrar l'any 2012: 211 M€
Any 2010 a cobrar l'any 2013: 710 M€
Any 2011 a cobrar l'any 2014: 776 M€
Any 2012 a cobrar l'any 2015: 849 M€
Any 2013 a cobrar l'any 2016: 661 M€

El compromís de l'Estat era invertir a Catalunya d'acord amb el seu pes econòmic. Amb aquest import es podrien fer quatre regadius com el Segarra-Garrigues o vint llançadores ferroviàries a l'aeroport del Prat, o acabar la Línia 9 del Metro, entre d'altres.

L'Estat no ha respectat el pacte inclòs a la Disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix que la inversió de l'Estat a Catalunya en infraestructures s'ha d'equiparar a la participació relativa del PIB de Catalunya amb relació al PIB de l'Estat per un període de set anys, comprès entre el 2007 i el 2013.

4. Mesures recentralitzadores

Des de fa anys, i especialment en els darrers temps, l'Estat espanyol, en lloc de permetre a Catalunya avançar cap a un major autogovern d'acord amb el nou Estatut i amb el que hauria estat una resposta lògica al clam de la societat catalana, ha avançat en direcció contrària. L'objectiu ha estat centralitzar més poder a les institucions estatals en detriment de les comunitats autònomes, en especial de Catalunya.

Aquesta centralització a vegades ha estat posada de manifest des del Govern espanyol mateix i d'altres ha estat "camuflada" sota pretextos de simplificació administrativa o aprofitant reformes que a primera vista semblaven inofensives,

però que incidien directament sobre col·lectius amb un arrelament territorial específic.

Es podria dir que les dues grans mostres de centralització dutes a terme pel Govern Rajoy han estat la derivada de l'Informe CORA (Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques) pel que fa a la recentralització de l'Administració i la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (LRSAL) pel que fa referència a la invasió de l'autonomia local.

- *Recentralització de l'Administració*

El Govern de l'Estat ha impulsat una reforma administrativa, basada en l'informe elaborat per la Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques (Informe CORA) amb l'objectiu d'eliminar les duplicitats institucionals i administratives. Darrere d'aquest pretext:

- L'informe proposa la supressió, a més d'institucions com el Síndic de Greuges o la Sindicatura de Comptes, d'altres organismes estatutaris, com l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, l'Autoritat Catalana de la Competència, l'IDESCAT, el Meteocat i les oficines a la Unió Europea i a l'exterior.
- L'informe proposa la supressió o reducció d'un bon nombre d'organismes creats a l'empara de les competències estatutàries i de la potestat d'autoorganització de la Generalitat, com ara la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació o el Centre d'Estudis d'Opinió, entre d'altres.
- L'Estat limita el règim jurídic dels consorcis dictant unes bases molt minucioses que deixen poc marge a la regulació de l'òrgan mateix, per exemple, en la captació de personal investigador en el cas dels consorcis científics.
- L'Estat crea una base de dades única i centralitzada de subvencions.
- L'informe proposa la creació de diversos portals únics, finestretes úniques, bases de dades úniques, etc., en diversos àmbits (organització institucional, gestió econòmica, subvencions, relacions amb l'Administració local, etc.), que li permeten dotar-se d'una informació detallada sobre l'organització i l'activitat de les comunitats autònomes, incrementar el control de les nostres actuacions i limitar la potestat d'autoorganització de la Generalitat.
- Es proposa l'harmonització del règim dels convenis i la creació d'un Registre Electrònic d'Òrgans i Instruments de Cooperació.

- Es planteja la creació d'un inventari d'entitats del sector públic estatal, autonòmic i local, amb dependència de la Intervenció General de l'Administració General de l'Estat.
- Es limita l'autoorganització. L'Estat pretén regular de manera exhaustiva i detallada el procediment administratiu comú i fixar les relacions entre la Generalitat i l'Estat a escala administrativa i no entre governs. L'Estat acabarà no deixant marge per a l'autoorganització de les comunitats autònomes i els ens locals.
- Es proposa la simplificació administrativa: les propostes de simplificació administrativa de l'Estat impliquen exclusivament l'eliminació de les actuacions de les comunitats autònomes i els seus registres. Aquestes mesures tenen un efecte negatiu en les empreses i els consumidors catalans, perquè empreses d'altres comunitats autònomes, emparant-se en regulacions més laxes d'altres territoris, poden treballar sense respectar els criteris legals de competitivitat i/o defensa dels consumidors existents a Catalunya.

- *Vulneració de l'autonomia local*

- La nova llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (LRSAL) envaeix les competències de la Generalitat de Catalunya i del món local. La nova normativa de l'Estat sobre l'Administració local allunya la prestació de serveis de l'entorn més proper de la ciutadania. Els ajuntaments deixaran de tenir competència per oferir a les persones del seu municipi serveis tan bàsics com l'atenció domiciliària o l'atenció a la infància en situació de risc.

Aquesta política ataca directament el model català d'atenció a les persones, que sempre ha apostat per l'atenció en la proximitat al seu domicili per evitar-los desplaçaments i per donar resposta de manera més ràpida i amb millor coneixement de cada situació personal.

- L'Estat qüestiona aspectes de la nova Llei del règim especial d'Aran i del règim de la Carta municipal de Barcelona.
- L'Estat ha condicionat la rebaixa dels tipus d'interès i la millora de les condicions financeres dels préstecs atorgats a l'empara dels mecanismes extraordinaris de finançament per al pagament de proveïdors formalitzats el 2012 a les corporacions locals a l'adhesió a determinades plataformes estatals, quan existien plataformes similars desenvolupades pel Consorci Administració Oberta de Catalunya i a les quals estaven prèviament adherides aquestes corporacions locals.
- L'Estat ha imposat una manca de racionalitat al sector públic local en obligar a duplicar la tramesa d'informació.

- L'Estat ha instrumentat diferents mecanismes per proveir de liquiditat les corporacions locals condicionats a l'aprovació per part d'aquestes d'un pla d'ajust, que únicament és autoritzat i supervisat pel Ministeri, al qual la corporació local ha de reportar directament.

- **Altres mesures centralitzadores**

Altres exemples d'aquesta centralització de l'Estat són els següents:

- La Llei estatal del tercer sector d'acció social. Afavoreix les entitats socials estatals en les convocatòries de subvencions i repartiment de fons, en detriment de les entitats d'àmbit exclusivament català.
- La Llei de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència. La Llei aprovada per l'Estat s'ingereix en les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria d'adopcions internacionals, així com en l'acreditació de les entitats col·laboradores.
- L'anul·lació del Fons Estatal d'Acollida i Integració, que suposava per a Catalunya 43,5 M€, i la gestió unilateral per part de l'Estat del nou Fons d'Asil, Migració i Integració (FAMI), creat per la Unió Europea.
- Fons d'Ajut Europeu per a les Persones més Desafavorides. L'Estat gestiona de forma centralitzada aquest nou fons europeu, malgrat que Catalunya disposa de competències exclusives en aquesta matèria.
- Garantia Juvenil. L'Estat ha centralitzat la gestió d'aquesta iniciativa europea que pretén facilitar l'accés dels joves al mercat de treball i en la qual la proximitat de la gestió és bàsica per a l'obtenció de bons resultats.
- Autorització de nous medicaments. L'autorització de nous medicaments per part de l'Estat espanyol sense aportació econòmica addicional suposa un impacte pressupostari elevat sobre les arques de la Generalitat de prop d'uns 190 M€ el 2015.
- Vacunacions: estratègia i calendari. El Ministeri de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat defineix amb tot tipus de detall les estratègies en l'àmbit de vacunacions, la qual cosa va molt més enllà de les tasques de coordinació que li pertocquen en aquesta matèria.
- Cobertura sanitària universal. L'any 2012 el Govern espanyol va establir un model de cobertura sanitària basat un altre cop en el lligam amb la Seguretat Social, perjudicant notòriament els col·lectius més vulnerables de la societat. Això suposa també una clara ingerència en la gestió autonòmica i la recentralització dels serveis sanitaris transferits a les comunitats autònomes, en el cas de Catalunya ja fa més de trenta anys.

- Llicència esportiva única. L'establiment de la llicència esportiva única no només és un exemple de centralització, sinó que a més suposa una pèrdua de recursos important per a les federacions esportives catalanes.
- Polítiques de prevenció en riscos laborals. La recentralització a través de l'eliminació dels fons de la distribució territorial de la Fundació Prevenció de Riscos Laborals (FPRL) implica que no es puguin executar ni finançar les accions d'informació i suport tècnic previstos.
- Mútues de treball. Alteració de la naturalesa de la competència executiva de la Generalitat en mútues de treball.
- Sistema Nacional de Empleo. El Govern de l'Estat ha aprovat la "Cartera Común de Servicios del Sistema Nacional de Empleo", netament uniformitzadora, que afecta l'àmbit de l'emprenedoria i que obligarà que la Xarxa Emprèn catalana hagi d'assumir actuacions per a algunes de les quals no s'ha previst finançament estatal específic.
- Cogeneració, energies renovables i residus. La reforma del sector elèctric impulsada per l'Estat ha impactat negativament en les instal·lacions de generació d'energia elèctrica a partir de cogeneració, energies renovables i residus: 3.866 instal·lacions a Catalunya han passat de tenir una prima de 732 milions d'euros a una prima de 543 milions d'euros, cosa que suposa una pèrdua d'incentius de 189 milions d'euros i una pèrdua de retribució de més del 25 %.
- Indemnització al projecte Castor: més impacte per a Catalunya. La indemnització als promotors de l'emmagatzematge subterrani de gas natural Castor anirà a càrrec dels consumidors de gas natural en aquest període (ciutadans i empreses). Atès que Catalunya suposa el 20 % del consum de l'Estat, ciutadans i empreses catalans s'hauran de fer càrrec de l'esmentada indemnització.
- Reforma energètica. L'actuació del Govern central en relació amb el sector energètic en els darrers anys ha estat caracteritzada per un clar procés de recentralització d'algunes de les competències atorgades a les comunitats autònomes.
- *Fracking*. L'Estat vol imposar la fracturació hidràulica (*fracking*), tot i el posicionament de Catalunya en aquest aspecte.
- Turisme. Continua la recentralització en el repartiment de fons en matèria de turisme i l'Estat no territorialitza aquests fons malgrat la sentència del TC.

- Paradors de turisme. El traspàs dels paradors de turisme continua pendent des dels anys setanta. La seva transferència permetria una gestió molt més propera al model turístic català.
- Recerca. Catalunya, amb un 16 % de la població espanyola, obté el 55 % dels ajuts del Consell Europeu de Recerca i el 29 % dels fons del Programa Marc Europeu; en canvi, obté menys del 20 % dels recursos del Plan Nacional de I+D+i.
- Taxa de reposició del 10 % del personal investigador. Aquesta reducció de la taxa de reposició és incompatible amb el funcionament correcte de les grans infraestructures i centres que finança o cofinança l'Estat mateix. Se'n ressenten consorcis, com el Sincrotró Alba, i es perden posicions investigadores, com les places Ramon i Cajal, I3 o el personal del CSIC.
- Incentius R+D+I. La manca d'una política fiscal estatal pensada per incentivar l'R+D+I suposa un escull molt important i un element de desavantatge vers altres països que sí que aposten per la recerca i el coneixement.
- Patent única europea. A Catalunya es generen aproximadament el 40 % de les patents que Espanya registra a la European Patent Office (EPO). L'Estat, però, ha decidit no incorporar-se a la patent única europea, fet que impacta directament sobre el model de recerca i innovació català.
- Parcs científics. L'Estat ha centrifugat la responsabilitat de retornar els crèdits dels parcs científics a la Generalitat, a la vegada que ha centralitzat competències i capacitats de decisió.
- La contractació docent. L'Estat continua posant traves al desenvolupament d'un model contractual com el que s'està desplegant a Catalunya, necessari per impulsar la internacionalització de les nostres universitats.
- La Política Agrària Comuna (PAC). L'Estat ha optat per un model d'aplicació de la PAC centralitzat, que deixa sense marge de maniobra Catalunya: el model de regionalització del pagament base; la no-inclusió dels productors exclusius de vinya, fruita i horta; els sectors i imports que tindran ajuts acoblats; la gestió dels drets de pagament base; etc. Tot plegat impossibilita que des de Catalunya es pugui implementar un model d'aplicació adequat a les necessitats del sector agrari i ramader català.
- Pla Hidrològic de l'Ebre. El nou Pla Hidrològic de l'Ebre no preveu el cabal ecològic proposat per a Catalunya. El cabal ecològic per al tram final del riu que ha aprovat el Consell de Ministres és la meitat del que es considera necessari i contravé la Directiva Marc de l'Aigua de la UE. Incrementa en 445.000 ha la superfície de regadiu de la conca, la majoria fora de

Catalunya. La superfície ara és de 965.000 ha. A més, es passa de consumir el 55 % de l'aigua de la conca a consumir-ne el 70 %.

- Agència Catalana de l'Aigua. L'Estat no realitza cap aportació dels pressupostos generals a l'Agència Catalana de l'Aigua, mentre que sí que ho fa per a la resta d'organismes de conca de l'Estat, fet que suposa un greuge comparatiu.
- Centralització de les autoritzacions d'abocament d'aigües residuals. Tot i que l'Estatut estableix l'ACA com a autoritat competent per a l'atorgament d'autoritzacions d'abocament a Catalunya, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre continua resolent els expedients.
- Avaluació ambiental. Uniformització de la legislació en matèria d'avaluació ambiental de plans, programes i projectes, sense considerar les especificitats de cada territori.
- Autorització per a la gestió de residus. La Llei de residus i sòls contaminats ha establert un sistema d'autoritzacions centralitzat per a tot el territori espanyol, sense tenir en compte les competències de les comunitats autònomes.
- Actuació dels Mossos d'Esquadra en l'àmbit internacional. Indisposició d'equiparar les competències dels Mossos d'Esquadra amb la resta de forces i cossos de seguretat de l'Estat en l'àmbit de les persecucions transfrontereres regulades al conveni Blois.
- Conservació de la natura. El Seprona de la Guàrdia Civil continua destinant efectius al compliment de les disposicions per a la conservació de la natura i el medi ambient a Catalunya, quan és una competència que correspon als agents rurals i als Mossos d'Esquadra.
- Model comercial català. L'Estat, amb la seva voluntat uniformitzadora, ha obert litigis en tots els àmbits (horaris, rebaixes, ordenació comercial, etc.) i sota l'excusa d'una major eficiència econòmica ha continuat aplicant mesures recentralitzadores per tal d'atacar el model català de comerç.
- Cambres de comerç. D'ençà del 2011, l'Estat utilitza les cambres de comerç com a administració perifèrica per executar en el territori polítiques de promoció del comerç per a les quals no té competència.
- Defensa del consumidor. L'Estat ha recorregut les accions que ha emprès la Generalitat per donar resposta i ajudar les persones que es troben en situació de pobresa energètica, la modificació del codi de consum per defensar els deutors hipotecaris o la defensa dels consumidors davant les participacions preferents.

5. X Legislatura (2011-2015): un atac a la democràcia

Un dels objectius principals del Govern del PP en la legislatura passada ha estat evitar que Catalunya posi les urnes i pugui donar una resposta democràtica a l'anhel ciutadà de decidir el seu futur polític. No ho ha evitat, però en la seva fallera per fer-ho ha trencat normes fonamentals de la democràcia, com ara fer una reforma exprés del Tribunal Constitucional per donar resposta al procés català.

La reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional va ser aprovada una setmana abans d'acabar la Legislatura amb l'únic suport parlamentari del Partit Popular, malgrat que la proposta venia del Govern de l'Estat, després d'un procediment legislatiu exprés, en lectura única al Congrés i al Senat, sense demanar els preceptius dictàmens del Consell d'Estat i del Consell General del Poder Judicial. És una Llei orgànica anti-president Mas i anti-Parlament de Catalunya que, a més, trenca amb el principi constitucional de separació de poders, de manera que a la llarga possiblement serà considerada anticonstitucional, si bé en aquesta qüestió no s'espera celeritat.

A més de la reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, en la X Legislatura (2011-2015) s'han donat altres vulneracions flagrants de drets fonamentals que debiliten la qualitat de la democràcia. Alguns exemples són:

- S'ha aprovat una llei de seguretat nacional que permet al Govern de l'Estat que, davant d'una emergència "real o potencial", l'Estat pugui decretar posar tots els mitjans humans i materials de la Generalitat a les ordres de l'Estat, i fer-ho amb una simple comunicació al Congrés. Amb això, s'obvia l'article 155 de la Constitució i l'Estat s'ha fet una drecera a mida per poder recuperar competències autonòmiques sense haver d'aplicar l'esmentat article 155.
- Pel que fa a drets fonamentals, també cal recordar que en aquesta legislatura s'ha aprovat una reforma del Codi Penal que permet la presó permanent revisable (eufemisme de cadena perpètua).
- S'ha aprovat, igualment, l'anomenada "Llei mordassa", que prohibeix i sanciona fortament realitzar determinades manifestacions, a la vegada que permet retornar "en calent" els immigrants que travessen la frontera, sense les mínimes garanties exigides pel dret internacional.
- En aquesta legislatura s'ha confirmat que amb l'actual llei electoral i amb l'actual Govern de l'Estat, els catalans i espanyols que resideixen a l'estranger "majoritàriament" no tenen dret a vot. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha presentat un recurs davant del Tribunal Suprem pels

problemes per exercir el vot exterior el 27 S passat per les nombroses irregularitats com ara errors d'inscripció, silencis administratius, retards en l'enviament de paperetes, negativa a l'allargament del termini de votació, etc. Cal recordar que exercir el dret a vot és un dret fonamental i la base de tot sistema democràtic.

- Així mateix, es constata que les eleccions del 27S la Junta Electoral Central va sorprendre resolent a favor de les forces polítiques no assistents a la manifestació organitzada per la societat civil catalana —la Via Lliure— a ser compensades als mitjans de comunicació públics catalans per a un temps d'emissió similar. Més sorprenent va ser que la Junta Electoral Central acabés fixant quin havia de ser el contingut de l'espai electoral.

En definitiva, es constata que la democràcia de l'Estat, després de quatre anys de govern del Partit Popular, és significativament més dèbil que abans de començar la legislatura, cosa que urgeix corregir, atès que Catalunya n'ha resultat especialment perjudicada.

2

BLOC 2

EL FULL DE RUTA CAP A LA INDEPENDÈNCIA. L'AGENDA DE NEGOCIACIÓ ESPANYOLA

1. El full de ruta i l'acord de Junts pel Sí

El programa electoral amb el qual Junts pel Sí es va presentar a les eleccions al Parlament de Catalunya del 27 de setembre passat preveia un full de ruta cap a la independència, definit en diverses etapes.

En aquest full de ruta es definia l'agenda de la negociació espanyola i la voluntat de permanència a la UE i el reconeixement internacional.

Fidels al compromís adquirit davant dels electors, Democràcia i Llibertat subscriu el full de ruta definit per Junts pel Sí, que comparteix amb la candidatura d'Esquerra Republicana-Catalunya Sí, i torna a presentar, reproduint-lo literalment, l'apartat relatiu a l'agenda de negociació espanyola i a l'agenda internacional:

“Un cop aprovada la declaració solemne del nou Parlament establert després del 27S s'informarà sobre l'inici d'aquest procés de creació de l'Estat independent les autoritats de l'Estat espanyol, d'Europa i de la comunitat internacional.

“L'agenda de la negociació espanyola

“Les eines de l'agenda espanyola són el diàleg i la negociació amb l'Estat. Havent constatat, de forma reiterada, la negativa a l'exercici del dret a decidir dels ciutadans de Catalunya per part de l'Estat, en el cas d'obtenir el mandat democràtic el proper 27S en favor de la creació d'un estat independent, s'imposa una fase negociadora amb l'Estat per fer efectiva la independència. Aquesta fase es vol obrir mantenint sempre una actitud expectant respecte de l'alternativa d'un referèndum vinculant per part de l'Estat espanyol sobre la independència de Catalunya, oferta que ha de ser compatible amb l'horitzó temporal contingut en aquest acord per a la proclamació de la independència i la celebració de les eleccions constituents.

“Es tractaria d'acordar el repartiment d'actius i passius. Respecte a la restitució de la sobirania, caldria acordar la subrogació de convenis, la gestió de les fronteres amb l'Estat, el traspàs de funcionaris i organismes i aspectes clau pel que fa al sistema energètic, la conca de l'Ebre o l'espai radioelèctric, entre molts d'altres. En relació amb els acords de repartiment de béns, caldria negociar tots els béns materials que Espanya administra actualment a Catalunya, (per exemple, infraestructures com ara carreteres, ports i aeroports, immobles, etc.), així com els béns que Espanya té a l'estranger i que són compartits i els béns econòmics i financers, que inclouen els actius (fons de la Seguretat Social, fons de compensació, etc.) i els passius (deutes de Catalunya avalats per Espanya i deutes d'Espanya que podrien correspondre a Catalunya),

entre d'altres.

“L'agenda exterior, la voluntat de permanència a la UE i el reconeixement internacional

“L'objectiu de l'agenda exterior se centra en la preparació del reconeixement internacional, a partir de la legitimació del mandat a favor de la independència dels catalans en l'àmbit internacional. Partint de la voluntat de permanència a la UE, caldrà articular l'agenda internacional amb les accions de diplomàcia internacional per explicar i cercar complicitats vers el procés d'independència.

“Un cop iniciat el procés de creació de l'Estat independent, caldrà intensificar la diplomàcia i la negociació per obtenir el reconeixement internacional dels estats, així com la incorporació de Catalunya en la UE i els organismes internacionals.

“El conjunt de l'acció exterior del president de la Generalitat, dels membres del Govern i del Parlament, així com dels eurodiputats i parlamentaris del Congrés, en l'àmbit internacional, s'adreçarà a l'àmbit de les institucions que configuren el marc legal internacional (ONU, Consell d'Europa, Cort Internacional) i incidirà en els actors internacionals rellevants en les matèries pròpies del dret a decidir (organitzacions internacionals en matèria de pau, valors democràtics i drets humans, etc.). Aquests darrers actors també resulten clau com a eventuals agents mediadors i d'observació del procés, en el cas de la previsible intensificació de la tensió política al voltant del procés o d'una conculcació dels drets democràtics dels ciutadans de Catalunya.”

2. Suport a l'agenda del Govern de la Generalitat

El full de ruta per la independència necessita unes institucions catalanes — Govern i Parlament— plenament operatives, que liderin i defineixin en cada moment quins són els passos que cal fer en aquest procés.

Democràcia i Llibertat aspira a ser la veu que lideri a les Corts Espanyoles les accions i propostes que emanin de les institucions catalanes, en coordinació amb els altres grups polítics que les comparteixin.

3. La defensa dels drets de la societat catalana davant les institucions de l'Estat espanyol en el període de transició

El full de ruta per la independència proposat per Junts pel Sí defineix un període de divuit mesos per dur a terme les diferents etapes que s'hi defineixen. Durant aquest període cal anar construint i posant en marxa les anomenades estructures d'estat.

És cert també que, durant aquest període, cal donar resposta a les necessitats que persones, organitzacions i empreses catalanes tenen per dur a terme la seva activitat ordinària, de manera dinàmica davant dels entrebancs i/o oportunitats que vagin sorgint.

Tot i que el període polític obert a Catalunya a partir del 27 de setembre s'orienta cap al diàleg i negociació, el dia a dia requerirà naturalment atendre les necessitats i vetllar pels interessos socials, econòmics i de progrés de les catalanes i els catalans, amb tanta intensitat i dedicació com siguin necessàries.

3

BLOC 3

**CATALUNYA, NOU
ESTAT D'EUROPA.
EL PAÍS QUE ESTEM
CONSTRUINT**

3.1. Un nou estat del benestar per a tothom i que inverteixi en el futur

3.1.1. L'oportunitat de construir un nou estat del benestar

Catalunya ha d'afrontar els impactes d'una crisi sense precedents. Malgrat els indicis de recuperació econòmica, la taxa d'atur es manté gairebé en el 20%, el doble de la UE, i malgrat l'acció pública, després de les transferències socials, quasi un 21% de la població es troba en situació de risc de pobresa o d'exclusió social, més de 3 punts per sobre de la mitjana de la UE-28.

L'estat del benestar a Catalunya encara ha de progressar per situar-se al nivell dels països europeus als quals es vol homologar, malgrat l'esforç pressupostari d'aquests anys que ha suposat que el 72% del pressupost es prioritzi cap als àmbits socials. Disposar dels recursos econòmics dels quals ara no podem fer-ne ús ens faria incrementar de manera considerable el nivell de despesa destinat a protecció social.

Segons l'Institut d'Estadística de Catalunya, la inversió en protecció social sobre el PIB català és del 22,3%. La comparació amb el conjunt d'Europa (UE-28), on la mitjana es situa en el 29,7%, mostra el camp de millora que tenim en aquest àmbit.

Malgrat que en prestacions d'atur, invalidesa i exclusió social podem igualar o superar la mitjana UE-28, el necessari recorregut a l'alça del nostre sistema de benestar requereix un augment de la inversió social sobretot en polítiques de protecció a les famílies, als infants i als joves.

Sens dubte, Catalunya genera prou recursos en forma de renda i impostos per disposar d'un potencial d'inversió molt més gran en cohesió social i desenvolupament dels seus serveis de protecció i benestar. En aquest sentit, l'estratègia de futur requereix potenciar les polítiques inversores en l'àmbit de la redistribució de les oportunitats, com ara l'educació i la formació professional, i polítiques preventives en matèria de salut, pobresa i desigualtats.

L'agenda nacional i l'agenda social són indistingibles. Un dels principals motius pels quals volem que Catalunya esdevingui un Estat és per consolidar el model social europeu i garantir el benestar per als catalans i catalanes d'avui i per als de demà. Viure millor és l'objectiu principal de poder disposar de les eines d'un Estat.

La voluntat de construir un nou Estat és perquè Catalunya tingui el futur que desitgem. Per disposar de més eines a fi de consolidar la sortida de la crisi; una crisi que ha tingut uns greus efectes econòmics i especialment socials. Per continuar consolidant la creació de nous llocs de treball. Per garantir l'accés

universal, la qualitat i el finançament públic de la sanitat i l'educació. Per donar un bon futur als nostres joves i a la gent gran.

Aquest futur requereix que disposem dels nostres recursos i prenguem les nostres pròpies decisions. Si Catalunya esdevé un Estat, podrà desenvolupar plenament el seu potencial com a país. L'objectiu és situar-nos en una posició millor, en tots els aspectes, de la que tenim actualment.

En aquest sentit, mentre això no es materialitzi i mentre no disposem dels nostres recursos i prenguem les nostres pròpies decisions, a les Corts Generals treballarem des de la perspectiva social en una doble direcció: per facilitar aquest trànsit cap la consecució d'un nou Estat per a Catalunya i, a la vegada, per avançar en la reducció de les desigualtats, en l'increment de la cohesió social, en la garantia de la igualtat d'oportunitats, en la millora del benestar i en l'atenció de les situacions d'urgència social de la societat catalana durant aquest període transitori.

3.1.2. Reduir les desigualtats com a garantia de creixement sostenible i estable. Eixamplar les classes mitjanes

El nivell de benestar d'un país depèn de la seva capacitat per generar riquesa i de la seva habilitat per distribuir-la. Si les desigualtats són grans, la cohesió social perilla, mentre que si les desigualtats es redueixen, augmenta la cohesió social i millora el benestar. Més cohesió social és més progrés.

Nombrosos estudis demostren la correlació positiva entre més igualtat en la distribució de la renda i més sostenibilitat del creixement econòmic. És a dir, les societats amb menys desigualtats són les que gaudeixen de menor conflictivitat social (homicidis, població reclusa, violència a l'escola...); disposen de millor salut (millors resultats en indicadors com ara l'esperança de vida i els nivells d'obesitat, addiccions i drogodependències, etc.); ofereixen més oportunitats per a tothom (mobilitat i ascens social, igualtat d'oportunitats, millor rendiment escolar...). En definitiva, posseeixen un clima social més estable, amb nivells de confiança, de seguretat i de coresponsabilitat molt més elevats. Són societats amb millor benestar i cohesió social.

Un ràpid augment de les desigualtats, com el que s'ha produït en aquests anys de crisi, pot afectar negativament el creixement i deteriorar la qualitat institucional i de funcionament dels mercats mateixos, a causa de l'augment de les situacions d'exclusió.

Les societats cohesionades, en canvi, compten amb ciutadans implicats, més identificats i participatius institucionalment, i dels quals s'aprofita més el talent. Tenen dinàmiques més eficients als mercats i són també més competitives. Són societats constituïdes per una àmplia classe mitjana que contribueix a

l'estabilitat i al creixement econòmic, que genera confiança i que legitima les institucions.

La desigualtat, a més de poder ser analitzada i entesa des de l'òptica de diferents nivells de renda, també pot ser interpretada des de la perspectiva generacional. Cal que la política social destini més recursos i més esforços a protegir, atendre i tenir cura dels nostres infants i joves. Són polítiques que, potser, semblen tenir poc impacte a curt termini, però tenen una importància cabdal en el llarg termini. Cal fer especial èmfasi a treballar contra un fenomen especialment punyent: el creixement de la pobresa infantil, fenomen que pot dur a situacions cròniques de vulnerabilitat.

En definitiva: si l'augment de les desigualtats deriva de la pèrdua de poder adquisitiu de les classes mitjanes, de l'augment del nombre de persones en situació d'exclusió i del fet que any rere any uns pocs tenen un percentatge cada cop més gran de la riquesa del país, l'antídot per a l'existència i l'increment de les desigualtats està en propiciar l'augment de les classes mitjanes, de manera que siguin menys els extrems i, molt particularment, siguin menys les persones en situació i en risc d'exclusió social.

En la darrera legislatura el Govern de l'Estat ha centrat bona part de la seva política d'austeritat en ofegar econòmicament i retallar els recursos destinats a les comunitats autònomes. S'han retallat transferències com el *Plan Concertado*, l'atenció a les situacions de dependència, l'atenció a les famílies, la integració de la població immigrada, l'atenció dels joves i el finançament dels programes i fons de naturalesa sanitària, entre d'altres; mesures que han afectat un gruix molt significatiu de població amb rendes mitjanes. Cal revertir aquesta situació amb urgència.

3.1.3 Per un nou contracte social i un contracte generacional

Els impactes negatius de la recessió s'han distribuït de manera desigual entre la població. S'ha incrementat la precarietat laboral dels joves i dels treballadors amb menys qualificació; ha augmentat de forma molt important l'atur de llarga durada; s'ha empobrit la classe mitjana, de la qual els infants són els més perjudicats, i s'ha incrementat el volum de persones i famílies que no tenen cap tipus d'ingrés ni de cobertura social.

Els desnonaments i les dificultats d'accés a l'habitatge han accentuat les situacions d'exclusió. Alguns àmbits que requereixen una atenció singular, i que abans de la crisi ja rebien una atenció insuficient com ara l'atenció a la dependència, la promoció de l'autonomia personal o l'ajuda a la discapacitat, han anat encara més enrere en aquests anys.

I, fins i tot, aquelles persones que han pogut mantenir-se i conservar l'ocupació, sovint han vist reduït el seu poder adquisitiu. Especialment, les famílies amb infants o persones en situació de dependència a càrrec.

Ens cal avançar cap a un nou contracte social capaç de fer front a temes tan bàsics —i avui no resolts— com la lluita contra la pobresa, la inclusió social, l'accés dels joves a ocupacions estables, l'accés de les persones en situació de vulnerabilitat social a treballs dignes, el suport a les famílies amb fills o la garantia d'un habitatge digne a qui en tingui necessitat. Un nou contracte social que permeti dinamitzar i donar finançament suficient a totes aquelles polítiques que tenim a mig construir: l'atenció a la dependència, la promoció a l'autonomia personal i l'atenció a la discapacitat, l'atenció a la immigració i a l'asil, o la consideració plena del tercer sector com un actor important i d'intensa col·laboració amb el sector públic en finalitats d'interès social.

Hem d'avançar, també, cap a un contracte generacional equilibrat. Que sigui capaç de garantir les pensions actuals i futures a les persones més grans i, alhora, oferir futurs esperançadors als més joves.

Aquest és el futur que volem construir a Catalunya. Avui, però, molts dels instruments necessaris per fer-ho continuen en mans de l'Estat, qui, a més, no en fa un bon ús. Ens cal, durant el període de transició, revertir les polítiques errònies i establir prioritats per garantir el benestar. Durant aquesta etapa, prioritzarem:

Lluitar contra la pobresa, fer efectiva la inclusió social i garantir el treball digne

- Incrementarem el salari mínim interprofessional fins a aconseguir l'objectiu establert a la Carta Social Europea de situar-lo en el 60% del salari mitjà (aproximadament uns 1.000 €/mes).
- Impulsarem la creació d'una prestació d'ingressos mínims en l'àmbit de protecció de la seguretat social, prestació destinada a garantir la percepció d'uns recursos mínims per a totes aquelles persones que, podent i volent treballar, no poden fer-ho i que com a conseqüència d'això no poden viure amb dignitat, i als quals els actuals instruments de protecció social no donen resposta.
- Recuperarem i millorarem la protecció de les persones en situació d'atur, especialment quan aquest és de llarga durada i quan afecta famílies amb infants o amb persones en situació de dependència a càrrec.
- Impulsarem un acord, entre els interlocutors socials, per adoptar una estratègia que tingui per objectiu evitar l'existència de "treballadors pobres" —aquells que, tot i treballar, necessiten ajuts per arribar a final de mes— i la

reducció de la “bretxa salarial” de gènere. Reforçarem la negociació col·lectiva.

- Recuperarem els recursos a transferir a les comunitats autònomes destinats a polítiques actives d'ocupació, per garantir que els serveis públics d'ocupació de la Generalitat disposin dels recursos necessaris per atendre les persones en situació d'atur de manera individualitzada i efectiva.
- Recuperarem i incrementarem les dotacions dels Pressupostos Generals de l'Estat per transferir a d'altres administracions dedicades als programes de serveis socials i al finançament de les prestacions bàsiques dels serveis socials d'atenció primària.
- Crearem un Fons per Combatre la Pobresa i l'Exclusió Social, especialment la infantil, que es doti amb recursos recaptats per actuacions contra el frau fiscal i que distribueixi els seus fons entre les comunitats autònomes.
- Destinarem més recursos econòmics per reforçar els programes de rendes mínimes per tal que a Catalunya posem les bases per a una renda garantida de ciutadania. La distribució d'aquests fons ha de tenir en compte les diferències territorials quant a cost de la vida.
- Restablirem les competències de l'Administració local en matèria de serveis socials, derogant les disposicions de la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, les quals estableixen una nova distribució de les competències en matèria de serveis socials contràries a l'autonomia local, a l'exercici de les competències de les comunitats autònomes en aquests àmbits i a una atenció propera al ciutadà i més concorde amb les seves necessitats.
- Transferirem a la Generalitat de Catalunya la gestió, el seguiment i l'avaluació del Fons d'Ajut Europeu per a les Persones més Desafavorides (FEAD 2014-2020).
- Modificarem i reforçarem l'aportació estatal a les comunitats autònomes del Pla de desenvolupament del poble gitano, per tal que permeti donar suport a les iniciatives vinculades amb la integració i la cohesió de la comunitat gitana.
- Crearem un fons estatal territorialitzat entre les comunitats autònomes per atendre l'especial situació de les persones sense llar.
- Reclamarem el 100% del finançament de les despeses de gestió d'aquelles prestacions que l'Estat ha delegat a la Generalitat de Catalunya (com ara les dues modalitats de pensió no contributiva).

- Promourem l'actualització de l'*Indicador Público de Renta de Efectos Múltiples* (IPREM), que s'ha mantingut fix en els darrers cinc anys, perquè estigui en consonància amb els llindars de risc de pobresa de cada comunitat autònoma, adequant-lo al cost de la vida actual, el qual ha canviat.
- Estendrem l'aplicació d'un tipus reduït d'IVA per als serveis energètics de primera necessitat (electricitat, aigua o gas).
- Impulsarem els canvis legislatius necessaris per tal que els ajuts d'urgència destinats a la compra de medicaments, al pagament de rebuts de subministraments, al manteniment de l'habitatge o a menjadors escolars no tributin.
- Demanarem la ratificació, per part de l'Estat, de la Carta Social Europea revisada el 1996 i del protocol addicional del 1998, amb l'objectiu de fer realitat les garanties contemplades —en especial, sobre la dignitat de tota persona.

Suport a les famílies amb nens

Com hem assenyalat, cal lluitar de manera especial contra la pobresa infantil i invertir en el futur d'infants i joves. És per això que cal dedicar-hi més esforços i augmentar el suport a les famílies. Cal incrementar de manera progressiva el percentatge del PIB destinat a la família, fins arribar a la mitjana europea (2,2% UE-28).

- L'establiment d'una prestació universal per a la criança dels fills o menors de 18 anys a càrrec, finançada per la seguretat social, com a prestació d'ajut a la família i per al reequilibrament demogràfic, seria el nostre objectiu. Mentrestant, i per mirar d'avançar en aquest camí:
 - Incrementarem la quantia de la prestació econòmica de la seguretat social per fills o menors acollits a càrrec a 1.200 euros anuals, i elevarem a 25.400 euros els ingressos anuals percebuts per tenir dret a la prestació. L'objectiu és convertir-la realment en una prestació per a la criança dels fills. Incrementarem, també en la mateixa proporció, l'import de la prestació en els supòsits de famílies nombroses, monoparentals i famílies amb fills o menors acollits amb discapacitat.
 - Incrementarem i ampliarem la deducció per maternitat establerta a la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de modificació parcial de les lleis dels impostos de societats, sobre la renda de no residents i sobre el patrimoni.
 - Incrementarem la minoració de 1.200 euros anuals per cada fill de la quota de l'IRPF, a la que tenen dret les dones amb fills menors de 3

- anys que realitzen una activitat per compte propi o aliena, fins a 2.400 euros anuals en el cas de menors de 3 anys.
- Ampliarem la deducció a aquelles dones amb fills d'entre 3 i 18 anys, per import d'1.200 euros anuals per fill.
 - Reclamarem que el Fons espanyol per a la realització de projectes socials de suport a la família i la infància estigui degudament dotat d'acord amb el seu objectiu, i que es modifiquin els criteris de distribució, per tal d'adequar-lo a la realitat de la població infantil en risc de pobresa de cada comunitat autònoma.
 - Defensarem davant el Govern de l'Estat l'exercici de les competències d'adopció internacional de la Generalitat de Catalunya, per continuar garantint la tramitació d'adopcions internacionals a Catalunya d'acord amb la legislació catalana vigent en la matèria, i en coordinació amb la resta d'organismes i entitats competents autonòmiques i estatals. Derogarem la normativa, aprovada la legislatura passada, que regula aquesta matèria.
 - Reclamarem al Govern de l'Estat la recuperació de totes les transferències finalistes destinades al Govern de la Generalitat en relació amb els programes de maltractament infantil i de suport a les famílies en situacions especials.
 - Modificarem la normativa que regula la protecció de les famílies nombroses i monoparentals per ampliar el concepte de família nombrosa i, alhora, incrementar el suport de l'Administració tant a les famílies nombroses com a les monoparentals, tenint especial consideració respecte de les famílies amb fills menors de tres anys i amb persones amb dependència o amb discapacitat.
 - Continuarem impulsant l'equiparació de les mesures en matèria de conciliació de la vida personal, familiar i laboral entre l'àmbit laboral públic i privat. Prioritzarem la conciliació en les estratègies de negociació col·lectiva, i la sol·licitud dels homes dels permisos de paternitat que la llei els reconeix.
 - Promourem els horaris flexibles i la jornada continuada d'acord amb les necessitats dels treballadors amb fills o d'altres persones a càrrec.
 - Millorarem la protecció social en relació amb l'exercici dels permisos i llicències per a l'atenció de responsabilitats familiars, tals com l'ampliació de la protecció durant el període de maternitat/paternitat, adopció i acolliment, tot eliminant el requisit del període mínim de carència de cotització a la seguretat social. Inclourem en la protecció els supòsits de risc per embaràs i risc durant la lactància.

- Treballarem per avançar en la implantació d'uns horaris més racionals i beneficiosos per als ciutadans, les empreses i les institucions amb l'objectiu d'adaptar-se a les necessitats vitals actuals, amb horaris que permetin conciliar la vida familiar, personal i laboral. Amb l'objectiu d'augmentar la productivitat i millorar el benestar de la societat.
- Avançarem en la regulació de la maternitat subrogada i en la reducció de les dificultats jurídiques específiques associades als acords de subrogació transfronterera, tenint en compte la necessitat del menor de disposar d'uns pares legals i d'un estatus civil clarament definit, i la igualtat i llibertat reproductiva.

Segones oportunitats per a persones vulnerables. Les polítiques socials d'habitatge. La SAREB

Els desnonaments per impagament de préstecs hipotecaris han estat una de les cares més visibles de la crisi. Són moltes les persones que, a més de perdre l'habitatge, han quedat endeutats de per vida. La major part d'aquestes persones no podran sortir d'aquesta situació si no es fa una llei de segona oportunitat adequada, atès que l'actual és clarament insuficient per poder fer la dació en pagament de l'habitatge, desfer-se dels deutes i tenir una segona oportunitat per començar de nou.

La crisi ha mostrat, també, les incoherències del mercat de l'habitatge i de les polítiques d'habitatge a l'Estat espanyol. Un enorme mercat d'habitatge de compra, i un reduït mercat de lloguer i unes mínimes polítiques socials d'habitatge per a joves, per a gent gran o per a famílies i persones en situació de vulnerabilitat. Aquesta realitat ha estat un dels aspectes rellevants en l'augment de les desigualtats.

Quan Catalunya disposi d'un Estat, podrà fer-ho millor. Tenim el repte col·lectiu de disminuir l'actual ràtio del cost d'habitatge en relació amb la renda disponible de les famílies. La política d'habitatge ha de preveure noves formes de tinença i tendir cap al valor d'ús enlloc de fer-ho cap al valor econòmic, fomentant el creixement del parc de lloguer i, especialment, el parc públic.

Les polítiques d'habitatge han d'anar dirigides a una intervenció pública selectiva i efectiva sobre els mercats, que tingui com a objectiu l'adequació del preu de l'habitatge a la capacitat de renda de les famílies. El lloguer ha de ser el règim de tinença prioritari de l'habitatge protegit de promoció privada, i el dret de superfície i el lloguer els règims de tinença prioritaris de les promocions públiques, garantint la propietat pública del parc per donar servei a més d'una generació.

Durant el període de transició cal adoptar amb celeritat mesures de política d'habitatge i contra els desnonaments, que permetin reconduir la situació de

moltes persones i famílies amenaçades per la pèrdua de l'habitatge o per les dificultats a accedir-hi. L'Estat avui disposa d'instruments que no utilitza, com per exemple la SAREB, una societat propietària de centenars de pisos buits, procedents dels desnonaments, dels quals només una petita part s'ha posat a disposició d'ajuntaments i de la Generalitat. Entre les mesures a endegar:

- Exigirem les competències pertinents per revisar la Llei del dret a l'habitatge per tal d'evitar el sobreendeutament de les persones per incloure la garantia de la dació en pagament. Aquesta llei haurà de promoure els canvis normatius necessaris respecte de les taxacions immobiliàries hipotecàries. Cal canviar les actituds i la relació envers l'habitatge com a valor patrimonial, així com el tractament fiscal de les plusvàlues immobiliàries.
- Modificarem la llei que regula els mecanismes de segona oportunitat perquè pugui ser aplicable a totes aquelles persones que es troben en una situació crònica d'endeutament, fonamentalment a causa del sobreendeutament hipotecari o d'un fracàs empresarial com a autònom o pime. Cal crear els mecanismes per condonar els deutes i recomençar de nou.
- Exigirem la transmissió dels pisos buits de la SAREB a la Generalitat i als ajuntaments per poder crear un parc d'habitatge protegit que perduri en el temps, fins a arribar a percentatges del 20% i amb la creació d'un parc protegit amb garanties jurídiques de no desqualificació.
- Exigirem la transferència en les competències de legislació sobre el lloguer d'immobles per aprovar una llei pròpia d'arrendaments urbans, en la línia dels textos més avançats existents als països del nostre entorn.
- Exigirem a l'Estat el traspàs dels fons d'habitatge a la Generalitat, sense cap tipus de condicionant, per poder fer realment efectiva la competència exclusiva de la Generalitat en habitatge. Aquests fons han de servir, en part, per reforçar la rehabilitació estructural i la rehabilitació energètica del parc d'habitatges existent.

Assegurar els subministraments bàsics als consumidors vulnerables

- Modificarem la política energètica dirigida al consumidor per impedir que el cost dels serveis energètics bàsics s'incrementi molt per sobre dels salaris.
- Crearem un fons de garantia per a la protecció dels consumidors vulnerables amb càrrec als Pressupostos Generals de l'Estat i transferirem la seva gestió a la Generalitat, per garantir que no es produeixin talls de subministrament elèctrics o de gas.
- Instarem a retirar el recurs d'inconstitucionalitat presentat contra el Decret llei 6/2013 del Parlament de Catalunya que modifica el Codi de Consum de Catalunya, amb la finalitat de garantir protecció en matèria energètica al consumidor vulnerable.
- Eliminarem el requisit de tenir contractada la potència mínima per poder accedir al *bonus* social elèctric, ja que l'accés ha de ser conseqüència de la renda i no de la potència contractada.
- Impulsarem la inclusió com a beneficiaris del *bonus* social elèctric a aquells consumidors que acreditin formar part d'una unitat familiar que integri en el seu si a una o més persones que tinguin reconeguda oficialment una discapacitat en grau igual o superior al 33%.

Polítiques de joventut. Present i futur

En aquesta crisi els joves han estat un col·lectiu molt afectat. Amb uns nivells de fracàs escolar al voltant del 30%, a l'inici de la crisi, l'accés al mercat laboral era pràcticament impossible. A més, molts dels joves ocupats, amb contractes temporals, han perdut el seu lloc de treball. Tampoc els joves més formats han sortit millor parats: avui tenim joves amb dos i tres carreres universitàries i una excel·lent formació a l'atur, treballant per un salari mileurista en una feina temporal, o emigrant a l'estranger.

Aquesta situació dificulta notablement la capacitat d'emancipació dels joves i el seu accés a l'habitatge. Hem d'oferir-los oportunitats.

En el període de transició, treballarem per accelerar tots aquells canvis que considerem urgents per facilitar un futur més digne i esperançat per als joves, principalment en l'àmbit de la formació, l'ocupació i l'emancipació. A aquest efecte:

- Agilitarem i flexibilitzarem la implementació de la iniciativa europea coneguda com a “Garantia Juvenil” per oferir, en el termini de quatre mesos, experiència professional o formativa als joves que acaben els seus estudis i/o estan aturats. Cal distribuir territorialment, amb la màxima celeritat possible, els fons procedents d'Europa i revisar les polítiques de bonificació a la contractació, donant prioritat a les mesures destinades a augmentar l'ocupabilitat dels joves sense qualificació i sense ocupació (*ni-nis*), incentivant la seva tornada al sistema educatiu.
- Promourem beques de "segona oportunitat", remunerades, per a joves sense treball i sense estudis, condicionades als resultats acadèmics i que promoguin el retorn al sistema educatiu.
- Augmentarem els incentius dels contractes en pràctiques i dels contractes de formació i aprenentatge per facilitar primeres experiències laborals, i també les pràctiques no laborals en empreses i entitats sense ànim de lucre.
- Facilitarem la formació professional dual. Revisarem i actualitzarem la normativa per adequar-la als progressos de la tècnica en els diferents sectors i indústries, i garantirem que els joves puguin accedir en condicions a experiències laborals i formatives.
- Impulsarem la formació universitària dual. Reforçarem els mecanismes que incentivin els acords entre universitats i empreses per a l'expedició conjunta de títols i el reconeixement de les pràctiques no laborals.
- Evitarem l'encobriment de llocs de treball a través de beques, estades de formació o especialització sense cap connexió amb centres educatius.
- Vetllarem perquè els joves que han emigrat, a causa de la difícil situació econòmica i del mercat de treball, no perdin el seu vincle amb Catalunya i que aquells que vulguin retornar tinguin una oferta de llocs de treball dignes, que garanteixi el creixement i el desenvolupament professional i personal.
- Millorarem l'accés del jovent a una informació assequible, innovadora i incentivadora sobre el mercat de treball i promourem la inclusió de formació per a l'autoocupació i l'activitat emprenedora, des dels nivells educatius més bàsics.
- Potenciarem els serveis d'acompanyament i formació a l'autoocupació per a joves.
- Millorarem els incentius al treball autònom per a tots els joves menors de trenta anys, reconeixem la figura del treballador autònom a temps parcial i possibilitarem la cotització en el RETA en funció dels ingressos reals.

- Demanarem al Govern de l'Estat que tot el col·lectiu de joves extutelats accedeixi al programa de Garantia Juvenil. Reclamarem que s'exceptui del requisit de tenir permís de treball els joves que han estat tutelats des de l'Administració.
- Promourem que tots els joves tutelats per la Generalitat tinguin regularitzada la situació administrativa amb un permís de residència i treball abans de deixar d'ésser tutelats per la Generalitat.
- Traspassem de l'Estat a la Generalitat els recursos pertinents per poder desenvolupar unes polítiques socials d'habitatge per a joves potent, que els faciliti l'emancipació.
- Revisarem a fons la política operativa de la SAREB, per garantir que una part important dels habitatges que gestiona a Catalunya sigui transferida a la Generalitat i als ajuntaments catalans i sigui destinada a polítiques d'habitatge social per a joves.

Pensions: recuperar el poder adquisitiu i millorar les de viduïtat

El Partit Popular ha trencat amb els compromisos establerts en la llei i en els Pactes de Toledo relatius a la revalorització de les pensions d'acord amb el cost de la vida. Alhora, ha imposat un "factor de sostenibilitat" poc transparent que limitarà fortament la revalorització en el futur.

Una de les principals estructures d'Estat que caldrà construir és l'Agència Catalana de la Seguretat Social. Mentrestant, lluitarem per garantir les pensions actuals i futures a l'Estat espanyol, en un marc de consens parlamentari i de consens amb les organitzacions socials.

En aquest àmbit:

- Reclamarem i promourem que la política en matèria de seguretat social es dugui a terme en el marc de la concertació social amb les organitzacions sindicals i empresarials, i en el marc del diàleg i el consens polític que representa el Pacte de Toledo.
- Restablirem un mecanisme automàtic de revalorització de les pensions que garanteixi el manteniment del poder adquisitiu dels pensionistes. Caldrà revisar, també, el "factor de sostenibilitat" imposat pel Govern del Partit Popular.
- Introduïrem un mecanisme que incorpori la variable "cost de la vida" a l'hora de calcular els imports de les prestacions.

- Impulsarem una política de millora gradual de les pensions mínimes, de les d'orfenesa i de les de viduïtat.
- Farem complir de manera immediata i ampliarem, respecte de les pensions de viduïtat, les millores previstes, però no posades en marxa, en la Llei 27/2011, d'1 d'agost, sobre actualització, adequació i modernització del sistema de seguretat social, concretament:
 - Incrementarem la base reguladora de la pensió de viduïtat per a les persones que tinguin aquesta com a font principal d'ingressos (previst, ara, del 52 al 60% i que caldria anar ampliant fins el 75%).
 - Millorarem la fiscalitat de les pensions de viduïtat que es compatibilitzen amb rendes procedents del treball.
- Recuperarem la vigència i donarem compliment a les disposicions normatives relatives a tenir en compte el període de temps destinat al servei militar obligatori o a la prestació social substitutòria en el càlcul de la pensió a percebre de la seguretat social.
- Farem complir el desenvolupament reglamentari de la jubilació anticipada de treballadors amb discapacitat igual o superior al 45% i inferior al 65%, prevista a la Llei, quan la seva discapacitat determini una menor esperança de vida.
- Millorarem la transparència del sistema de la seguretat social i de les seves previsions pressupostàries. Es donarà més i millor informació als treballadors sobre pensions, sobre els productes de previsió social del sector privat i sobre les cotitzacions empresarials. També, es donarà més i millor informació a les Corts Generals sobre les previsions fetes en els Pressupostos Generals de l'Estat i en la gestió pressupostària dels recursos de la seguretat social.
- Avançarem en l'establiment de nous coeficients reductors especials de l'edat de jubilació per als sectors i àmbits de treball amb pitjors condicions laborals.
- Promourem una revisió de la fórmula d'integració de llacunes de cotització en el període a partir del qual es determina la base reguladora, establerta a la Llei 27/2011, per corregir distorsions i evitar penalitzacions excessives a treballadors amb llargues carreres professionals però interrompudes en els darrers anys.
- Flexibilitzarem la regulació de les pensions d'orfenesa en el cas de perceptors amb discapacitat perquè siguin plenament compatibles amb el treball remunerat, així com amb d'altres prestacions del sistema de seguretat social.

- Complirem amb el desenvolupament reglamentari de la jubilació anticipada dels treballadors amb discapacitat igual o superior al 45% i inferior al 65% prevista a la llei, quan la seva discapacitat determini una menor esperança de vida.
- Estendrem als funcionaris públics amb discapacitat, inclosos en el règim de classes passives, la jubilació anticipada prevista per als treballadors amb discapacitat inclosos en el Règim General de la Seguretat Social. Davant de supòsits anàlegs, respostes coincidents.
- Avançarem en les reformes normatives que permetin compatibilitzar la pensió (de jubilació i d'invalidesa per discapacitat) i el treball, garantint el relleu generacional, el foment de la prolongació de la vida laboral de les persones que ho desitgin i la inserció en el mercat de treball de les persones amb discapacitat.
- Elevarem la quantia de les pensions no contributives per discapacitat a fi que s'equiparin, almenys, a l'IPREM vigent.
- Modificarem la legislació reguladora de les pensions no contributives per discapacitat perquè només es computin com a renda, a l'efecte de determinar els ingressos econòmics, els de la persona beneficiària a títol individual i no els de la unitat econòmica en la qual estigui integrada.
- Avançarem en l'ampliació de les pensions no contributives per discapacitat a persones amb discapacitats inferiors als 65%.
- Impulsarem l'establiment d'un sistema específic de jubilació parcial per als treballadors autònoms. Possibilitarem la cotització a temps parcial i l'establiment d'un règim que permeti l'abonament d'una quota flexible.
- Avançarem en la millora del sistema de protecció social i cobertura dels treballadors autònoms.

Persones en situació de dependència, promoció de l'autonomia personal i gent gran

L'Estat ha deixat de complir els seus compromisos respecte a l'atenció a la dependència i a la promoció de l'autonomia personal. La llei obligava a igualar les dotacions aportades per les CC.AA.. Avui la Generalitat finança més del 80% de les despeses per atendre a les persones en situació de dependència i a les seves famílies a Catalunya. L'Estat ha imposat un model que ha acabat convertint el sistema en insostenible.

Mentre no disposem de capacitat pròpia per regular i gestionar el model de dependència català:

- Exigirem que l'Estat compleixi les seves obligacions financeres per a afrontar el pagament i la gestió de les obligacions d'atenció i prestació de serveis derivats de la Llei de l'Estat 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, en els termes previstos per aquesta mateixa llei. En concret:
 - Derogarem el Reial decret llei 20/2012, del 13 de juliol, de mesures per a garantir l'estabilitat pressupostària i de foment de la competitivitat, pel que fa a la Llei 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència.

Aquest decret ha suposat una forta retallada de recursos i prestacions i un greu perjudici sobre els drets de les persones en situació de dependència i les seves famílies. En concret: la supressió dels nivells de dependència, l'increment de l'aportació dels usuaris, la reducció d'un 15% de les quanties de la prestació que percebia el cuidador no professional, la suspensió de dos anys de cobrament de la prestació sense generar endarreriments, la suspensió de la retroactivitat de les prestacions, la suspensió de les cotitzacions del cuidador no professional a la seguretat social i la retallada de més d'un 13% del nivell mínim garantit.
 - Incorporarem el cost de la vida en el càlcul de les prestacions i dels costos dels serveis per a cada territori. El finançament de la llei s'ha de fer en base als costos reals dels serveis a cada una de les comunitats autònomes. A més, s'ha d'incrementar l'anomenat nivell mínim garantit de finançament i restablir el nivell acordat.
- Impulsarem, d'acord amb les comunitats autònomes, la revisió del sistema de copagament per part de les persones usuàries, introduint aspectes de major equitat i proporcionalitat, garantint que aquestes disposin de recursos suficients per poder mantenir una vida el més autònoma possible.

Igualment, plantejarem sistemes de valoració del patrimoni que no impliquin una descapitalització forçada.

- Revisarem el procediment i barem de dependència vinculat amb els menors d'edat, amb la voluntat que doni una millor resposta a les necessitats reals d'aquestes persones.
- Promourem mesures per tal de garantir la màxima transparència en matèria d'inversió i despesa social. Farem públics els costos de l'atenció a la dependència i la promoció de l'autonomia personal per a l'Administració General de l'Estat, per a la seguretat social, per a les comunitats autònomes i per a les corporacions locals.
- Impulsarem la col·laboració públic-privada per millorar el desenvolupament del Sistema d'Atenció a la Dependència i la creació d'ocupació en aquest sector.
- Evitarem qualsevol tipus de discriminació per raó d'edat i promourem una actualització de les disposicions normatives per sancionar de manera més adequada els maltractaments a la gent gran.
- Garantirem l'autonomia personal: pensions suficients per viure dignament, una política de salut amb recursos suficients i uns serveis també dotats suficientment per ser capaços de donar una atenció social integral que inclogui les necessitats de la gent gran en general i, en especial, les de persones en situació de dependència.
- Garantirem que la Generalitat pugui protegir a la gent gran davant dels supòsits de pobresa energètica i compti amb recursos suficients per oferir assistència i atenció al domicili, ajuts a l'adaptació dels habitatges, foment dels bons hàbits alimentaris i de pràctica d'exercici físic.
- Garantirem la participació de les organitzacions representatives del col·lectiu de persones grans i de les persones en situació de dependència i les seves famílies en el si de les administracions.
- Exigirem la transferència a la Generalitat de Catalunya, amb corresponent dotació pressupostària, de les polítiques adreçades a la gent gran, com ara els programes de turisme i termalisme de l'IMSERSO.

Atenció a les persones amb discapacitat: igualtat d'oportunitats

Malgrat les dificultats dels darrers anys, cal seguir treballant per avançar en els drets de les persones amb discapacitat per tal de que aquests ciutadans i ciutadanes puguin viure en igualtat d'oportunitats. Per això:

- Recuperarem l'aportació estatal a les comunitats autònomes per a programes i iniciatives en relació amb les persones amb discapacitat.
- Millorarem les prestacions destinades a garantir el ple desenvolupament i autonomia de les persones amb discapacitat.
- Impulsarem una major contractació de persones amb discapacitat en el mercat de treball ordinari. Modificarem el marc normatiu perquè s'estableixi, com a requisit per accedir i participar a la contractació pública i per rebre qualsevol tipus d'ajuda o subvenció pública, l'acreditació del compliment de les normes en favor de la integració dels treballadors amb discapacitat.
- Promourem l'elaboració d'una nova Llei de promoció de la inclusió laboral de les persones amb discapacitat.
- Incrementarem els incentius per als treballadors amb discapacitat que s'estableixin com a treballadors autònoms.
- Ampliarem els límits econòmics i temporals per compatibilitzar el treball amb la percepció de pensions no contributives d'invalidesa.
- Proposarem modificacions normatives per afavorir el manteniment en el treball de les persones amb discapacitat sobrevinguda.
- Reclamarem les competències, la territorialització dels recursos i el finançament corresponent per a la Generalitat de Catalunya, per al funcionament dels Centres especials de treball.
- Actualitzarem i presentarem, davant el Congrés dels Diputats, un estudi sobre el greuge econòmic que ocasiona la discapacitat en les persones que es troben en aquesta situació i en les seves famílies, tenint en compte els diferents tipus de discapacitats i les realitats socioeconòmiques de cada comunitat autònoma.
- Promourem la modificació del barem per a la valoració del grau de discapacitat reconeixent, després del diagnòstic de malalties degeneratives, un percentatge de discapacitat del 33% independentment de la valoració mateixa.
- Avançarem en l'actualització terminològica existent en l'ordenament jurídic relativa a les persones amb discapacitat.
- Donarem compliment al finançament que estableix per a la llengua de signes catalana la Llei estatal de 27/2007, de 23 d'octubre, per la qual es reconeixen les llengües de signes espanyoles i es regulen els mitjans de suport a la comunicació oral de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Migracions: nou enfocament

Mentre duri el procés de constitució d'un Estat propi per a Catalunya, caldrà abordar una estratègia sobre immigració. Aquesta ha estat una assignatura pendent en la legislatura passada. Encara més, els escassos fons que l'Estat destinava per treballar en la integració dels immigrants van desaparèixer amb les primeres retallades impulsades pel Govern Rajoy el 2012. Parlar d'asil ha estat impossible al llarg de tota la legislatura.

Les prioritats per a aquest àmbit són:

- Instarem a modificar els Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2016 per recuperar el Fons Estatal d'Acollida i Integració (que suposava 43,5M€ per a Catalunya) i respectar les normes del reglament del nou Fons d'Asil, Migració i Integració (FAMI), que estableixen la necessitat de consensuar els objectius i mecanismes de distribució d'aquests fons. La gestió dels fons s'ha de traspasar a la Generalitat.
- Les polítiques de serveis socials, primera acollida i integració de persones immigrades, que corresponen a la Generalitat, no han de patir la ingerència de l'Estat. Instarem a la coordinació del Govern de l'Estat amb la Generalitat de Catalunya pel que fa a l'estratègia de reubicació de les persones refugiades.
- Instarem el Govern de l'Estat i les institucions de la Unió Europea perquè estableixin l'obligació d'auxili per permetre portar a terra ferma les persones auxiliades sense represàlies penals o administratives.
- Impulsarem davant el Govern de l'Estat i davant la Unió Europea que tots els països membres acompleixin llurs compromisos sobre el dret d'asil signats en la Convenció de Ginebra del 1951.
- Promourem la creació d'un permís provisional de treball per als immigrants en situació irregular amb ordre d'expulsió, quan aquesta no hagi pogut ser executada. És imprescindible articular respostes legals per facilitar la regularització d'aquelles persones immigrades, sense papers, que fa anys que conviuen amb nosaltres sense possibilitat d'expulsió.
- Impulsarem estratègies d'acompanyament per a les persones que han emigrat com a conseqüència de la crisi i facilitarem el retorn de tots aquelles persones immigrades que ho desitgin.

Suport i col·laboració amb el tercer sector social i el voluntariat i impuls a la innovació social

El tercer sector social, que treballa en col·laboració amb el sector públic en activitats d'interès general, ha tingut i té un paper molt significatiu per incrementar la cohesió social, per lluitar contra la crisi i per apaivagar els seus efectes més negatius. Cal donar el màxim suport a la seva tasca des de totes les administracions. És per això que:

- Regularem la incorporació de clàusules socials (contractes reservats i criteris de valoració que incorporin el benefici social) en els plecs públics de compres i contractacions. Cal que els fons públics s'usin per donar suport a aquelles empreses que, a més d'oferir un bé o un servei a un preu assumible, ho fan contribuint en major mesura a la cohesió social i/o a la sostenibilitat mediambiental.
- Reclamarem la modificació de la Llei de l'IVA perquè les entitats del tercer sector puguin renunciar al règim d'exempció de l'impost quan aquest les perjudica. Així mateix, modificarem la Llei de contractes del sector públic perquè en els preus de licitació s'inclougui obligatòriament l'IVA, quan l'òrgan licitador sigui consumidor final.
- Exigirem la derogació de la recent aprovada llei estatal del Tercer Sector d'Acció Social atès que la nova regulació espanyola envaeix competències de la Generalitat i discrimina les entitats que actuen només a Catalunya.
- Exigirem al Govern de l'Estat el compliment immediat de les sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem respecte a la transferència a la Generalitat de Catalunya de la gestió dels recursos destinats a finalitats d'interès social i mediambiental relatius al 0,7 % de l'IRPF.
- Reclamarem l'increment del percentatge d'IRPF destinat a finalitats d'interès social i mediambiental perquè passi del 0,7 a l'1 %.
- Adoptarem mesures per alleugerir la difícil situació financera per la qual travessa el tercer sector, que en molts casos posa en perill la continuïtat d'entitats i organitzacions sense ànim de lucre, en un moment de fort increment de les necessitats socials i de les situacions de vulnerabilitat. Entre aquestes:
 - Impulsarem la creació d'un Fons per a la Reestructuració d'Entitats del Tercer Sector d'Acció Social, que distribueixi els recursos entre les comunitats autònomes i que tingui per objecte facilitar l'accés a capital per garantir la viabilitat i sostenibilitat de les entitats.

- Garantirem l'accés al crèdit per a capitalització i circulació de les diferents línies de l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) a les entitats del tercer sector, i adoptarem mesures perquè anualment s'executin la totalitat dels fons assignats a les diferents línies. Promourem la seva funció, també com a font de finançament, a través d'avalis que facilitin l'accés al crèdit en les millors condicions financeres possibles.
- Articularem una part del Fons de Liquiditat Autòmic (FLA) per incorporar les obligacions pendents de pagament en forma de subvencions de les administracions autonòmiques i locals amb les entitats del tercer sector, tal com s'ha fet amb les derivades de factures amb proveïdors.
- Impulsarem un règim d'ajudes i subvencions públiques específic per a les entitats del tercer sector d'acció social, adaptat a la singularitat de la seva naturalesa i activitats i que no incorpori noves obligacions.
- Modificarem la regulació de l'impost sobre societats aplicable a les petites entitats sense afany de lucre amb ingressos inferiors a 100.000 €, a fi que no hagin de fer la declaració anual quan una part limitada dels seus ingressos correspongui a rendes no exemptes, sempre que la totalitat d'aquests ingressos sigui destinada a les activitats d'interès general pròpies de l'entitat i els membres de l'òrgan de govern no percebin cap remuneració.
- Exigirem la derogació de la recent aprovada Llei estatal 45/2015, del voluntariat, atès que la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en aquesta matèria. Aquesta llei és un reflex més de la voluntat recentralitzadora i homogeneïtzadora de l'Estat
- Promourem l'establiment d'un marc jurídic que faciliti les activitats dels emprenedors socials, reconeixent la denominació de societat de responsabilitat limitada d'interès general.
- Crearem d'un Fons de R+D+i social per finançar projectes d'innovació i emprenedoria social en les seves fases inicials.

Reforçar els instruments de col·laboració privada en activitats d'interès social (mecenatge i RSE)

El sector privat hauria de col·laborar amb les activitats d'interès general molt més del que ho ha fet fins ara. Cal estimular-ho, donar-hi més transparència i publicitat i aconseguir que aquesta col·laboració sigui un valor socialment reconegut. A aquest efecte:

- Modificarem la Llei del mecenatge per incentivar fortament el mecenatge a través de donacions destinades a entitats sense afany de lucre que treballin en activitats d'interès general.
- Reforçarem la transparència i impulsarem la transposició de la directiva sobre divulgació d'informació no financera per tal d'exigir a les grans empreses que elaborin i aportin un informe no financer explicant les seves polítiques, els resultats i riscos relacionats amb el medi ambient, els afers socials i els drets humans.
- Reconeixem, premiarem i incentivarem les actuacions empresarials responsables. Cal que les administracions valorin en el tractament i suport que poden oferir a les empreses (fiscalitat, ajuts i subvencions) elements com la integració de les preocupacions socials, mediambientals i ètiques, el respecte als drets humans, les preocupacions dels consumidors, i el seu grau de responsabilitat social empresarial.

3.1.4. Enfortir els pilars de la cohesió social. Reactivar l'ascensor social

És del tot imprescindible enfortir els pilars del nostre estat del benestar. La recuperació econòmica ha de prioritzar revertir les retallades en l'àmbit del benestar i enfortir i fer més sòlides les estructures que assegurin uns mínims per a tothom. Un estat del benestar sòlid és garantia d'igualtat d'oportunitats i de bon funcionament de l'ascensor social.

En aquest àmbit cal denunciar les polítiques de l'Executiu del Partit Popular. Enlloc d'afrontar les polítiques d'austeritat des de la racionalització de la despesa dels ministeris de l'Estat, ha traslladat el gruix de l'austeritat cap a la Generalitat, obligant-la a retallar la despesa en salut, educació i serveis socials. Invertir aquesta tendència és urgent i prioritari.

En matèria de salut, mentre no esdevinguem un estat, caldrà impulsar mesures per fer marxa enrere en la política sanitària que ha dut a terme el Govern del Partit Popular, establint limitacions per accedir a la sanitat i erosionant-ne el finançament de manera continuada.

Respecte a l'ensenyament, davant les constants amenaces del Govern del PP i de partits refractaris al model d'escola catalana, tenim l'obligació de defensar el nostre model educatiu.

Cal assegurar també que es desenvolupen polítiques apropiades i efectives d'igualtat, que es garanteix el dret dels infants a rebre la cura dels seus progenitors en peu d'igualtat i que es garanteixen els drets d'ambdós progenitors a compatibilitzar l'ocupació laboral amb la maternitat/paternitat sense traves.

És necessari desenvolupar polítiques en favor de la igualtat de gènere en matèria laboral que redueixin la "bretxa salarial", destrueixin l'anomenat "sostre de vidre" i evitin que siguin les dones, en exclusiva, les que tinguin cura dels menors i de les persones en situació de dependència.

En la consolidació i l'increment del nostre estat del benestar és on es fa més palesa la necessitat d'esdevenir un estat independent. Tanmateix, hem de ser conscients que, mentre transitem per aconseguir-ho, haurem d'impulsar polítiques que en aquestes matèries millorin la situació avui i ens permetin assentar les nostres pròpies bases.

En aquest sentit, el nostre compromís es materialitza en el següent:

- Promourem un increment sostingut de la despesa en salut, educació i serveis socials, respecte a la despesa global de les administracions públiques.
- Impulsarem un acord polític, amb la participació dels governs autonòmics i de les diferents forces parlamentàries, per garantir el manteniment de l'estat del benestar, que estableixi per al curt i mitjà termini un sòl social de despesa mínima en educació, salut i serveis socials (inclosa l'atenció a la dependència), tenint en compte el cost de la vida a cada territori.

Aquest acord ha de ser lleial amb la distribució competencial que es deriva del bloc de constitucionalitat, incorporant el compromís de l'Executiu central d'assegurar el finançament adequat a les comunitats autònomes, com a administracions competents en les matèries esmentades.

Així mateix, l'acord requereix l'adequació de les polítiques d'ajust que avui s'exigeixen a les comunitats autònomes, administracions responsables de les principals polítiques socials, i que l'Administració central assumeixi aquest ajust mitjançant la racionalització de les seves estructures i dels ens que depenen d'aquestes.

Salut: retorn a la universalització i millora del finançament de la sanitat

La sanitat ha de ser universal, i el finançament de les prestacions sanitàries, suficient. Aquest compromís obliga a replantejar les polítiques desenvolupades pel Partit Popular en la legislatura anterior. Així, doncs:

- Garantirem l'accés universal de tota la població als serveis sanitaris, tenint una consideració especial amb els col·lectius socialment més vulnerables.
- Assegurem la sostenibilitat econòmica del sistema de salut i la qualitat de les seves prestacions i serveis. Cal posar fi al dèficit estructural del sistema que recau sobre les comunitats autònomes.
- Establirem un topall màxim d'aportació en la prestació farmacèutica ambulatoria, similar a l'establerta per als pensionistes, per a aquelles persones que pateixin patologies de caràcter greu o crònic, i per a les famílies amb menors en situació de vulnerabilitat.
- Garantirem l'accés equitatiu de tots els ciutadans als serveis sanitaris mitjançant el desenvolupament i l'aplicació immediata dels sistemes de compensació efectiva de tots els serveis sanitaris prestats a ciutadans desplaçats entre comunitats autònomes. A aquest efecte, es dotarà el finançament específic del Fons de Cohesió Sanitària i del Fons de Garantia Assistencial.
- Donarem compliment al principi de lleialtat institucional que obliga a dotar de finançament les comunitats autònomes per a totes les noves prestacions aprovades per l'Estat.
- Recuperarem i incrementarem el nivell dels recursos que l'Estat destinava a finançar programes sanitaris específics gestionats per les comunitats autònomes, com el Pla Nacional de Drogodependències, la prevenció de la sida (VIH), malalties emergents i reemergents o sistemes d'informació sanitària.
- Incrementarem els recursos destinats a la investigació i al tractament de malalties neurodegeneratives (Alzheimer, ELA, Parkinson, demències, etc.), del càncer i de malalties rares.
- Incrementarem els recursos per atendre els trastorns mentals i addiccions a substàncies, així com les addiccions comportamentals.
- Reconeixem l'increment de despesa sanitària provocada a les comunitats autònomes com a conseqüència de l'aplicació de l'IVA general als productes sanitaris i arbitrarem mecanismes perquè els sigui compensat.

- Reclamarem la transferència a la Generalitat d'aquells immobles destinats a hospitals, ambulatoris o serveis socials, que encara pertanyen al patrimoni de la seguretat social, tal com s'estipula a la Llei 27/2011, d'1 d'agost, sobre actualització, adequació i modernització del sistema de seguretat social.
- Exigirem la derogació de les modificacions normatives que han produït invasions competencials (per exemple, modificació de la Llei general de sanitat (LEGSA) per la Llei orgànica 6/2015, de modificació de la LOFCA, i de la Llei orgànica 2/2012, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera).
- Avançarem en la regulació de les anomenades teràpies naturals.
- Impulsarem mesures per millorar en la diagnosi de la celiaquia, per establir beneficis fiscals (deducció a l'IRPF) per a les famílies que tenen algun membre amb celiaquia i per a l'establiment d'un IVA superreduït per als productes bàsics sense gluten.
- Impulsarem mesures per aconseguir que l'Estat reconegui, indemnitzi i doni el suport adequat a totes les persones afectades per la substància activa "talidomida", posant fi així, al tracte injust i discriminatori que ha rebut aquest col·lectiu de ciutadans i ciutadanes per part de les institucions, tal i com ha succeït a la majoria dels països del nostre entorn.

Ensenyament. En defensa del model educatiu català

Defensar el model educatiu català és defensar una voluntat col·lectiva de fer i d'entendre l'educació a Catalunya. Aquesta voluntat va quedar reflectida en la Llei d'educació de Catalunya, que el Parlament de Catalunya va aprovar amb un ampli suport el 2009.

En reiterades ocasions la Unió Europea ha posat l'exemple de la immersió lingüística com a model d'èxit en territoris amb més d'una llengua oficial i ha negat que el castellà estigui discriminat a les escoles catalanes. De la mateixa manera, cal destacar que els alumnes catalans obtenen resultats iguals o millors que els de la resta de l'Estat en les proves de llengua castellana.

Es fa palès que el nostre model és un model d'èxit. Els constants atacs que s'hi produeixen, tant des del Govern espanyol com d'altres partits contraris al nostre model educatiu, lluny de buscar una millora en el sistema educatiu català, en busquen la desestabilització, així com una uniformització educativa.

No és admissible voler dividir la societat en dues comunitats lingüístiques des de l'ensenyament. En aquest sentit:

- Impulsarem la derogació de la LOMCE i d'altres normes que ataquen el model educatiu català. El Govern del Partit Popular va aprovar la Ley Orgánica para la Mejora de la Calidad Educativa aplicant la seva majoria absoluta sense buscar cap consens. Aquesta llei ataca frontalment el model educatiu català, dinamitant pilars fonamentals com la cohesió social, la igualtat, la immersió lingüística o l'equitat, i envaint les competències en matèria d'educació que té la Generalitat de Catalunya. És la 7a llei educativa de l'Estat des de 1980, mostra del descontrol educatiu i de l'elevat nivell de partidisme dels successius governs espanyols.

En aquest sentit, farem complir l'acord amb les altres forces polítiques, signat el 17 de juliol de 2013, per tal de derogar la LOMCE de forma immediata, i farem palès que l'única llei educativa d'obligat compliment a Catalunya és la LEC, modificable, en tot cas, des del Parlament de Catalunya.

- Derogarem també el Reial Decret 591/2014, d'11 de juliol, que obliga la Generalitat a destinar 6.000€ a l'escolarització dels alumnes que ho sol·licitin en una escola privada i en castellà. La finalitat d'aquesta mesura és trencar el model d'immersió lingüística que ha estat vigent a Catalunya en les últimes dècades i que ha demostrat la seva eficàcia i la seva eficiència tant en l'àmbit educatiu com en el de la cohesió social.
- Defensarem la immersió lingüística com a eina de cohesió social. L'escola catalana és plurilingüe i garanteix que els alumnes assoleixin el ple domini de la llengua catalana i castellana, un alt coneixement de la llengua anglesa, així com, d'una segona llengua estrangera, en molts casos. El nostre model lingüístic fa possible tot això sense dividir la societat en comunitats lingüístiques diferenciades.
- Preservarem la llei d'educació de Catalunya. Per aquest motiu, només participarem en la redacció d'una nova llei de l'Estat per preservar els principis recollits a la LEC i protegir el nostre sistema.
- Exigirem finançament públic de l'Estat per a l'educació dels infants de 0 a 3 anys i la territorialització dels fons entre les comunitats autònomes, tenint en compte les diferències de cost de la vida.
- Universalitzarem l'educació fins als divuit anys, la qual cosa requereix incrementar la despesa pública en educació per permetre avançar progressivament cap a la gratuïtat de l'ensenyament postobligatori (16-18 anys), començant per concertar els cicles formatius de formació professional de grau mitjà.

Enfortir els ensenyaments postobligatoris: universitats i formació professional

L'ensenyament superior arrossega dèficits propis de la dependència de lleis i normatives estatals plenes de rigideses i pensades per a un model que no és el que necessita el nostre país. El conjunt de l'ensenyament superior presenta, a més, desequilibris que cal superar: mentre que en l'àmbit de la formació professional els nivells d'escolarització encara són massa baixos, en l'àmbit de l'educació universitària l'escolarització de la població jove s'ha situat en els percentatges més alts de la història (el 31 %). Tot i això, cal abordar polítiques que només es podran impulsar des d'un nou estat perquè el conjunt d'aquest ensenyament respongui a les necessitats socials i econòmiques del país.

El sistema universitari català gaudeix de bona salut, amb universitats situades entre les millors del món en diversos rànquings. Per això, cal garantir que els nostres estudiants gaudeixin d'un model de preus, beques i ajuts que els garanteixi l'accés a l'ensenyament universitari. En cap cas ningú pot quedar exclòs per motius econòmics.

Igualment, en l'àmbit de la formació professional cal garantir un procés formatiu que respongui a les necessitats del nostre teixit social i econòmic, així com assegurar a les persones una inserció i carrera laboral millor i més completa. Formació que faciliti la inserció laboral i potenciï la carrera professional, amb polítiques de reciclatge o actualització de coneixements adequades al context socioeconòmic i al mercat de treball.

A Catalunya, doncs, volem bastir aquest ensenyament superior sobre els pilars de l'excel·lència i la qualitat, la transparència, la igualtat d'oportunitats i l'eliminació de barreres (on, en cap cas, els motius econòmics no impedeixin l'accés al sistema), posant en valor la tasca social de les universitats.

Un nou estat ens ha de permetre disposar de les eines i els recursos per fer-ho possible. Mentre no es materialitzi, però, cal treballar també en aquestes matèries a les Corts Generals espanyoles per garantir un sistema de formació professional i d'ensenyament superior català de qualitat, cohesionador i accessible. A aquest efecte:

- Exigirem la gestió de forma integrada de tot el sistema de beques i ajuts als estudiants matriculats en el sistema universitari català, fent del nou sistema de beques un dels més eficients d'Europa. Un model de preus, beques i ajuts que garanteixi l'efectiva equitat en l'accés a l'ensenyament superior. L'Estat no ha complert cap de les sentències (incloent-hi les resolucions del TC) que l'instaven a fer efectiu el traspàs de les beques i els fons associats a Catalunya.

- Incrementarem la dotació actual de beques i ajuts per situar-la, en relació al PIB, a un nivell destacat de la llista de països de l'OCDE. Avui en dia l'Estat incompleix les seves obligacions en matèria d'ajuts a l'estudi, no assumint el cost íntegre de la matrícula universitària de la beca bàsica i fent recaure el seu cost de manera injusta en el sistema universitari català.
- Flexibilitzarem la legislació vigent en matèria universitària per tal de reforçar l'autonomia de les universitats (organitzativa, financera, de gestió de personal i acadèmica), possibilitant el desenvolupament d'òrgans de govern, d'execució i de consulta i participació més oberts a la societat (Universitats de Patronat), i amb estructures internes més reduïdes, més acadèmiques i més àgils.
- Derogarem la LOMCE, la seva invasió competencial i l'establiment de models obsolets en l'accés a les universitats.
- Superarem el marc únic i rígid funcional i la discriminació de les figures contractuals en el sistema universitari, les quals dificulten la participació del professorat permanent en el govern de les universitats, en tribunals, etc.
- Promourem els canals de relació entre la universitat i el conjunt de la societat, de manera que responguin de manera satisfactòria i ràpida a les demandes i necessitats.
- Reclamarem un increment del finançament per a les universitats i centres de recerca (consorcis de recerca, parcs científics i tecnològics) a l'alçada de les seves necessitats, que els permeti ser competitius i participar en els acords i consorcis internacionals.
- Exigirem una distribució dels fons destinats a recerca procliu a la millora del coneixement i de la innovació, amb un repartiment que consideri els projectes competitius i que consideri els ratis d'investigadors i el volum de recursos recaptats.
- Promourem un canvi jurídic per assegurar l'autonomia dels centres de recerca i de les institucions científiques, i la seva no-afectació i paralització per mesures administratives i burocràtiques del sector públic en general.
- Evitarem l'afectació injusta al sistema de recerca de les disposicions generals del sector públic en àmbits com les taxes de reposició de recursos humans o de finançament. Aquestes perjudiquen severament l'evolució, el creixement i el desenvolupament de tot el potencial dels centres.
- Exigirem i garantirem respecte per a la creació, ordenació, desenvolupament i consolidació d'un sistema propi de formació professional de qualitat adaptat a les necessitats personals i professionals de les persones i de les

empreses, amb un model de formació professional dual obert i flexible que permeti la contextualització als diferents tipus d'empreses, d'acord principalment amb el model productiu de Catalunya.

Igualtat de gènere i lluita contra la violència masclista

Ens falta molt per fer en polítiques d'igualtat, tant en l'àmbit laboral com en el de cura dels fills o dels pares, en la sensibilització de la coresponsabilitat de tasques a casa o contra les conductes masclistes i de la violència de gènere. En bona part, és una tasca social i educativa, però també legislativa, i cal destinar-hi recursos. Per això:

- Treballarem perquè el Govern de l'Estat impulsi polítiques per aconseguir igualtat retributiva per a treballs del mateix valor, així com la igualtat d'accés a l'ocupació.
- Promourem la recuperació de l'aportació estatal per a programes específics per a dones i la promoció de la igualtat.
- Avançarem progressivament cap a l'equiparació dels permisos per naixement, adopció i acolliment per a ambdós progenitors, de forma que cada un d'ells compti amb el mateix període personal i intransferible de setze setmanes, eliminant les disfuncions existents en la legislació actual i, singularment, evitant la subrogació de drets que han de ser individuals.
- Implementarem el dret/deure de tenir cura per consanguinitat i que les reduccions de jornada laboral siguin un dret intransferible per a ambdós progenitors, que puguin gaudir cadascun i de manera no simultània.
- En benefici de la coresponsabilitat, implementarem bonificacions del 50 % a les quotes de cotització a la Seguretat Social de les empreses amb treballadors que s'acullin a la guarda legal.
- Establirem els paràmetres i indicadors que han de contenir els preceptius informes d'impacte de gènere en les disposicions normatives que elabori el Govern de l'Estat.
- Recuperarem per als municipis les competències en matèria d'igualtat. Derogarem la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de la Administració local, ja que suposa una ingerència en el principi d'autonomia local que és injustificada i desproporcionada, i que en matèria d'igualtat i violència de gènere impedeix l'efectiva realització de polítiques de proximitat, incomplint així amb el mandat europeu del principi de subsidiarietat.

- Elaborarem un codi d'actuació en matèria de publicitat que tingui com a objectiu eradicar els continguts sexistes i la perpetuació d'estereotips en el rol de la dona i de l'home, determinant concretament què s'entén per "contingut sexista" o per "estereotips de gènere".
- Reclamarem dotacions econòmiques per a les comunitats autònomes per impulsar mesures educatives d'igualtat davant del preocupant augment de conductes masclistes entre els adolescents.

La violència de gènere no és una qüestió estructural, sinó que és el màxim exponent de la desigualtat social, cultural i laboral, encara existent entre dones i homes.

- Aconseguirem acabar amb la invisibilització del problema, promovent mesures per conscienciar la víctima i a qui tingui coneixement de l'existència de violència de la necessitat de denunciar.
- Farem que el delictes de violència de gènere, en tant que és un delictes públic, un cop incoada la denúncia, es persegueixi d'ofici per part del Ministeri Fiscal, malgrat que s'hagi produït el desistiment de la denunciant.
- Reclamarem les dotacions pressupostàries necessàries per finançar els programes integrals de les comunitats autònomes contra la violència de gènere i els maltractaments infantils, que permetin un acompanyament a les víctimes des de tots els àmbits.

En matèria de prostitució, cal tenir en compte que la major part de persones que l'exerceixen, ho fan de manera involuntària, sovint són víctimes d'explotació sexual i víctimes de xarxes organitzades de tràfic internacional. Democràcia i Llibertat està profundament compromesa amb la defensa dels drets humans i rebutja qualsevol tipus d'explotació humana, com ho és l'explotació sexual. Per tant, hem d'avançar en l'aprovació d'un marc legislatiu que permeti la seva eradicació. En aquest sentit:

- Proposarem reformes legislatives inspirades en el model suec, orientades a evitar la doble victimització de les persones en situació d'explotació sexual, perseguint i penalitzant la compra de serveis sexuals.
- Promourem l'impuls d'una legislació que penalitzi tot tipus de tràfic de persones amb finalitats d'explotació sexual o laboral i promourem la modificació de la llei de Justícia Universal perquè faciliti la persecució d'aquest tipus de delictes.

Igualtat amb els col·lectius LGTBI i altres col·lectius discriminats

- Avançarem en el reconeixement dels drets de les persones del col·lectiu LGTBI (lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals) en tots els àmbits.
- Vetllarem pel compromís de l'Estat en la lluita contra l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, per avançar en la tolerància, la convivència i el reconeixement de la diversitat d'orientació sexual i identitat de gènere. Així mateix, s'ha de valorar el reconeixement dels drets humans universals en el moment de prioritzar acords i convenis internacionals.
- Garantirem el reconeixement de l'heterogeneïtat de les famílies amb fills i abordarem la modificació de la denominació dels permisos de maternitat i paternitat per naixement, adopció i acolliment, per evitar d'aquesta manera la discriminació en les famílies amb progenitors del mateix sexe.

Cultura i llengua. Molt per fer. Refer el que s'ha volgut destruir

El Govern Rajoy ha actuat amb hostilitat contra Catalunya, però també contra la cultura arreu de l'Estat i com a sector. El llistat de greuges del Govern espanyol cap als catalans en matèria de cultura és llarg.

Cap dels governs espanyols no ha estat capaç de crear un marc legislatiu incentivador del mecenatge ni en el camp de la cultura ni en qualsevol altre camp social. A la incapacitat de lluitar contra la pirateria s'hi ha sumat la pràctica eliminació de la compensació per còpia privada, així com la generalització de l'augment de la pressió fiscal fins a límits mai vistos amb la modificació de la llei de l'IVA. Les retallades en cultura han estat més que significatives en sectors com l'audiovisual, on alhora s'ha boicotejat qualsevol iniciativa del Govern català en favor del sector i s'ha arribat a interposar un recurs d'inconstitucionalitat que ha bloquejat el cànon aprovat, per unanimitat, pel Parlament de Catalunya.

La deslleialtat de l'Estat en matèria de cultura és pública i notòria. L'Estatut d'Autonomia de Catalunya estableix la cultura com un àmbit en què la Generalitat té competència exclusiva i, basant-se en això, el Tribunal Constitucional ha dictat sentències que exigeixen a l'Estat la territorialització dels fons culturals. L'Estat ho ha incomplert reiteradament. En aquest sentit, també alenteix de forma injustificada el retorn de la totalitat dels "papers de Salamanca", incomplint la seva pròpia legislació.

En l'àmbit de la llengua, ha batallat de forma evident per carregar-se la immersió lingüística a través de la LOMCE o retallant qualsevol tipus d'ajuda per a publicacions o produccions audiovisuals en català. En cap cas tampoc no es pot dir que l'Institut Cervantes hagi dispensat un tracte just a la promoció de la llengua i la cultura catalana a l'exterior.

Per tot plegat:

- Demanarem la supressió del Ministeri de Cultura, atès que l'Estatut d'Autonomia estableix competències exclusives en matèria de cultura a la Generalitat de Catalunya i el traspàs immediat del 18,5 % del pressupost del Ministeri al Departament de Cultura.
- Exigirem el traspàs de l'1,5 % cultural de l'obra pública desenvolupada a Catalunya a la Generalitat de Catalunya.
- Exigirem el traspàs dels fons econòmics amb què es doten les línies de subvenció per a la producció cinematogràfica en llengua catalana per tal que la Generalitat en disposi per al sector de l'audiovisual.
- Vetllarem perquè es tinguin en compte les necessitats dels museus catalans perquè rebin dacions en pagament d'impostos.
- Reclamarem un IVA superreduït del 4 % per als productes i serveis culturals.
- Exigirem la retirada immediata del recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern espanyol al cànon de l'audiovisual que garanteix un finançament digne al sector de l'audiovisual.
- Impulsarem modificacions normatives per millorar les condicions professionals (fiscals, laborals i de seguretat social) del sector de la cultura i les arts, i adaptar-se a les peculiaritats de les diverses activitats artístiques.
- Modificarem la Llei de propietat intel·lectual per fer efectiva la protecció moral i econòmica dels autors i altres titulars de drets de propietat intel·lectual, mitjançant la revisió del límit de còpia privada i la seva compensació a càrrec dels seus beneficiaris; amb una nova regulació de les tarifes de les entitats de gestió, que doni seguretat i amb un sistema especial de negociació i resolució de conflictes; i amb instruments i mitjans per combatre amb eficàcia la pirateria, especialment a Internet.
- Treballarem pel traspàs de la titularitat dels arxius provincials i de les biblioteques provincials catalanes i per incorporar-los plenament en les xarxes catalanes corresponents. Així mateix, exigirem l'aportació de recursos per desencallar la construcció de la Biblioteca Provincial de Barcelona i els arxius històrics de Barcelona i Girona.
- Garantirem la construcció del nou Museu Arqueològic de Tarragona, espai d'explicació de la Catalunya romana.
- Exigirem el traspàs immediat del patrimoni cultural titularitat de l'Estat a Catalunya a la Generalitat de Catalunya: el Reial Monestir de Santa Maria de Poblet, el Palau del Lloctinent o els fons arxivístics de la Corona d'Aragó corresponents a Catalunya.
- Exigirem la devolució completa dels documents catalans que encara es guarden al Centre Documental de la Memòria Històrica de Salamanca. Així mateix, reclamarem el dipòsit a l'Arxiu Nacional de Catalunya de tots aquells fons documentals que adquireixi a Catalunya l'Estat.
- Exigirem la derogació de la LOMCE i defensarem el model d'immersió lingüística.

- Garantirem que el català sigui reconegut i acceptat com a llengua de ple dret en tots els organismes internacionals, especialment tots els que depenen de l'entramat d'institucions europees.
- Exigirem el reconeixement de la unitat de la llengua catalana i el respecte de la toponímia catalana de tota l'àrea lingüística.
- Incorporarem el coneixement del català com a requisit per ocupar plaça a Catalunya en la judicatura, i modificarem la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, i la Llei 50/1981, de 30 de desembre, per la qual es regula l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal.
- Incorporarem el coneixement del català en els plans de formació de cossos i forces de seguretat de l'Estat per garantir l'atenció en català i evitar situacions de discriminació lingüística.
- Reconeixem els traductors i intèrprets jurats habilitats per la Generalitat per homologar-los a tots els efectes amb els professionals nomenats a escala estatal.
- Destinarem els recursos necessaris per al foment de la llengua de signes catalana, en compliment del que preveu la Llei estatal de les llengües de signes espanyoles (Llei 27/2007, de 23 d'octubre), fins ara incompleta.
- Exigirem el traspàs dels recursos financers de l'Institut Cervantes a l'Institut Ramon Llull per al desenvolupament d'aquestes tasques.
- Farem sentir la veu de la cultura catalana, dels creadors i de les indústries, i la defensarem en les negociacions internacionals entre estats que puguin afectar-la, exigint transparència, participació, protecció dels nostres valors i actius i respecte a la diversitat cultural.

Esport. La visió catalana

- Modificarem el marc normatiu fiscal i laboral per garantir la continuïtat de les entitats esportives.
- Reconeixem legalment el voluntariat esportiu com a essencial per a la supervivència de l'esport de base.
- Aplicarem un IVA superreduït a les entitats i activitats esportives.
- Aprovarem una llei de patrocini i mecenatge que incentivi la inversió privada en l'esport.
- Farem assumir els compromisos econòmics concrets amb els Jocs de Tarragona de 2017.
- Farem complir les obligacions econòmiques adquirides amb el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat per poder continuar acollint els esportistes de les federacions esportives espanyoles.
- Derogarem l'article de la *Ley del Deporte* que estableix la llicència esportiva única, que perjudica notablement les federacions esportives catalanes, i recuperarem el sistema d'emissió de les llicències anterior a la reforma.

- Impulsarem el reconeixement i la integració de les federacions esportives catalanes, com a membres de ple dret, en les respectives federacions esportives internacionals.
- Impulsarem el reconeixement i la integració del Comitè Olímpic de Catalunya, com a membre de ple dret, en el Comitè Olímpic Internacional.

3.2 Una economia dinàmica, sostenible i al servei de les persones

3.2.1 Més recursos per a Catalunya des del primer dia de la legislatura

Com s'ha posat de manifest en el primer apartat relatiu als greuges de l'Estat amb Catalunya, en els darrers anys Catalunya ha hagut de fer front a aquesta crisi amb unes condicions de finançament enormement adverses, que no es poden perllongar en el temps. Urgeix corregir-ho a molt curt termini i amb independència del procés cap a l'Estat propi que impulsen les institucions catalanes.

La darrera mesura del Govern del PP ha estat la intervenció de les finances de la Generalitat, per suprimir des d'aquesta via l'autonomia catalana, i com a càstig per haver votat el 27 de setembre l'aspiració d'un futur en llibertat.

Mentre Catalunya no disposi de les eines per recaptar i gestionar els seus propis ingressos, i des del primer moment de la nova legislatura, la Generalitat ha de disposar de més recursos per gestionar el seu dia a dia. L'ofensiva premeditada d'ofec financer duta a terme pel govern del PP ha agreujat la gestió de la crisi a Catalunya. Per això, per justícia i per reforçar una ràpida i sòlida sortida de la crisi:

- Exigirem la derogació immediata de la "Orden PRE/2454/2015, de 20 de novembre, de Acuerdo de la Comisión Delegada del Gobierno para Asuntos Económicos de 20 de noviembre de 2015, sobre medidas para garantizar en la Comunidad Autónoma de Cataluña la prestación de los servicios públicos en defensa del interés general".
- Exigirem el pagament dels deutes pendents de l'Estat a la Generalitat.
- Instarem a la correcció dels objectius de dèficit.
- Exigirem la revisió dels mecanismes de finançament en el marc del FLA.
- Instarem a la modificació del sistema de finançament de la Generalitat.
- Exigirem l'augment de la participació de Catalunya en les inversions de l'Estat.
- Demanarem la participació de la Generalitat en els augments de recaptació per l'alça de l'IVA i altres impostos estatals als catalans, dutes a terme pel Govern del PP durant la legislatura passada.
- Demanarem la consideració del cost de la vida com a factor d'equiparació en les prestacions socials i en els impostos progressius.

El pagament dels deutes de l'Estat a la Generalitat: la disposició addicional tercera de l'Estatut

L'Estat espanyol no ha respectat el pacte inclòs a la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la qual estableix que la inversió de l'Estat a Catalunya en infraestructures s'ha d'equiparar a la participació relativa del PIB de Catalunya amb relació al PIB de l'Estat, per un període de 7 anys comprès entre el 2007 i el 2013.

D'acord amb la metodologia aprovada, un cop efectuades les liquidacions d'aquest mecanisme de finançament de les inversions corresponents a dos exercicis, i per garantir el compliment de la disposició, l'eventual existència de desviacions es resoldrà per mitjà d'una transferència de capital a la Generalitat.

Actualment, s'estima que el deute corresponent al període 2008-2013 (a cobrar entre el 2011-2016) és de 3.967 M€, dels quals 2.456 M€ s'haurien d'haver pagat entre 2011 i 2014.

La correcció dels objectius de dèficit (2013-2017)

Quan la Unió Europea va exigir a Espanya la correcció del dèficit públic, el Govern del PP va derivar l'esforç principal de fer-ho cap a les comunitats autònomes i l'administració+ local.

Aquest fet implica l'incompliment, per part del Govern de l'Estat, de la Llei d'Estabilitat Pressupostària aprovada al Congrés. En aquesta llei s'estableix que fins l'any 2020 les comunitats autònomes i l'Estat han de reduir el dèficit al mateix ritme, d'acord amb la distribució de dèficit estructural que tenien l'1 de gener de 2012, és a dir: 39,5% per a les comunitats autònomes i 60,5% per a l'Estat. Aquesta proporció no s'ha respectat i s'ha exigít a les comunitats autònomes un esforç d'austeritat superior del que s'autoexigia el Govern de l'Estat. Així, per al 2016 el Govern Rajoy ha fixat una distribució del dèficit que deixa el 10% a les comunitats autònomes i el 90% per a l'Estat. És un plantejament injust i deslleial, en el qual els ciutadans en són els principals perjudicats.

Cal tenir en compte, a més, que les comunitats autònomes destinen un 75% de la seva despesa a l'estat del benestar, mentre que la de l'Administració de l'Estat hi destina tan sols del 20%.

La Generalitat ja ha exigít, a través dels Tribunals, al Govern de l'Estat que compleixi la Llei d'estabilitat en la distribució dels objectius de dèficit. Acompanyarem aquesta exigència a les Corts Generals.

Per tal de que l'Estat pugui ajustar els seus pressupostos als objectius de dèficit que li corresponen haurà d'afrontar l'esforç de racionalització de la seva estructura de despeses. Un ajust que no ha fet fins ara i que sí que han dut a terme les comunitats autònomes i els ajuntaments.

La revisió dels mecanismes de finançament en el marc del FLA

El FLA és un mecanisme de finançament conseqüència de l'ofec financer al qual està sotmesa la Generalitat i les altres comunitats autònomes i que impedeix amb normalitat el seu accés als mercats de crèdit. Mentre l'Estat no reverteixi aquesta situació, el FLA serà necessari. En aquest context:

- Articularem un FLA social i del coneixement específic per atendre la despesa pendent de pagament, de caràcter social i en relació amb les universitats, que permeti fer front al pagament de subvencions pendents de pagament. La prioritització del pagament a proveïdors exigida en el FLA ha endarrerit el pagament de subvencions a la dependència, ajuts a famílies, a les universitats i altres de caràcter social.
- Articularem un tram del FLA per possibilitar amortitzacions anticipades de préstecs a elevats tipus d'interès de les comunitats autònomes.
- Arbitrarem els mecanismes legals necessaris per facilitar que el deute subjacent en els projectes de finançament d'infraestructures amb pagament diferit (PPP), que ja hagi estat objecte de consolidació en el deute de les comunitats autònomes, pugui ser objecte de subrogació per part de les mateixes, amb la voluntat de fer-ne una amortització anticipada mitjançant el FLA i possibilitar així la reducció de la despesa en concepte de càrrega financera.
- Habilitarem una pròrroga en les devolucions de les quotes dels préstecs i bestretes concedides per l'Estat en l'àmbit de recerca als parcs científics.

La modificació del sistema de finançament de la Generalitat i de les corporacions locals

L'Estat ha estat deslleial amb el finançament de les administracions territorials. Des de l'inici de la legislatura estava obligat a revisar el model de finançament, tant de les comunitats autònomes de regim comú com de les corporacions locals, i no ho ha fet. L'1 de gener de 2014 havia d'entrar en vigor una revisió del sistema de finançament de les comunitats autònomes, és a dir, de la Generalitat. Aquest fet ha representat més recursos per a l'Estat i menys per a la Generalitat.

Per tant:

- Exigirem la immediata revisió del sistema de finançament de la Generalitat i, d'acord amb la LOFCA, demanarem que es faci amb efectes retroactius des de la finalització de l'anterior quinquenni (2009-2013), és a dir, des de l'1 de gener de 2014.

En la revisió del model de finançament vigent és imprescindible invertir la injusta situació actual, en la qual Catalunya és la desena comunitat autònoma en recursos *per capita* rebuts, quan+ és la tercera en aportació de recursos tributaris al sistema.

- Reclamarem, un cop més, el pagament de les bestretes corresponents al Fons de Competitivitat que ens pertocuen pel 2014, el 2015 i el 2016, el qual té com a objectiu reduir les diferències en finançament homogeni *per capita* entre comunitats autònomes.
- Reclamarem de nou la revisió del finançament a les corporacions locals

L'augment de la participació de Catalunya en les inversions de l'Estat

L'Estat inverteix poc a Catalunya i la gestió de les inversions estatals s'eternitza. Catalunya pateix un dèficit crònic d'inversions de l'Estat que s'ha aguditzat en aquesta legislatura. El pes de les inversions pressupostades de l'Estat a Catalunya respecte al total de les inversions (10,6%) s'ha situat clarament per sota tant del pes de la població catalana respecte al del conjunt de l'Estat (16%) com del pes del PIB català respecte al PIB estatal (18,6%).

En el període 2011-2015, l'Estat ha reduït la inversió a Catalunya en un 54%, mentre que la reducció global de les inversions per a tot l'Estat ha estat molt més moderada, del 34%.

A més, a Catalunya, al voltant del 20% de la inversió anual pressupostada per l'Estat no s'executa, cosa que equival que de cada cinc anys pressupostats un no s'executi res, i li surti de franc a l'Estat.

És per això que cal exigir a l'Estat que inverteixi en aquelles infraestructures de competència estatal que incideixen tant en el nostre teixit productiu com en el benestar dels ciutadans, des del corredor mediterrani fins als serveis de Rodalies.

Exigirem que l'Estat inverteixi a Catalunya en funció del pes del PIB català respecte del PIB estatal, tal i com estableix l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, o bé que es pagui la compensació pertinent com a deute històric.

La recuperació de les transferències de l'Estat a la Generalitat destinades a programes socials (dependència, infància, polítiques actives d'ocupació, etc.)

Les polítiques d'austeritat de l'Estat durant la darrera legislatura s'han concretat en bona part en la retallada de transferències de caràcter social cap a la Generalitat, així com a les administracions locals. En aquests anys, l'Estat ha centrifugat dèficit cap a les altres administracions, dèficit que afectava les despeses socials. Cal abordar un pla per a la recuperació de les transferències socials de l'Estat, el qual ha d'incloure:

- La cobertura del 50% corresponent al finançament del desplegament de la Llei de dependència, incloent-hi la cobertura financera per part de l'Estat del nivell conveniat.
- El Pla de Rodalies de Catalunya (2008-2015), el qual suposava una inversió de més de 4.000 M€ i que han incomplert tant els governs del PSOE com del PP, executant-se només un ridícul 7%. Cal exigir a l'Estat un calendari d'inversions en Rodalies imprescindibles i a curt termini.
- La recuperació dels fons destinats a polítiques actives d'ocupació que gestionava la Generalitat, reduïts dràsticament de manera unilateral per l'Estat en els pressupostos 2012 i 2013; del Fons Estatal d'Acollida i Integració de persones immigrants, anul·lat per l'Estat; dels recursos destinats a educació infantil; dels fons destinats a compensar la Generalitat per les despeses d'assistència sanitària corresponents a persones desplaçades d'altres comunitats; i dels fons a infraestructures culturals de Catalunya i a infraestructures de recerca, entre molts altres retallats o suprimits per l'Estat.
- La compensació relativa a les decisions unilaterals de l'Estat d'anul·lar l'impost pels dipòsits bancaris de la Generalitat, com s'ha fet amb altres comunitats autònomes com ara Canàries, Andalusia i Extremadura, o d'anul·lar l'euro per recepta.

La participació de la Generalitat en els augments de recaptació derivats de l'alça de l'IVA i altres impostos estatals als catalans

El Govern del Partit Popular a l'inici de la legislatura va adoptar nombroses decisions de reforma fiscal amb l'objectiu d'incrementar la pressió fiscal. L'IRPF, l'impost sobre societats, l'IVA, els impostos especials, entre d'altres, van ser modificats per incrementar-ne la recaptació.

Com a conseqüència de les esmentades decisions, l'augment acumulat dels ingressos de l'Estat per impostos directes i indirectes en el període 2013-2016,

com a conseqüència de l'augment de la pressió fiscal i si es compara amb la recaptació prevista en 2011, és de 71.260 M€.

Cal constatar que la totalitat de l'augment de recaptació ha anat a parar a les arques de l'Estat per equilibrar els seus comptes. La Generalitat no ha participat en els increments d'ingressos que han pagat els catalans, amb la qual cosa, ni la sanitat, ni l'educació, ni els serveis socials han pogut beneficiar-se del major+ esforç fiscal que ha fet el contribuent en aquests anys de crisi econòmica.

Només si la meitat d'aquest increment d'ingressos s'hagués distribuït a les comunitats autònomes, amb els criteris vigents en el model de finançament, Catalunya hauria obtingut 6.200 M€ més, si l'estimació es compara amb la previsió de 2011.

Per tant, reclamarem que la Generalitat participi efectivament de l'augment net de la recaptació dels impostos que l'Estat ha incrementat en la legislatura passada i que aquest increment tingui efectes retroactius.

Com a mínim, respecte dels impostos pagats pels catalans, la Generalitat ha de participar del 50% de l'increment de recaptació derivat de l'alça de l'IVA, del 58% de l'increment de recaptació derivat de l'alça dels impostos especials, inclosos els nous impostos sobre la llum, i del 100% dels nous impostos sobre joc, loteries i gasos fluorats.

La consideració del cost de la vida com a factor d'equiparació en les prestacions socials i en els impostos progressius

El cost de la vida és important: no és el mateix un salari mileurista en un país de la Unió Europea que en un altre amb realitats socioeconòmiques molt diferents, ja que la capacitat de compra de 1.000 € i el cost de vida en un país o en l'altre és radicalment diferent. El mateix passa entre els territoris de l'Estat espanyol: tenim profundes diferències de preus. Amb dades de 2012, en el cas de Catalunya, la paritat amb la comunitat autònoma que manté els preus més baixos seria de 1,35. És a dir, a Catalunya es necessitarien 1.350 € per pagar una mateixa cistella de la compra que a la comunitat amb els preus més baixos costés 1.000 €.

Ignorar aquestes diferències en el cost de la vida vol dir que, sota una pàtina d'igualtat monetària entre territoris, s'estan ignorant grans discriminacions entre els ciutadans en molts aspectes. Per exemple:

- prestacions no contributives que són iguals monetàriament, però molt diferents en poder adquisitiu;
- diferències substancials en la qualitat de determinats serveis públics que es presten, com ara una plaça en una residència de la tercera edat,

un llit hospitalari, una plaça de guarderia; serveis que tenen costos diferents en territoris diferents;

- discriminacions molt rellevants quan es tracta de determinar el llindar per a l'accés a beques o, en el cas de la lluita contra les desigualtats, per establir el llindar de la pobresa.

Per tot plegat, cal incorporar el cost de la vida en la determinació del càlcul de les prestacions socials i econòmiques, ja que és un factor d'igualtat que l'Estat espanyol mai no ha tingut en compte. Així mateix, cal corregir l'impost sobre la renda, que és progressiu, amb el cost de la vida, com per exemple en la determinació dels mínims personals, els quals a Catalunya han de ser més elevats que en territoris amb el cost de la vida menor.

3.2.2 Ocupació: creixement i més polítiques per a la creació de llocs de treball

Catalunya no disposa d'un Estat ni de les eines necessàries per facilitar més oportunitats de feina, derivades de la capacitat de legislar en matèria laboral; no té capacitat per disposar de més recursos, decidir els increments de la despesa pública, de la millora de la seva eficàcia i de la seva orientació cap al creixement. Mentre no disposi d'aquestes eines, cal continuar portant a terme actuacions, en el marc de les Corts espanyoles, per mirar d'accelerar la sortida de la crisi, crear ocupació i reduir l'atur.

En el marc de l'objectiu que tenim com a país, Catalunya ha de ser un territori equiparable en matèria d'ocupació als països més avançats socialment de la UE, tant en el sistema d'ocupació com en els subsistemes de relacions laborals, de relacions sindicals i de prestacions socials. L'objectiu i el repte són clars: establir un nou sistema laboral que faci de Catalunya un país capdavanter. Aquest fet implica un nou paradigma de coresponsabilitat i, alhora, de rigor en la definició i l'aplicació de polítiques públiques de l'àmbit laboral, en el qual tots els protagonistes són implicats.

Mentre transitem, però, fins aquest objectiu, tenint en compte que la competència legislativa en matèria de mercat de treball i relacions laborals correspon encara a l'Estat, i que la prioritat és lluitar contra l'atur i crear ocupació de qualitat, reclamarem mesures que són imprescindibles per garantir una recuperació sòlida i justa. Cal recuperar el diàleg social i el consens amb els interlocutors socials.

Treballarem perquè el sistema de relacions laborals s'actualitzi, responent a la lògica de la flexibilitat que les empreses demanden per competir i a la de la seguretat que els treballadors necessiten. Cal que es modifiqui el sistema d'indemnitzacions per acomiadament i es simplifiquin les modalitats contractuals, entre d'altres, per tal de garantir els drets de les persones

treballadores, per impulsar el creixement i la competitivitat de les nostres empreses i per facilitar la creació i el manteniment d'ocupació de qualitat.

En matèria de treball, la formació per a l'ocupació és un factor essencial alhora de garantir un bon lloc de treball. Cal establir noves operatives en la formació dels joves, més flexibilitat en les titulacions i més formació dual en les nostres empreses i escoles. Cal, també, més formació per a les persones treballadores, de manera que s'implanti un model de creixement professional al llarg de la vida laboral i que es reconeguin les competències laborals adquirides a través de la feina.

Cal, també, formació per incrementar l'ocupabilitat de les persones en situació d'atur i la requalificació dels treballadors, especialment la dels majors de 45 anys en les noves competències que demani el mercat de treball. En aquest sentit, s'han de garantir les transferències dels recursos necessaris des de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, i que es respectin les seves competències d'acord amb l'Estatut, mentre no les assumeixi en la seva totalitat.

Afrontem el repte d'un teixit productiu que ha de ser capaç d'oferir millors llocs de treballs per a joves, amb titulacions superiors, que avui estan obligats a emigrar o a treballar en feines que no tenen res a veure amb el seu nivell formatiu. És una enorme pèrdua de talent que no és pot menystenir.

Per tots aquests motius, el paper del sistema públic d'ocupació és clau. Cal garantir que el Sistema Públic d'Ocupació de Catalunya lideri i gestioni les polítiques actives i passives d'ocupació, amb els subsistemes de formació, i que disposi d'un increment substancial de la inversió pública per pilotar amb garanties els canvis, equiparant el pes de la inversió entre les polítiques actives i passives, com succeeix a la majoria de països altament competitius d'Europa.

L'objectiu essencial és l'impuls de l'actuació dels serveis públics d'ocupació en relació amb les necessitats del mercat de treball. Un impuls que hauria de passar per bastir un model més àgil i més eficient, centrat en l'atenció personalitzada, que doni cobertura de servei a tot el territori, que contribueixi de manera efectiva a la millora de l'ocupabilitat de la població activa, que millori les taxes d'intermediació, que orienti la seva actuació a les necessitats del mercat de treball i que col·labori amb les iniciatives privades, tant socials com mercantils.

La crisi econòmica s'ha significat especialment amb la destrucció de milers de llocs de treball. Però també ha implicat, per a amplis sectors de les persones treballadores, una pèrdua d'estabilitat i de poder adquisitiu per la baixada de salaris, que s'ha acabat materialitzant en un increment de la desprotecció i la pobresa i en un descens dels nivells de cobertura de la protecció social. Els costos de la crisi no s'han repartit de forma equilibrada i haurem de dedicar

molts esforços a compensar aquest fet. Els primers que han de notar els efectes de la recuperació són els que més han patit els efectes de la crisi.

D'altra banda, cal destacar que s'ha començat a crear ocupació. Aquesta és, en contra del que es pretenia amb les reformes laborals, fonamentalment temporal i en gran part a temps parcial, alhora que amb salaris baixos. S'ha incrementat la flexibilitat, la capacitat de les empreses per adaptar-se a la situació econòmica i a les necessitats i demandes del mercat, però no s'ha protegit com cal els treballadors davant del deteriorament de les condicions de treball i davant de les situacions d'atur.

En el fons, s'ha dibuixat un model de precarietat laboral que pivota sobre la idea, induïda o assumida pel Govern espanyol, que la competitivitat està associada fonamentalment a la reducció de drets laborals per a les persones treballadores. En canvi, no s'han aplicat polítiques que facilitin el creixement de les empreses, sobretot de les pimes, ni mesures que garanteixin als treballadors una protecció adequada i un trànsit ràpid des de l'atur al treball.

Necessitem un nou enfocament que vinculi clarament el creixement i la recuperació econòmica amb una distribució més justa de la riquesa. Cal corregir el que ha succeït durant els anys de la recessió ara que el cicle econòmic sembla que canvia de tendència. I cal una política laboral adequada a aquest nou enfocament.

Les mesures que caldrà emprendre a les Corts Generals, mentre Catalunya no compta amb les eines i els recursos propis en matèria laboral, són:

Creació i manteniment de llocs de treball de qualitat

- Reduirem la dualitat del mercat de treball i contribuïrem a la creació d'ocupació estable, impulsant un procés de negociació amb les organitzacions empresarials i sindicals més representatives en els seus respectius àmbits d'actuació, que possibiliti l'elaboració i l'aprovació d'un projecte de llei que reguli:
 - la constitució d'un fons de capitalització per als treballadors que es nodriria d'aportacions empresarials mensuals en funció del salari, l'abonament del qual podria fer-se efectiu a favor del treballador en els supòsits d'acomiadament, de canvi d'empresa o en el moment de la seva jubilació (model austríac);
 - i un nou sistema d'indemnitzacions per acomiadament que faci més costoses les extincions a curt termini, amb independència de la modalitat contractual temporal o indefinida, desincentivi les extincions improcedents i no suposi un increment de costos a l'empresa ni una

reducció de la protecció al treballador, distribuint incentius i sancions d'una forma més adequada.

- Reclamarem la implantació d'un sistema de penalització a les empreses que acomiaden en excés. Un sistema que incrementi progressivament les cotitzacions empresarials a la seguretat social en concepte de desocupació per a les empreses que, comparativament, acomiadin un nombre major de treballadors de forma no justificada. Un sistema que beneficiï les empreses que efectuïn menys extincions de contractes, tot disminuint les cotitzacions esmentades.
- Iniciarem un procés de negociació amb les organitzacions empresarials i sindicals més representatives que possibiliti l'elaboració i l'aprovació d'un projecte de llei per avançar en la reducció, la simplificació i l'adequació de les nombroses modalitats contractuals que coexisteixen en la legislació laboral espanyola.
- Vigilarem i sancionarem més la contractació fraudulenta i l'economia submergida per lluitar contra la precarietat, especialment entre els joves i la gent que perd la feina. Dotarem amb més recursos la Inspecció de Treball de Catalunya.
- Establirem, d'acord amb les organitzacions sindicals i associacions empresarials més representatives en els seus respectius àmbits d'actuació, un calendari d'increment progressiu del salari mínim interprofessional (SMI) que permeti avançar progressivament fins a aconseguir l'objectiu establert a la Carta Social Europea+: que el SMI es situï en el 60% del salari mig.
- Impulsarem un acord entre els agents econòmics i socials per adoptar una estratègia que tingui per objectiu evitar l'existència de "treballadors pobres" i la reducció de la "bretxa salarial" de gènere.
- Modificarem, posteriorment al diàleg social, la Llei 3/2012, de 6 de juliol, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral, per tal de millorar i resoldre les qüestions que en la seva aplicació s'estan manifestant millorables, com ara:
 - La primacia del conveni d'empresa establerta a la reforma laboral no és bona per a un teixit de pimes i microempreses del sector serveis, en la mesura que empeny a competir en sous baixos i poc creixement de la productivitat.
 - Cal garantir la prevalença del conveni autonòmic.
 - Promourem una bona articulació entre els diferents nivells de la negociació col·lectiva permetent l'adaptació de les condicions laborals a la situació de cada empresa, però garantint un marc que doni seguretat i eviti la competència a la baixa en les condicions laborals. Ampliarem la cobertura de la negociació col·lectiva.

- Revisarem les modificacions adoptades relatives a la contractació a temps parcial.
- Reforçarem el paper de l'autoritat laboral en els expedients de regulació d'ocupació (ERO) per promoure l'acord entre les parts en condicions adequades.
- Presentarem i tramitarem un projecte de llei de regularització d'ocupació i impuls a la creació de nous llocs de treball en el sector de la prestació de serveis a les famílies i a les persones.
- Impulsarem una reducció de les quotes empresarials en sectors intensius en mà d'obra. Analitzarem els efectes i la conveniència de reduir els costos laborals de les ocupacions menys qualificades i remunerades, i impulsarem, en conseqüència, una disminució de les cotitzacions socials corresponents a aquestes.
- Potenciarem els sectors ambientals que poden generar nova ocupació amb incentius fiscals, administratius i socials, per afavorir la creació d'ocupació en l'àmbit de l'economia verda.
- Apostarem per la rehabilitació del parc d'habitatges, entre altres coses perquè la rehabilitació, en la mesura que comporti estalvi energètic, suposa una inversió rendible per al conjunt del país a mig termini, tota vegada que les fonts energètiques principals són d'importació.

Seguretat vinculada a la formació, l'ocupabilitat i la protecció dels treballadors

Cal exigir l'adopció de més mesures per incrementar la flexibilitat interna de les empreses i que donin seguretat als treballadors, una seguretat vinculada a la millora de la formació i de l'ocupabilitat i, per tant, de les possibilitats de reincorporació al mercat de treball, i vinculada també a la protecció davant de les situacions d'atur i d'atur de llarga durada.

- Exigirem un fort increment dels recursos destinats a polítiques actives d'ocupació (1% del PIB) transferits a les comunitats autònomes, per garantir que els serveis públics d'ocupació autonòmics puguin desenvolupar programes de suport, assessorament, formació per a l'ocupació, requalificació professional i acreditació de competències professionals, propis+ i adaptats a les seves realitats socials, econòmiques i territorials. Han de ser programes que resultin més eficaços per aconseguir un camí curt cap a l'ocupació, i que puguin fer-se amb la independència que els atorga la competència que ostenten en la matèria.
- Invertirem més i millor en els serveis públics d'ocupació per garantir també una atenció personalitzada als aturats, l'increment de la plantilla de tutors i

orientadors professionals i la modernització de les tècniques i eines de caràcter tecnològic de suport a les intervencions. Millores que permetin un ús eficaç de tota la informació que les administracions tenen al seu abast sobre les històries educatives, formatives i professionals de les persones.

- Reclamarem la vinculació de les polítiques passives (prestacions) amb les accions tendents a la reincorporació al treball (polítiques actives), establint una fórmula de reversió de l'estalvi generat per aquestes reincorporacions, al finançament de les polítiques actives d'ocupació que gestionen les comunitats autònomes.
- Promourem les iniciatives necessàries per facilitar i generalitzar l'accés de les petites i mitjanes empreses a la formació dels seus treballadors, i per reforçar el dret individual a la formació.
- Regularem les agències globals d'ocupació.
- Promourem de manera activa els plans de recol·locació en els processos d'acomiadament col·lectius, sense limitació de nombre mínim de treballadors.
- Establirem una prestació econòmica (garantía +55) igual al SMI vigent per a les persones majors de 55 anys que es trobin en situació de desocupació, que hagin esgotat la prestació contributiva i que tinguin cotitzats un mínim de quinze anys.
- Promourem la modificació de les prestacions per desocupació de manera que protegeixin de forma més efectiva els individus amb fills i/o a càrrec de persones en situació de dependència.
- Recuperarem el subsidi especial per a majors de 45 anys que s'han vist obligats a esgotar la prestació contributiva. Baixarem fins als 52 anys l'edat de cobrament del subsidi actualment establert per a majors de 55 anys.
- Impulsarem la creació d'una prestació d'ingressos mínims en l'àmbit de protecció de la seguretat social per a la població activa que no pot accedir a un lloc de treball, que no disposa del nivell d'ingressos mínims familiars i que no resta cobert pels actuals instruments de protecció social.

El repte de l'atur juvenil

- Engegarem un pla de xoc amb mesures per facilitar primeres experiències laborals als joves:
 - Augmentarem els incentius dels contractes en pràctiques i dels contractes de formació i aprenentatge. Atorgarem una subvenció del

50% del SMI i una bonificació del 100% de les cotitzacions socials durant dos anys per als nous contractes en pràctiques amb titulats universitaris, i per a contractes de formació i aprenentatge amb titulats de formació professional. Prorrogarem dos anys més aquestes condicions per a la conversió d'aquests contractes en indefinits.

- Establirem beques per a pràctiques no laborals en empreses i entitats sense ànim de lucre per un període màxim de sis mesos (prorrogables per tres més), beques amb remuneracions equivalents al 75% del SMI per a joves amb titulació, o al 50 % del SMI per a joves sense titulació. I bonificarem la conversió de les pràctiques en contractes laborals estables.
- Impulsarem el contracte de relleu, amb l'objectiu de facilitar el manteniment dels llocs de treball i el rejuveniment de les plantilles de les empreses.
- Agilitzarem i flexibilitzarem la implementació de la iniciativa europea coneguda com a "Garantia Juvenil" per oferir experiència professional o formativa als joves que acaben els seus estudis i/o busquen feina. Descentralitzarem la gestió del Programa a les CC.AA. i distribuïrem territorialment amb la màxima celeritat possible els fons procedents d'Europa, especialment les bestretes a compte, i revisarem les polítiques de bonificació a la contractació de joves donant prioritat a les mesures destinades a augmentar l'ocupabilitat dels joves sense qualificació i sense ocupació (*ni-nis*), incentivant la seva tornada al sistema educatiu.
- Promourem les modificacions normatives i actuacions necessàries per lluitar contra els fraus laboral, fiscal i a la seguretat social, derivats d'una estesa mala praxi que consisteix a encobrir llocs de treball de titulats acadèmics mitjançant estades formatives o d'especialització, remunerades en règim de beca i sense cap connexió amb centres educatius, el treball informal i els falsos autònoms, vincles que no suposen el reconeixement de cap dret per al treballador, malgrat tractar-se de relacions laborals.
- Promourem beques de "segona oportunitat", remunerades, per a joves sense treball i sense estudis, condicionades als resultats acadèmics i que promoguin la tornada al sistema educatiu.
- Impulsarem la revisió i l'actualització de la normativa que fixa els treballs prohibits a la dona i als menors, amb l'objectiu d'adequar-la al marc normatiu actual i als progressos de la tècnica en els diferents sectors i indústries. Precisarem de forma més afinada les tasques o els ambients de treball que poden perjudicar als treballadors, a fi de garantir que els joves puguin accedir a experiències laborals i formatives a través de contractes de formació i aprenentatge. Potenciarem la Formació Professional Dual.

- Impulsarem els mecanismes que incentivin els acords entre universitats i empreses (formació dual universitària) per a l'expedició conjunta de títols i el reconeixement acadèmic de les pràctiques no laborals.
- Facilitarem i incentivarem l'adopció de programes d'orientació del talent universitari. Proporcionarem un accés més fàcil del jovent a una informació assequible, innovadora i incentivadora sobre el mercat de treball.
- Implementarem un model català de personal acadèmic universitari per a retenir, captar talent i garantir l'excel·lència de la formació i la recerca de les universitats catalanes. Coneixedors que moltes persones joves, dedicades a la recerca entre d'altres, han hagut de marxar del país per manca d'oportunitats, cal treballar per oferir-los-en i facilitar el retorn d'aquestes persones joves, per aturar així la fuga de talent.
- Promourem la inclusió de formació per a l'autoocupació i l'activitat emprenedora des de la Educació Secundària Obligatòria.
- Potenciarem els serveis de suport, d'acompanyament i formació a l'autoocupació per a joves. Incentivarem i promourem programes en els quals els empresaris o els professionals amb experiència voluntaris assessoren els joves que han començat un negoci, al llarg del primer any de vida d'aquest; així com programes que recolzin l'establiment de xarxes de emprenedoria que permetin compartir recursos i coneixements per obtenir els millors resultats.
- Promourem nous models d'accés al finançament per als joves emprenedors a través del Fons Espanyol de Microcrèdits.
- Impulsarem l'establiment de mercats transparents i de serveis de suport i intermediació per afavorir la transmissió de petites empreses, salvaguardant els seus llocs de treball, especialment per part d'aquells empresaris i professionals que estan propers a la seva jubilació (cedents) en favor de joves amb capacitat de gestió però sense el potencial necessari per arrencar una empresa des de zero (reemprenedors), afavorint un relleu generacional que ha deixat de produir-se en l'entorn familiar proper.
- Millorarem els incentius al treball autònom per a tots els joves menors de 30 anys, reconeixem la figura del treballador autònom a temps parcial i possibilitarem la cotització en el RETA en funció dels ingressos reals.

Atenció als treballadors més grans

- Incrementarem els recursos destinats a la formació dels treballadors majors de quaranta-cinc anys, estimulants i incentivants els projectes de formació al llarg de la vida, la formació per a l'ocupació, la requalificació professional i l'acreditació de competències professionals.
- Recuperarem i reforçarem els incentius al manteniment en l'ocupació de treballadors i treballadores majors de cinquanta-cinc anys, reduint els seus costos laborals i ampliant els incentius a la recol·locació d'aquests en el mercat de treball.
- Augmentarem els recursos destinats a les comunitats autònomes per a polítiques actives d'ocupació de suport als treballadors de més edat, perquè els serveis públics d'ocupació puguin adaptar-se a les seves necessitats i contribueixin a aconseguir que aquests conservin la seva activitat laboral fins a l'edat de jubilació.
- Impulsarem en l'àmbit específic de la negociació col·lectiva, de comú acord amb els agents socials, que en els convenis col·lectius s'incorporin clàusules que afavoreixin la no-discriminació per raó d'edat en l'accés i el manteniment de l'ocupació dels treballadors de més edat.
- Construïm un enfocament integrat, d'acord amb els principis d'envelliment actiu i no-discriminació per raó d'edat, promovent una nova cultura empresarial respecte dels valors positius del treball de les persones de més edat.
- Mantindrem en l'ocupació els treballadors autònoms mitjançant el suport al manteniment dels negocis, duent a terme processos de reconversió, amb polítiques de suport sectorial, i amb campanyes d'informació, assessorament i formació que animin els titulars d'aquests negocis a realitzar processos d'adaptació i de reducció de costos i d'estímul a la contractació.
- Recuperarem i millorarem la protecció de les persones en situació d'atur (majors de quaranta-cinc anys, majors de cinquanta-dos anys i majors de cinquanta-cinc anys), especialment quan aquest és de llarga durada i quan afecta famílies amb menors o amb persones en situació de dependència a càrrec.
- Revisarem la legislació en matèria d'igualtat de tracte amb l'objectiu de garantir la no-discriminació per raó d'edat en els processos de selecció de personal.

Suport a l'emprenedoria i al treball autònom

- Impulsarem la revisió, millora i ampliació de la Protecció Social dels Treballadors Autònoms, en la línia de:
 - Promoure un projecte de llei de reforma del Règim Especial de Treballadors Autònoms (RETA) per establir un sistema progressiu que faciliti la cotització en funció dels ingressos reals, que permeti adequar la base de cotització trimestralment, i que tingui en compte els qui obtenen rendiments molt baixos i, fins i tot, els qui ni tan sols han començat a obtenir-ne perquè acaben d'iniciar una activitat.
 - Revisar el marc normatiu i de desenvolupament de la prestació per cessament d'activitat perquè compleixi amb el seu objectiu. Que l'autònom en atur percebi efectivament una prestació per desocupació i que, si l'esgota, pugui accedir al subsidi de 426 euros, almenys durant sis mesos, i a les altres ajudes, com les del programa PREPARA o d'altres que es puguin establir.
 - Promoure una revisió i adequació del marc normatiu que dona cobertura als treballadors autònoms econòmicament dependents (TRADE), en el si de la Comissió de Seguiment i Avaluació dels Acords del Pacte de Toledo, amb l'objectiu de millorar la seva protecció social i possibilitar la conciliació de la seva vida familiar i professional.
 - Garantir de forma immediata i sense més ajornaments que els treballadors per compte propi que exerceixin la seva activitat a temps parcial puguin estar inclosos en el Règim de la Seguretat Social de Treballadors Autònoms, tal com assenyalava la Llei.
 - Reforçar la presència dels treballadors autònoms en el diàleg social, amb la finalitat que puguin tenir veu pròpia en els àmbits de la seva competència.
- Adoptarem un Pla de mesures de suport a les activitats desenvolupades pels treballadors per compte propi i de segona oportunitat, que incloguin, entre d'altres, el següent:
 - Finançar programes gestionats per les comunitats autònomes, destinats a donar suport als autònoms i emprenedors per expansionar la seva activitat o per "redefinir-la", quan es posi en qüestió la seva viabilitat.
 - Admetre l'exoneració de deutes i quitaments en els deutes amb la Hisenda Pública i la Seguretat Social corresponents a treballadors autònoms en situació concursal, per facilitar una segona oportunitat.

- Flexibilitzar les moratòries de deutes públics, especialment en el cas de cessament d'activitat involuntari d'autònoms persones físiques que tinguin concretes deutes de caràcter públic (Seguretat Social, Hisenda o altres tributs) i que iniciïn una nova activitat.
 - Impulsar un programa d'aval i garanties públiques que permeti oferir subvencions als tipus d'interès i promoure l'accés a sistemes financers alternatius que facilitin l'accés dels autònoms, emprenedors i microempreses al finançament a preus raonables.
 - El període de la tarifa plana de cinquanta euros s'hauria d'estendre fins a un any i ampliar-se als autònoms societaris. Així mateix, la quota del segon any hauria de ser del 50 %, i la del tercer any, del 30 %.
 - Reconduir la fiscalitat aplicable als treballadors autònoms, d'acord amb la millora de la recaptació fiscal: reduir les retencions del 15 % aplicables als treballadors autònoms i als professionals.
- Recuperarem les transferències a la Generalitat de Catalunya per al foment de l'emprenedoria i el treball autònom.

Salut en el treball. Prevenció de riscos laborals

- Promourem la salut laboral per evitar els accidents de treball. Avançarem en la prevenció i en la definició dels danys i riscos laborals, de manera que ens acostem als conceptes i prestacions de la UE.
- Avançarem en la imputació de les despeses de la no-prevenció a les empreses. Premiarem les empreses que compleixen i penalitzarem les que no ho fan.
- Exigirem els fons destinats a la prevenció de riscos laborals i la seva gestió, d'acord amb la disposició addicional 5 de la Llei 31/1995, de 8 de novembre, de prevenció de riscos laborals, per part del Consell de Relacions Laborals.

Un mercat de treball més inclusiu i socialment responsable

- Impulsarem l'economia social i promocionarem l'economia solidària, en especial les cooperatives, les societats laborals i les empreses d'inserció, com a eina per a la integració laboral de les persones amb més dificultats.
- Garantirem i reforçarem les vies de participació de l'economia social en el desenvolupament de les polítiques públiques.

- Afavorirem la integració laboral dels col·lectius amb especials dificultats. Ampliarem els incentius al manteniment i a la creació d'ocupació per compte propi o d'altri per a treballadors i treballadores majors de cinquanta-cinc anys, persones aturades de llarga durada, persones amb discapacitat i persones en risc d'exclusió social.
- Permetrem l'aplicació de bonificacions per a la contractació d'un familiar amb discapacitat en qualsevol cas.
- Modificarem la legislació per garantir el reconeixement i la possibilitat d'aplicació de bonificacions a treballadors amb discapacitat en el seu recorregut laboral, en els trànsits que puguin fer d'un centre especial de treball (CET) a l'empresa ordinària, de l'empresa ordinària al CET, entre empreses d'un mateix grup o en funció del caràcter temporal o indefinit del seu contracte.
- Desenvoluparem mesures que evitin la discriminació per edat i per gènere en l'àmbit laboral.
- Garantirem les ajudes a la contractació a les empreses d'inserció i actualitzarem i adequarem la normativa que les regula.
- Potenciarem l'aplicació efectiva de clàusules socials en la contractació pública (contractes reservats) basades en compromisos efectius de creació d'ocupació per a col·lectius amb dificultats, de cohesió social i de Responsabilitat Social Empresarial (RSE).
- Impulsarem i millorarem els mecanismes per facilitar la contractació de les persones amb discapacitat en el mercat de treball ordinari. Promourem la inclusió laboral de persones amb discapacitat.
- Condicionarem l'accés a les subvencions i a la contractació pública al compliment de la normativa de reserva de llocs de treball per a les persones amb discapacitat.
- Proposarem modificacions normatives per afavorir el manteniment en el treball de les persones amb discapacitat sobrevinguda.
- Garantirem el finançament adequat de la Generalitat de Catalunya per a les polítiques actives d'ocupació destinades a persones amb discapacitat i transferirem la competència per regular les subvencions destinades al manteniment dels llocs de treball en els centres especials d'ocupació.

3.2.3. Una política econòmica per a un creixement de llarg termini, innovador i sostenible

Darrerament les principals institucions europees (Consell Europeu, Comissió Europea, Parlament Europeu i Banc Central Europeu) s'han obert a l'adopció de polítiques de creixement, redefinint les posicions d'austeritat plantejades amb anterioritat. Ara, per agilitzar la sortida de la crisi, Europa ha adoptat uns criteris més flexibles en l'exigència de reducció del dèficit, a la vegada que, a través del BCE, ha propiciat una política de liquiditat per afavorir el creixement i frenar la recessió. Ha donat prioritat a les polítiques d'estímul a la creació d'ocupació i al desenvolupament de l'activitat productiva i ha rebutjat el retrocés econòmic i social que suposa per a un estat veure's obligat a reduir dràsticament la despesa pública sense tenir en compte la situació de partida i la conjuntura econòmica que l'envolta.

Aquest context permetria impulsar el creixement de l'economia espanyola, però el Govern del PP no ho ha aprofitat. L'actual recuperació espanyola és relativament brillant en relació a la resta de països d'Europa occidental, però tampoc no és la més vigorosa.

Aquesta situació es dona coincidint tres elements molt potents d'impuls al creixement, tots tres externs a la política econòmica espanyola: caiguda del preu del petroli, depreciació de l'euro i elevada liquiditat generada pel BCE. No ha estat la política econòmica del PP el que ha propiciat el creixement; al contrari, aquesta no ha estat capaç d'aprofitar els anys de crisi per incidir en una transformació del model productiu.

La teràpia aplicada a l'economia espanyola s'ha fonamentat en la "devaluació interior", o sigui la reducció dels salaris. Aquesta teràpia, si bé ha servit per salvar algun lloc de treball, ha aguditzat l'orientació de l'economia espanyola cap a activitats de baixa productivitat que creen llocs de treball poc qualificats i mal remunerats. A aquest model d'escàs recorregut, s'afegeix que el Govern Central ha imposat l'austeritat sense cap tipus de sensibilitat social, exigint més ajustos de despesa als nivells administratius que més responsabilitat tenen a l'hora de garantir l'Estat del Benestar i les polítiques socials, és a dir, les Comunitats Autònomes. Això equival a condemnar a Espanya a ser un país poc productiu, poc equitatiu i incapaç de finançar l'estat del benestar. De fet, les dades constaten que a l'Estat espanyol és on més ha crescut l'escletxa de les desigualtats. Urgeix, que el Govern espanyol reorienti la política econòmica i assentar les bases d'un nou model de creixement econòmic productiu i pròsper, capaç d'afrontar els grans reptes de futur i garantir oportunitats a les persones.

En aquest context, cal fer palès que Catalunya està reinventant el seu model econòmic a partir de la seva pròpia realitat com a economia diversificada i

oberta. Hem de reforçar aquest procés per guanyar competitivitat i poder incorporar-hi més valor afegit.

Cal fer aquest procés en sintonia amb Europa, perquè el futur econòmic de Catalunya ha d'estar basat en el coneixement, associat a la innovació i a l'era digital. Som i volem ser una economia diversificada.

En aquest sentit, mentre no disposem de totes les eines d'un estat, caldrà defensar els interessos de l'economia catalana davant les institucions de l'Estat exigint mesures administratives i pressupostàries que facilitin canvis estructurals en el model econòmic. En aquest sentit, farem el que exposem tot seguit.

Impuls a la innovació

- Incrementarem el finançament de la inversió pública en R+D+I per aconseguir un percentatge d'inversió que superi el 2 % del PIB, similar a la mitjana de la UE dels 28.
- Regularitzarem les actuacions anuals previstes en els corresponents plans estatals de recerca, tant pel que fa als terminis de les seves convocatòries com quant a la resolució d'aquestes, en un marc de compromís plurianual i com a garantia que els recursos pressupostats s'executaran.
- Reforçarem la transferència de coneixement per apropar l'empresa a la recerca i trencar amb les actuals rigideses del sistema d'R+D+I que impedeixen ser més competitius. En aquest sentit, cal que es compleixi l'establert a la Llei 14/2011, d'1 de juny, de la ciència, la tecnologia i la innovació, relatiu a les adjudicacions de les convocatòries, que s'han de realitzar sobre la base de criteris científics.
- Les polítiques d'R+D+I han de tenir suport pressupostari i fiscal; les deduccions per aquest concepte haurien de considerar-se com a crèdit fiscal quan no hi hagi quota suficient per aplicar-lo. Articularem l'anomenada "compra pública innovadora" i revisarem els instruments d'estímul a la innovació, com el capital de risc i els inversors de proximitat o *business angels*.
- Dotarem corresponentment els projectes previstos a l'estratègia de recerca i innovació per a l'especialització intel·ligent de Catalunya (RIS3CAT), que es cofinancen amb fons europeus i que promouen la millora de la transferència tecnològica al teixit empresarial i la col·laboració públic-privada.
- Incrementarem les dotacions que fomentin l'economia digital i els processos de digitalització, tant pel que fa a inversió en capital per a la creació i el desenvolupament de noves empreses, com mitjançant línies de préstec per al creixement i l'execució de nous projectes a les empreses ja consolidades.
- Incentivarem la inversió en l'ecoinnovació, entesa com l'evolució dels processos productius, de l'organització, dels dissenys i dels materials cap a

una millora ambiental del cicle de vida dels productes finals, contribuint a canviar el model productiu.

- Impulsarem la recerca i la inversió en sectors estratègics, com ara les energies renovables, l'eficiència energètica, les tecnologies de l'aigua i la gestió dels residus.
- Introduïrem criteris de fiscalitat i economia ambiental que permetin internalitzar els costos ambientals dels processos productius i invertir per millorar-los. En aquesta línia cal demanar la reposició en l'Impost sobre Societats de la deducció per inversions amb objectius de millora mediambiental.

3.2.4 Política fiscal

La fiscalitat actual descansa principalment sobre les rendes laborals i l'ocupació i pivota fonamentalment sobre les classes mitjanes. No s'ha aprofitat l'oportunitat de redefinir la política fiscal al servei de la reactivació econòmica, del creixement i de la creació d'ocupació. El Govern espanyol ha perdut l'oportunitat d'usar la fiscalitat com a instrument per incentivar la creació d'ocupació, recuperar un nivell saludable de demanda interna, focalitzar el canvi de model productiu i combatre les desigualtats.

Promourem una fiscalitat:

- Que estimuli més la creació d'ocupació.
- Que contribueixi a combatre les desigualtats, de manera que aportin més els que més tenen.
- Que afavoreixi el creixement econòmic, sabent que tenim un teixit productiu de petites i mitjanes empreses que són motors de generació d'activitat productiva. No és admissible que les petites i mitjanes empreses i els autònoms puguin arribar a pagar tipus impositius efectius superiors als de les grans empreses per la seva impossibilitat d'accedir a determinats incentius i deduccions fiscals.
- Que estimuli el canvi de model productiu que volem. Que ajudi les pimes a ser competitives, a créixer i redimensionar-se, a internacionalitzar-se i a innovar. La política fiscal ha de ser un instrument important d'estímul per facilitar la competitivitat. Per exemple, des del 2013 hi ha 25 estats de la UE que han ampliat els seus incentius a la R+D+i.
- Que incorpori criteris mediambientals i de sostenibilitat, avui molt poc desenvolupats en la fiscalitat espanyola. La fiscalitat mediambiental ha de promoure l'energia neta i la reducció d'emissions. Caldrà adequar

aquesta fiscalitat de la mà de les reformes previstes a la UE, que han de servir per moderar la fiscalitat sobre el treball.

- Que faci créixer la inversió i la capitalització de les petites i mitjanes empreses. Cal reduir el tractament favorable a l'endeutament versus els fons propis a les empreses.
- Que permeti incrementar els recursos en mans de les famílies, especialment les rendes del treball, facilitant la recuperació de la demanda interna.
- Que gravi més el capital improductiu i menys el capital productiu.

En aquest sentit, apropar-nos a un sistema fiscal propi és l'opció que maximitzaria els resultats. Per tant:

- Reclamarem que la Generalitat tingui la titularitat de tots els impostos suportats a Catalunya, i subsidiàriament i temporal, fins a l'assoliment d'aquest objectiu, que l'Estat espanyol traspassi o delegui a la Generalitat de Catalunya les competències normatives i de tots els impostos suportats a Catalunya.
- Farem que sigui l'Agència Tributària de Catalunya la que recapti, gestioni, liquidi i inspeccioni tots els tributs generats a Catalunya.
- Aconseguirem que la Generalitat disposi de les dades que permetin a la seva administració tributària garantir un compliment adequat de les obligacions tributàries de ciutadans i empreses i prevenir o detectar conductes fraudulentament.

Mentre transitem cap a aquest estadi de plena sobirania fiscal, cal afrontar algunes modificacions de la fiscalitat estatal orientades a definir un sistema fiscal més just, amb millors capacitats redistributives i, també, més orientat a impulsar el creixement, la creació d'ocupació i la transformació del model productiu. En aquest sentit:

- Exigirem una major persecució del frau fiscal i de l'economia submergida. Cal avaluar anualment la magnitud de l'economia submergida i establir estratègies per reduir-la. La lluita contra el frau no pot limitar-se a enumerar el nombre d'actuacions realitzades per l'Agència Tributària i la recaptació obtinguda, ja que aquestes sovint recauen en persones que ja tributen. S'han de dedicar els esforços a reduir la magnitud de l'economia que no tributa. Cal passar d'una filosofia que penalitza el contribuent i no persegueix el frau a una que col·labora amb el contribuent i és implacable amb el frau. Cal denunciar i corregir a fons la situació actual, en la qual tenim els tipus més elevats

d'Europa en fiscalitat directa i la recaptació tributaria més baixa de la UE, després d'Irlanda (que la vol tenir baixa). Això significa dues coses: ineficiència del sistema tributari i permissivitat amb el frau fiscal.

- Revisarem la fiscalitat que grava l'ocupació: l'Estat espanyol té un gravamen excessiu sobre l'ocupació. Cal analitzar amb els agents socials la possibilitat de moderar cotitzacions socials de les persones amb baixa empleabilitat, (treballadors amb atur de llarga durada, persones grans, joves a la recerca de la primera feina, persones amb risc social, ...).
- Segons dades de 2013, el tipus impositiu efectiu de les pimes a l'impost sobre societats és molt superior al de les grans empreses. Urgeix corregir-ho, per justícia social i perquè les pimes són les principals generadores d'ocupació.
- Instarem a adoptar les mesures adients perquè les empreses multinacionals tributin pels beneficis reals obtinguts a Espanya, com a empreses separades i independents de la matriu. Cal aplicar tota la doctrina del programa BEPS (base erosion profit shifting) de la OCDE, que prohibeix la planificació fiscal agressiva i la deslocalització fictícia de les bases imposables dels beneficis. És un esforç conjunt i compartit en el marc de la OCDE que cal integrar sense cap tipus de retard a la legislació tributària, avui per avui estatal. El programa BEPS es compon de diferents accions: economia digital, productes financers híbrids, regulació de la transparència fiscal internacional, prevenció de l'abús de tractats de doble imposició, preus de transferència, etc.
- Cal fer una llista pública dels acords fiscals preferents a l'estat espanyol i crear un sistema automàtic d'intercanvi d'informació amb la resta de hisendes europees i la Comissió Europea.
- Proposarem nova legislació que obligui les multinacionals que treballen a l'Estat espanyol a declarar quina és la seva activitat real per tal de facilitar-ne una taxació adequada. Aquesta legislació (country by country reporting) ha de tenir una doble utilitat. La primera fer més difícil que mitjançant maniobres d'enginyeria fiscal certes multinacionals s'emportin els beneficis a una altra jurisdicció fiscal amb unes taxes impositives més baixes. La segona, assegurar que les multinacionals també paguen el què deuen en països emergents que tenen molta necessitat de desenvolupar hisendes pròpies fortes per a poder desenvolupar-se.
- Apostarem per una base comuna per a l'impost de societats a escala europea per tal de tancar buits legals que evitin que algunes grans empreses paguin un impost de societats irrisori en Estats com Luxemburg. És fonamental que es

restableixi un camp de joc equilibrat entre PIMEs i multinacionals, i que les primeres no hagin de pagar per compensar les maniobres fiscals de certes grans empreses.

- Rebaixarem el tipus de l'impost sobre societats per a les pimes del 25 % al 20 %, en línia amb la rebaixa de 5 punts del tipus general, aprovada en la darrera reforma de l'impost i que s'aplica a les grans empreses.
- Revisarem la fiscalitat de l'impost sobre la renda de manera que les rendes del treball avui són les que suporten el gruix de la pressió fiscal, amb uns tipus impositius que arriben a ser excessius. Cal reequilibrar-ho.
 - Incentivarem la inversió productiva i sostenible, restablint la deducció per inversions amb objectius de millora mediambiental (deducció en la quota del 8 % de la inversió).
 - Promourem el mecenatge, tot incrementant fortament les deduccions, aplicables a les donacions de persones físiques a fundacions i entitats sense afany de lucre per a activitats d'interès general en els àmbits de la cultura, la recerca, l'àmbit social i l'esport.

Adicionalment, hi ha diverses mesures fiscals puntuals que és necessari adoptar per raons de naturalesa sectorial o perquè afecten col·lectius específics:

- Reduirem el tipus de l'IVA a activitats culturals i serveis esportius, i desfarem així la desmesurada alça aplicada a aquestes activitats en la darrera reforma de l'IVA.
- Establirem una fiscalitat compensatòria a les famílies que tenen algun membre diagnosticat de celiaquia per compensar parcialment els costos més alts que han de suportar. La compensació s'ha de concretar en una desgravació a l'IRPF i en l'aplicació del menor tipus d'IVA als productes bàsics de l'alimentació sense gluten.
- Modificarem la llei de l'IVA de manera que les donacions d'aliments per part de les empreses no estiguin obligades a tributar per IVA, tal com està regulat a diversos estats europeus.
- Incrementarem a l'IRPF les deduccions per maternitat i les ampliarem com a deducció per fill a càrrec fins als divuit anys, com a mesura específica de suport a la família.

3.2.5. Política financera

En la legislatura passada s'ha afrontat el rescat del sistema bancari amb una injecció de 40.000 M€. En principi, aquesta injecció no havia de tenir cap cost per al contribuent, però la realitat ha estat molt diferent. De la mateixa manera, el rescat bancari, més enllà de complir el seu objectiu més immediat, també havia de servir per garantir finançament per a les pimes i per a l'economia productiva, i no ha estat així.

Cal defensar un sistema financer que estigui al costat de l'economia productiva, que compleixi la seva funció de canalització de l'estalvi cap al crèdit i la inversió, a la vegada que eviti posicions de domini en el mercat de qualsevol entitat i que diversifiqui els canals del crèdit i la inversió, incrementant la protecció dels consumidors en l'àmbit financer.

Així, doncs:

- Actuarem en l'àmbit de la competència bancària, mitjançant la legislació d'entitats de crèdit, per evitar posicions de domini, facilitant la diversificació dels tipus d'entitats financeres (cooperatives de crèdit, caixes populars, banca ètica), tot garantint la solvència del conjunt del sistema i la protecció dels consumidors.
- Promourem la separació de la banca comercial minorista (destinada a l'estalvi i al crèdit de les famílies) de la banca d'inversió (destinada a la inversió en productes de mercats cotitzats).
- Millorarem la regulació del *crowdlending* i el *crowdfunding*, i regularem la resta del micromecenatge i el microfinançament, amb mesures de declaració responsable per aconseguir el foment de les finances alternatives realitzades a través de les plataformes digitals, i alhora, garantint la protecció dels consumidors.
- Aprovarem un estatut de l'inversor que protegeixi els inversors minoristes i apliqui la normativa europea de protecció dels consumidors en l'àmbit financer (directives MiFID).
- Millorarem l'organització i normativa dels mercats de capitals, amb un organisme supervisor dels mercats de valors, en el marc del mercat únic de capitals en procés de creació a la UE amb un marc comunitari de protecció dels consumidors.
- Reestructurarem l'ICO perquè porti més recursos al finançament de pimes i per adaptar-ho a les necessitats actuals, tant per a circulat com

per a inversió. L'ICO ha de ser capaç de destinar completament la dotació de les línies ICO de mediació a les pimes. No es pot permetre que no s'executi el total de la seva dotació, com ha ocorregut al llarg d'aquests anys.

- Arbitrarem garanties perquè la injecció de liquiditat del BCE, mitjançant la compra d'actius públics i privats, es traslladi en crèdit a pimes i famílies. En aquest sentit, el darrer programa de compra d'actius públics i privats amb el qual el BCE injectarà als mercats 60.000 milions d'euros mensuals fins a finals de 2016 serà la clau perquè el crèdit flueixi definitivament a pimes, autònoms i famílies. En aquest sentit, i a causa que el 80 % del risc d'aquestes operacions l'assumiran els bancs centrals nacionals, és necessari arbitrar un sistema de garanties perquè el Banc d'Espanya faci arribar els màxims diners a pimes i autònoms.

3.2.6 Política energètica: per una energia segura, competitiva i sostenible

El model energètic ha de satisfer les tres condicions que ha establert la Unió Europea: proporcionar una energia segura, competitiva i sostenible. El sistema energètic de l'Estat espanyol s'ha allunyat progressivament d'aquests objectius. Les principals conseqüències han estat el creixent i insuportable dèficit tarifari, una sobrecapacitat de producció, una incapacitat d'exportació de l'excedent a causa de la feble xarxa transfronterera, i uns preus massa elevats per a la competitivitat de les empreses i per a l'atenció de les necessitats de les llars.

El Govern del PP ha impulsat una reforma elèctrica sense consens que ha provocat una litigiositat sense precedents per la inseguretat jurídica que ha introduït, i que ha suposat la pèrdua d'inversions i el tancament d'empreses, incapaces de mantenir la competitivitat en el nou marc elèctric.

En conseqüència, cal abordar una reforma elèctrica orientada de debò a la competitivitat de l'economia productiva i al benestar dels ciutadans. S'ha d'aturar de manera immediata el desplegament de la normativa actual, s'han de derogar aquells aspectes més nocius i s'ha de realitzar una auditoria exhaustiva sobre el model energètic per determinar amb claredat i precisió quines són les disfuncions que en provoquen l'encariment i la insostenibilitat. Aquesta reforma haurà de ser consensuada, entre d'altres, amb els principals agents econòmics i socials i la Generalitat de Catalunya.

Són diversos els aspectes que cal abordar inexcusablement, com ara:

- La supressió dels costos inclosos a la tarifa que haurien de formar part dels Pressupostos Generals de l'Estat (suport al carbó, moratòria nuclear, ajuts a la insularitat...).

- La revisió del mecanisme de fixació del preu de l'electricitat.
- Els ajuts directes o indirectes al sistema (energies renovables, però també combustibles fòssils).
- La creació d'un marc favorable a l'autoconsum.
- El tractament a sistemes del règim especial que faciliten la gestió de residus (gestió de purins, tractament de fangs de depuració d'aigües i valorització de residus urbans).
- La creació d'un marc favorable a l'autoconsum que promogui el balanç net, evitant les traves a la connexió a xarxa elèctrica i les taxes a l'autoconsum.

En aquest mateix sentit, la reforma no pot donar l'esquena a la situació de les cogeneracions i de la interrompibilitat, atès que han comportat inversions i models de negoci que han estat incentivats per les polítiques públiques. No es pot canviar de model d'un dia a l'altre, en ocasions amb retroactivitat, sense un pla de transició que eviti les dificultats econòmiques que han patit moltes empreses per aquesta causa.

D'altra banda, la reforma ha de servir per fer realitat no només el compromís europeu que l'any 2020 el 20 % de l'energia sigui de fonts renovables, objectiu que la Comissió Europea qüestiona a l'Estat espanyol, sinó el que s'adoptarà al COP21 de París, molt més exigent.

D'altra banda:

- Instarem a reconèixer la competència de la Generalitat de Catalunya per determinar si pot fer-se exploració i extracció d'hidrocarburs per fracturació hidràulica al seu territori.
- Exigirem retirar els recursos d'inconstitucionalitat contra les normes del Parlament de Catalunya que aborden la pobresa energètica.
- Revisarem la indemnització concedida a la UTE que va construir el fallit projecte Castor i, en el supòsit que sigui inevitable, no ha d'anar en cap cas a càrrec dels consumidors de gas.
- Modificarem la llei perquè el Parlament de Catalunya designi directament un dels membres del Consell de Seguretat Nuclear.
- Retirarem la planificació energètica aprovada el mes d'octubre passat i establirem la necessitat que tant la planificació com les infraestructures de transport que afectin Catalunya hagin de comptar amb el vistiplau explícit del Govern català.
- Prioritzarem la construcció del Midcat per a la connexió gasística de la península Ibèrica i l'Europa central.

3.2.7 Les polítiques d'impuls sectorial: agricultura, indústria, comerç, turisme i serveis

És necessari impulsar millores permanents de la competitivitat i no solament guanys conjunturals derivats de rebaixes salarials per tal de consolidar el creixement i estimular la generació d'ocupació. Això requereix donar suport a les pimes i als autònoms; aplicar polítiques de diversificació sectorial; reactivar l'activitat industrial; fomentar el turisme, el comerç i les activitats agràries; impulsar la capacitat emprenedora, i fer una aposta ferma per la innovació, la capacitat d'internacionalització i l'increment de les exportacions sense perdre de vista la necessària recuperació de la demanda interna.

Correspon a la Generalitat portar a terme aquestes polítiques d'acord amb la distribució de competències; tanmateix, com ha passat amb les polítiques socials, l'ofec financer i regulador de l'Estat en molts casos bloqueja o dificulta l'exercici d'aquesta funció d'impuls. És per això que en aquests moments a l'Estat li correspon limitar-se a garantir a la Generalitat el finançament necessari per poder exercir amb normalitat de país les funcions que té encomanades.

El principi general que ha de governar aquests àmbits corresponents a les polítiques d'impuls sectorial és la no-interferència del Govern central en el desplegament del model propi de Catalunya, regulat pel Parlament i impulsat pel Govern de la Generalitat. En aquest sentit:

- Exigirem la retirada de tots els recursos d'inconstitucionalitat presentats pel Govern central contra lleis i decrets llei catalans, especialment els que fan referència als horaris i als equipaments comercials, i instarem a derogar la part de la legislació estatal que condicioni o limiti la capacitat d'actuació de la Generalitat en aquestes matèries.
- Instarem a la restitució de les aportacions pressupostàries de l'Administració central a la Generalitat per al desenvolupament de polítiques sectorials i tots els programes de subvencions han de ser territorialitzats i gestionats. Aquesta part no pot ser inferior al percentatge de població catalana respecte del total de l'Estat.
- Evitarem que la Cámara de España, afavorida per l'Administració central, esdevingui un contrapoder de la Generalitat en l'impuls de les seves polítiques. S'estipularà clarament que els recursos que l'Administració central o la Cámara de España atorgui a les cambres catalanes per al desenvolupament de programes hauran d'estar sotmesos a la supervisió del Govern de la Generalitat pel que fa a la seva destinació.
- Vehicularem a través de la Finestreta Única Empresarial, que ha posat en

funcionament la Generalitat, les relacions administratives de l'Administració central amb l'empresa catalana.

Dins d'aquests principis generals, algunes mesures que impulsarem són:

Indústria

- Dotarem i transferirem línies d'ajudes de caire econòmic i financer de suport a la reindustrialització de zones especialment perjudicades durant aquests anys per la crisi, alhora que es potencien aspectes de reequilibri territorial.
- Dotarem i transferirem un pla integral estatal de suport als parc tecnològics i empresarials per tal que esdevinguin llocs de creació i desenvolupament d'activitats innovadores i de nova indústria.
- Modificarem la llei concursal per tal que els deutes a la Seguretat Social no hagin de ser assumits automàticament pels adquirents d'unitats productives amb un programa de refluotació de l'empresa i de continuïtat de llocs de treball.
- Procedirem de manera immediata a la transferència a la Generalitat de les competències estatals en:
 - Ordenació dels sectors i els processos industrials.
 - Seguretat de les activitats de les instal·lacions, dels equips, dels processos i dels productes industrials.
 - Regulació de les activitats industrials que puguin produir impacte en la seguretat o la salut de les persones.
 - Gestió de la propietat industrial (autorització, inscripció en registre, inspecció i vigilància).
 - Metrologia: en aquest cas concret, caldrà revisar profundament la llei de metrologia aprovada en la legislatura passada per tal de fer-la més efectiva i amb major garantia per a empreses i consumidors.

Comerç

- Derogarem el caràcter bàsic de la normativa estatal en matèria de comerç i d'horaris comercials.
- Reforçarem el paper de les duanes i de les forces i cossos de seguretat en la lluita contra l'entrada de productes falsificats o còpies il·legals per a la seva distribució en venda ambulants il·legals.
- Atorgarem capacitat reguladora al Parlament de Catalunya en matèria de

comerç electrònic.

- Arbitrarem les modificacions legals pertinents per tal que la Generalitat pugui crear les àrees urbanes de desenvolupament comercial, a l'estil dels "business improvement districts".

Turisme

- Transferirem a la Generalitat els recursos econòmics, personals i materials corresponents a l'estructura de l'Administració central en turisme, en proporció al pes de Catalunya en el turisme estatal, atesa la competència exclusiva de la Generalitat en aquesta matèria.
- Transferirem a la Generalitat els establiments existents a Catalunya de Paradors Nacionals.
- Correspondrà a la Generalitat impulsar i determinar la senyalització turística a les carreteres de titularitat estatal.
- Atès el pes del turisme internacional a Catalunya, la Generalitat podrà designar, dins de la delegació espanyola, un representant davant l'Organització Mundial de Turisme.

Agricultura

- Orientarem l'acció política vers la defensa de la nostra agricultura i pesca marítima en aspectes que li estan vinculats, com poden ser: l'aigua, l'energia, el trànsit comercial, la gestió de la plataforma litoral i la seguretat del sector pesquer, sense oblidar la protecció dels nostres boscos.
- Caldrà negociar la gestió de l'aigua a la conca de l'Ebre per garantir l'abastament de les explotacions agràries catalanes i les vinculades al Canal Aragó-Catalunya, així com garantir el cabal suficient per a la conservació física del Delta de l'Ebre, tant qualitativament com quantitativament.
- Durem a terme la regulació de cabals procedents de la Noguera Ribagorçana, la Noguera Pallaresa i el Segre per permetre la producció agrària de qualitat als sistemes de reg catalans i de la franja. Eliminarem el cànon de control d'abocaments a l'Ebre que cobra actualment la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.
- Transferirem a Catalunya la inspecció sanitària en origen, o en ports i aeroports, ja que ha de ser l'Administració catalana l'encarregada de garantir la seguretat alimentària, la protecció mediambiental i la

protecció de la producció agrària en el seu territori, així com l'encarregada de cobrar els aranzels d'entrada a Catalunya.

- Donarem suport a les confraries de pescadors i als seus acords de pesca marítima vigents per garantir la sostenibilitat econòmica i mediambiental del sector. Cal negociar el dret a percebre indemnitzacions per aturades biològiques als vaixells catalans de les arts afectades dins la plataforma de pesca.
- Establirem protocols de coordinació, similars als que hi ha amb França, per mantenir la col·laboració en incendis forestals transfronterers. Mantindrem la capacitat d'acció dels bombers i les agrupacions de defensa forestal catalans en territori espanyol limítrof, així com dels efectius espanyols tant civils com militars en territori català.

3.2.8. Garantir la competitivitat empresarial

Les polítiques públiques han d'afavorir la competitivitat del país perquè pugui desenvolupar-se satisfactòriament dins d'una economia cada vegada més globalitzada. Aquesta competitivitat és transversal i afecta tant a les condicions en què han d'operar les empreses (regulacions, infraestructures, fiscalitat...) com a les potencialitats de les mateixes empreses. En aquest últim aspecte, el rol de les administracions és d'acompanyament i de suport, però el protagonisme indubtable i insubstituïble és el de l'empresariat. S'ha de respectar, doncs, aquesta visió a l'hora de formular les polítiques públiques. Això no és incompatible amb l'exercici de la responsabilitat, també pública, de protegir els consumidors, vetllar pel benestar i la dignitat de les persones o preservar la qualitat ambiental aplicant els principis de sostenibilitat.

En aquest sentit, les grans qüestions d'aquesta legislatura han d'anar en la direcció de :

- Derogar en la seva integritat la llei de garantia de la unitat de mercat. Aquesta llei, que és una veritable reforma encoberta de la Constitució, buida de contingut econòmic les competències de la Generalitat, afavoreix els grans grups empresarials, retalla la protecció del consumidor i desincentiva la innovació. En aquest sentit, les raonables aspiracions a un mercat únic –que no és sinònim d'unitat de mercat– ja queden fixades per les directives comunitàries i cal evitar anar més enllà en la uniformització.
- Crear un marc que deixi de posar traves i, ben contràriament, estimuli les polítiques pròpies de la Generalitat en matèria d'internacionalització, d'innovació i d'emprenedoria. I, paral·lelament, reconèixer la diversitat de la realitat empresarial i, en conseqüència, fer polítiques que atenguin adequadament les petites i mitjanes empreses, els sectors consolidats i els sectors emergents. Caldrà combatre la tendència del govern espanyol

de privilegiar les empreses molt grans, especialment les derivades d'antics règims de monopoli.

En aquest sentit, altres mesures que s'han d'impulsar en diferents camps en favor de la competitivitat són:

- En la internacionalització:
 - Establiment d'un sistema més eficaç i flexible de crèdits a les exportacions.
 - Adequació de la fiscalitat per a l'estímul de les exportacions, especialment en el cas de pimes, i major celeritat en el retorn de l'IVA.
 - Obertura durant 24 h al dia i 365 dies a l'any dels serveis ministerials necessaris per a la importació i l'exportació de béns a través dels ports i els aeroports catalans.
 - Facilitar els visats d'entrada per a inversors, clients, directius i professionals que tinguin relació amb empreses catalanes.
 - Millora de les condicions i els processos d'expatriació i impatriació, especialment quan afecten les pimes.
 - Adequació dels programes de suport de la internacionalització de la Cámara de España a les estratègies i prioritats fixades per la Generalitat de Catalunya en allò que afecti les empreses catalanes.
 - Transferència del 20% del pressupost de l'ICEX a ACCIÓ i tancament de l'oficina de l'ICEX a Catalunya per tal que el suport públic a la internacionalització de les empreses catalanes es vehiculi a través d'ACCIÓ en la seva integritat.

- En la innovació empresarial:
 - Adopció de la patent única europea i millora general de la protecció de la propietat intel·lectual.
 - Millora de les condicions fiscals de la innovació.
 - Disminució de l'impacte negatiu de l'iva sobre els projectes dels centres de R+D+i.
 - Aprovació d'un pla de foment de la compra pública innovadora.
 - Establiment d'un fons dels pressupostos generals de l'estat, a gestionar per la Generalitat en el cas de Catalunya, per a la digitalització dels processos productius (Indústria 4.0).
 - Establiment d'un programa d'ajuts, a transferir perquè gestioni la Generalitat en el cas de Catalunya, per a la renovació de maquinària i altre instrumental obsolet de les empreses per equips que incorporin tecnologies més avançades.
 - Transferència del 20% del pressupost del CDTI a ACCIÓ per tal que el suport públic a la innovació empresarial a Catalunya es vehiculi a través d'ACCIÓ.

- En l'emprenedoria:
 - Reforma de la legislació sobre emprenedoria per a equiparar els incentius als existents a les economies occidentals més avançades.
 - Definició d'un marc legal, laboral i fiscal que afavoreixi l'impuls de les empreses emergents, de les empreses derivades de projectes de centres de recerca i dels centres tecnològics i de transferència de coneixement a les empreses.
 - Revisió del marc legal i fiscal i de les polítiques instrumentals per a facilitar la segona oportunitat.
 - Creació d'un marc administratiu i fiscal favorable per a la captació i la instal·lació de talent forà

3.2.9 Defensa de la petita i mitjana empresa i dels emprenedors autònoms

La política econòmica ha de tornar a mirar cap a les pimes i els autònoms. A Espanya massa sovint s'identifica el monopoli amb els horaris comercials i amb les regulacions professionals. Els autèntics costos monopolístics els representa l'abús de poder per part de la gran empresa, sigui regulada o no. Mai a Espanya s'ha defensat amb prou energia la competència front aquesta amenaça.

Cal denunciar la regulació – o la manca de regulació – que permet que la gran empresa abusi del seu poder. A la vegada falta finançament i simplificació administrativa i sobra morositat. La fiscalitat que avui grava les pimes és molt superior a la que grava les grans empreses. En aquest sentit:

- Cal abaratir i millorar l'accés al crèdit a pimes i autònoms, ja que constitueixen més del 90% del teixit productiu. El crèdit a les pimes continua en nivells baixos i els tipus d'interès que paguen són massa alts. Aquest és un compromís que ha de superar les promeses que periòdicament fa el ministeri per passar a fer-se realitat. Urgeix aprofitar els recursos crediticis procedents de les institucions europees destinades a les PIMES i el finançament alternatiu al sistema bancari, entre uns altres, el crowdfunding, els business angels, el Mercat Alternatiu de Renda Fixa (MARF), el Mercat Alternatiu Borsari (MAB) així com mesures normatives i fiscals perquè les PIMES puguin finançar-se a través d'ells.
- Orientarem el crèdit oficial a la inversió en creixement empresarial a llarg termini.
- Revisarem especialment la fiscalitat sobre pimes i millorarem el tractament fiscal dels beneficis reinvertits a l'empresa.

- Modificarem la llei sobre les segones oportunitats, per simplificar i agilitar la seva aplicació.
- Modificarem tots els aspectes legislatius que posen dificultats pràctiques al creixement de les petites empreses més enllà dels cinquanta treballadors o els deu milions de facturació per obligacions addicionals.
- Designarem el responsable de la Generalitat en matèria de pimes com a SME Envoy adjunt del SME Envoy espanyol i podrà acompanyar-lo a totes les reunions sobre aquesta matèria que convoqui i organitzi la Comissió Europea.
- Adoptarem més i més intenses mesures laborals específiques de suport a la creació d'ocupació en les microempreses per aprofitar el seu major potencial en creació de llocs de treball a curt termini.
- Compra pública per a pimes: un dels rols que desenvolupa l'Administració pública és el de comprador. Per afavorir el creixement i desenvolupament de les pimes, proposarem establir un objectiu determinat i creixent de participació de les pimes i els autònoms en la contractació pública, tal com ja succeeix en d'altres països.
- Incrementarem els pressupostos destinats a activitats d'emprenedoria de base tecnològica mitjançant programes de creació com Neotecs, i creixement com crèdits per a l'adquisició d'start-ups per part d'empreses consolidades.

3.2.10 Acord Transatlàntic per al Comerç i la Inversió entre Europa i EUA (TTIP)

Cal valorar amb prudència l'Acord Transatlàntic per al Comerç i la Inversió entre Europa i EUA. L'Acord planteja interessants oportunitats de creixement econòmic i de creació d'ocupació, però cal garantir que el desplegament d'aquestes oportunitats es materialitzi en benefici de tots els ciutadans. Per això cal transparència, informació i major participació dels Estats en l'elaboració del text definitiu.

És transcendental que l'eliminació d'obstacles reglamentaris al comerç es faci preservant, en tot moment, els drets dels consumidors i disposant del més ampli coneixement possible de l'impacte sectorial i sobre les pimes que pot tenir l'Acord. Les millors interrelacions comercials entre Europa i EUA han de resultar en un mercat més extensiu i competitiu, però també en un mercat on hi hagi més garanties per als consumidors i on tots els actors implicats surtin reforçats. Les petites i mitjanes empreses no poden resultar malparades d'aquest acord.

Un acord tan important ha de ser avaluat amb totes les garanties i cal que cada un dels sectors conegui les seves repercussions. Donem prioritat a garantir el model social europeu, la salvaguarda dels serveis públics essencials i la cultura; és per això que no volem presses, sinó informació i garanties.

Cal exigir al Govern de l'Estat:

- Més transparència en la negociació del text .
- Més informació sobre els impactes sectorialitzats de l'Acord.
- La realització de debats sectorialitzats i amb els representants dels consumidors sobre els continguts i l'abast del text.
- L'adopció de plenes garanties pels consumidors.
- La regulació adaptada a les necessitats de les pimes.
- La salvaguarda dels serveis públics essencials, dels drets socials i de la singularitat de determinats sectors, com el de la cultura.

3.2.11. Unitat de mercat

Ningú no discuteix el que representa el mercat únic a la Unió Europea. Són les normes de defensa de la competència i les diferents directives les que el configuren per a tota la Unió. En aquest context, la Llei d'unitat de mercat aprovada pel Govern del PP respon a altres objectius. És una llei més orientada a laminar les competències autonòmiques i a burocratitzar l'activitat de les administracions territorials que a incorporar elements positius en el funcionament del mercat i de l'activitat econòmica.

La pèrdua de drets per part dels consumidors serà probablement el primer i principal efecte d'aquesta llei. La Llei d'unitat de mercat incentiva la proliferació d'activitats econòmiques basant-se en la premissa que la regulació més laxa és la que preval. Aquest fet obre la porta que les comunitats autònomes competeixin entre elles per captar operadors sobre la base d'una rebaixa dels mínims estàndards de qualitat exigibles, amb la garantia que podran operar a tot l'Estat amb aquests estàndards. Evidentment, serà el consumidor el més perjudicat, ja que el desprotegeix.

També el teixit econòmic i industrial en sortirà perjudicat. Des de fa uns anys la Unió Europea exigeix les millors pràctiques en eficiència energètica o en ecodisseny. Quan s'adopta una directiva o un reglament determinat exigint unes millors pràctiques sobre un producte, el temps d'adaptació és breu, de manera que són les empreses que s'han avançat a incorporar les millors pràctiques les que obtenen més avantatges. Una economia que en comptes d'estimular les millors pràctiques estimula les pràctiques més laxes no impulsa la innovació: la castiga. Això és el que provoca la Llei d'unitat de mercat.

Adicionalment, la complexitat del desplegament del sistema de connexió entre administracions de diferents comunitats autònomes per sancionar algun incompliment normatiu en el context de la Llei d'unitat de mercat és propi d'un sistema dissenyat per paraitzar les actuacions de l'Administració.

És per revertir tot el que hem indicat, que exigirem la derogació de la Llei d'unitat de mercat.

3.2.12. Les infraestructures de futur: transport i comunicacions

La Generalitat de Catalunya ha de ser el gestor de les principals infraestructures de titularitat estatals de transport i comunicacions a Catalunya. Un dels elements de la propera legislatura consistirà a negociar el canvi de titularitat de totes elles. És el cas dels aeroports, ports, ferrocarrils i les infraestructures hidràuliques i d'abastament d'aigua. En el període de negociació, durem a terme les actuacions que exposem tot seguit.

Ferrocarrils

En l'àmbit ferroviari, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya ha estat reconeguda internacionalment com a exemple de bona gestió, moderna i orientada a l'usuari. Aquest model de proximitat ha de guiar també la gestió de la resta de serveis ferroviaris:

- Reclamarem la titularitat i l'administració de la totalitat de la xarxa ferroviària que transcorre per Catalunya, conjuntament amb els fons suficients per poder realitzar les inversions necessàries, amb especial atenció a la xarxa regional i de rodalies i al Corredor Mediterrani.
- Demanarem el compliment del pla de rodalia 2008-2015 i del pla acordat d'eliminació de passos a nivell a Catalunya.
- Garantirem, un cop assumim les competències en matèria ferroviària, una explotació correcta dels serveis ferroviaris sense cap impacte sobre els usuaris i usuàries dels serveis de Rodalies de Catalunya, Mitjana Distància i Alta Velocitat.
- Unificarem la gestió de tota la xarxa ferroviària de Catalunya, que serà assumida per l'ens públic Infraestructures Ferroviàries de Catalunya. IFERCAT assumirà la titularitat de la infraestructura, la seguretat ferroviària i les funcions de regulació del trànsit ferroviari, d'assignació de solcs, i de control i supervisió.
- Elaborarem un inventari d'infraestructures ferroviàries, equipaments tecnològics i de control d'explotació i del material mòbil, que reculli

també una planificació i programació de les actuacions prioritàries que cal abordar per millorar de forma immediata la qualitat del servei.

- Presentarem a l'Estat espanyol una proposta d'acord per mantenir la continuïtat dels serveis amb territoris que llinden amb Catalunya.
- Executarem l'Agenda Catalana del Corredor Mediterrani, que inclou els accessos ferroviaris al port de Barcelona, els accessos ferroviaris al port de Tarragona, el tercer fil entre el límit administratiu amb el País Valencià i Castellbisbal, el tercer fil Tarragona – Reus, el tercer fil Figueres - Portbou, les terminals ferroviàries de la llera del riu del port de Barcelona i la de la ZAL del port de Tarragona, la connexió de la terminal de Vilamallà amb l'ample UIC o l'autopista ferroviària Port de Barcelona amb París, Dortmund i Calais.
- Participarem en els òrgans europeus per al desenvolupament del Corredor del Mediterrani, des d'una visió global i europeista, en benefici de les economies de tot l'Arc Mediterrani.

Xarxa viària

Assumirem la titularitat de la xarxa viària que avui gestiona l'Estat espanyol i que presenta una gran varietat de tipologies i formes de gestió –amb peatge o sense, concessionades o de gestió directa, amb contractes de conservació anuals o plurianuals. Per això:

- Reclamarem perquè es faci efectiva l'assumpció dels 1.339 quilòmetres de xarxa de gestió directa no concessionada amb els fons suficients per poder realitzar les inversions necessàries.
- Demanarem el traspàs de la xarxa estatal de les autopistes concessionades.
- Impulsarem una agenda d'actuacions per pal·liar la situació de dèficit d'inversió de l'Estat espanyol, per mantenir-la en uns estàndards mínims de servei i seguretat, i resoldre els colls d'ampolla històrics.
- Entre les obres destacades que ens comprometem a executar hi ha la finalització de les obres en curs, com els accessos viaris al port de Barcelona, la variant de Vallirana, la B-40 entre Abrera i Terrassa, l'A-2 entre Sils i Maçanet, la N-II entre Vilademuls i Orriols, la finalització de la connexió entre l'A2 i la B-30/AP7 o la variant de Valls A-27, la B-40.
- També la N-II a Girona, la N-340 a Barcelona, Tarragona o l'Ebre, el carril bus a la B-23 a Barcelona, l'A-27 a Tarragona, la N-240 a Lleida i la N-230 o la N-260 al Pirineu, entre d'altres.

- Traslladarem la circulació dels camions de la N-340 entre l'Hospitalet de l'Infant i Ulldecona a l'Autopista A-7 i també de la N-240 entre Montblanc i Lleida a l'Autopista A-2.
- Aplicarem la regulació del transport de viatgers i mercaderies d'abast internacional i de la Unió Europea, amb adhesió als tractats internacionals vigents, així com la normativa espanyola fins a l'adaptació d'un marc normatiu propi.
- Proposarem mecanismes de cogestió de les concessions viàries que abracin altres territoris, a més de Catalunya.

Aeroports

El model aeroportuari espanyol és un model altament centralitzat totalment diferent del model implantat en els principals països europeus o als Estats Units, Canadà o Austràlia, i amb una gestió sotmesa sovint a criteris polítics, pensada més per afavorir alguns aeroports, i que no té en compte criteris de rendibilitat socioeconòmica. Davant d'aquest fet llargament denunciats:

- Implantarem un model de gestió aeroportuària propi i més eficient, amb un impacte més directe sobre l'economia i la població catalana. És molt important poder comptar amb vols intercontinentals directes, ja que això estimula la capacitat d'internacionalització de l'economia del país, a més de contribuir a localitzar empreses foranes, especialment les intensives en coneixement.
- El nou model aeroportuari establirà polítiques tarifàries pròpies que afavoreixin una millor gestió comercial dels aeroports, eliminarà les barreres d'entrada de companyies internacionals i, en definitiva, posarà a disposició de la ciutadania més vols cap a la resta del món.
- Serà un model de gestió individualitzada dels quatre aeroports d'interès general amb seu a Catalunya (Barcelona - el Prat, Girona - Costa Brava, Reus i Sabadell) i la Generalitat es subrogarà en la posició de l'Estat espanyol en la titularitat d'aquests quatre aeroports i en la posició dels gestors de l'explotació, conservació, direcció i gestió dels serveis aeroportuaris i comercials.
- Assumirem les competències estatals en aviació civil, regulació tarifària i de navegació i seguretat aèries i crearem una nova administració aeroportuària encarregada de gestionar aquestes competències.

- Presentarem un inventari de material d'infraestructures i equipaments aeroportuaris i de navegació aèria que constituirà la base de la nova xarxa aeroportuària catalana de gestió pròpia.

Ports

Catalunya necessita quan abans de les plenes competències en matèria de ports i costes que han d'afavorir l'impuls d'un nou model de gestió portuària i costanera que permeti, d'una banda, captar una major inversió estrangera i fidelitzar els fluxos comercials amb la resta del món i, de l'altra, actuar de forma coordinada per a la defensa dels fons marítims i l'espai costaner. Per aconseguir-ho exigirem:

- El traspàs de les competències marítimes i de les autoritats portuàries dels ports de Barcelona i Tarragona.
- La promulgació d'una nova llei de ports que transfereixi a la Generalitat les competències de les capitànies marítimes, de la gestió de la marina mercant, de l'abanderament de vaixells i dels senyals marítimes.
- La cessió d'un inventari d'infraestructures i equipaments portuaris i de senyalització marítima que hauran de ser objecte de transferència a l'Estat català.
- La gestió de la franja costanera i les actuacions de protecció dins del domini públic maritimoterrestre, tot respectant les concessions existents dins d'aquest domini.
- La finalització del procés d'autorització de Palamós com a Port no Schenguen.

Infraestructures hidràuliques i d'abastament d'aigua

- Reclamarem la promulgació d'una nova llei d'aigües que permeti a la Generalitat la gestió integral de totes les conques de Catalunya, inclòs el tram català de l'Ebre, així com determinar el règim jurídic de les aigües costaneres i continentals.
- Presentarem un inventari que contingui les concessions de l'ús de l'aigua i d'obres hidràuliques a assumir com a titularitat del nou Estat.

Transport

Tenim un país relativament petit i amb un sistema de ciutats potent. Apostem per una combinació de sistemes de mobilitat, amb el transport públic com la

quarta pota de l'estat del benestar, ja que ha de ser l'eina garant del dret a l'accessibilitat dels ciutadans. Aquest model de mobilitat s'ha de basar en una jerarquia de modes que primi aquells més sostenibles, caminar, els modes "amables", o el transport públic, i els menys contaminants, energies renovables, electricitat.

La combinació de sistemes mecànics ha de tenir en consideració el pes adequat del transport ferroviari, per carretera, marítim i aeri, d'acord amb les necessitats del país.

- Reclamarem un augment de la contribució de les aportacions de l'Estat a l'Autoritat del Transport Metropolità perquè es situïn al mateix nivell que les de la Generalitat; d'aquesta manera es podrà reduir el preu dels bitllets i el dèficit de l'ATM. Cal recordar que el Ministeri de Foment ha reduït la seva aportació al transport regular de passatgers de l'àrea metropolitana de Barcelona de 150 M€ l'any 2010 a 98 M€ el 2015, mentre que la Generalitat ha augmentat la seva aportació fins a assolir els 237 M€ per a l'any 2015.
- Reclamarem que l'Estat contribueixi al finançament dels consorcis de transports de Girona, Lleida i Tarragona, tal com fa a la Comunitat de Madrid.
- Crearem una Autoritat Catalana de la Mobilitat, que integri les actuals autoritats existents, i que gestionarà tots els recursos que es cedeixin en el marc dels acords d'assumpció íntegra de les competències en matèria de mobilitat a Catalunya. Amb la recaptació per part de la Generalitat de tots els impostos que paguem els catalans evitarà haver de pidolar transferències puntuals conveniades a l'Administració General de l'Estat, la qual cosa ha provocat l'asfíxia financera del nostre Sistema de Transport.
- Assumirem la competència del transport de viatgers i mercaderies d'abast nacional, internacional i de la Unió Europea, amb adhesió als tractats internacionals vigents.
- Crearem nous serveis regionals d'alta velocitat de Catalunya entre les diferents capçaleres de demarcació.
- Revisarem el marc normatiu per fomentar els desplaçaments amb bicicleta i per augmentar la seguretat dels ciclistes i d'altres modalitats amables de desplaçament.
- Desplegarem la recentment aprovada llei de finançament del sistema de transport públic de Catalunya. Aquesta llei suposa un nou marc normatiu integrat i integral del conjunt de sistemes de finançament del transport públic urbà i interurbà que respongui a les noves necessitats socials

derivades de la situació de crisi econòmica, d'atur endèmic, de salaris baixos, de precarietat social i laboral, de desequilibris territorials, de canvis en l'activitat econòmica i a la necessitat de reduir els nivells de contaminació en els territoris on s'incompleixen les directives de qualitat de l'aire.

Prioritzar la inversió pública sota criteris objectius de productivitat i d'eficiència social

Cal acabar amb la dilapidació de recursos públics destinats a inversions improductives, que satisfan clientelismes polítics i plantejaments ideològics centralistes, que no són sostenibles ni socialment ni econòmicament.

L'Estat espanyol és el país europeu amb més línies de tren d'alta velocitat i el que té menys usuaris. Cap línia no és sostenible, i les que s'estan construint encara ho són menys. A més, en lloc d'afavorir l'equilibri territorial i la generació d'activitat econòmica a les zones menys dinàmiques, l'efecte és tot el contrari. En la legislatura passada s'han pressupostat més de 17.654 M€ destinats a construir línies ferroviàries d'alta velocitat insostenibles.

Cal abordar un canvi radical en les prioritats d'inversió de l'Estat, de manera que:

- Tota nova inversió estigui acompanyada d'un informe cost / benefici que garanteixi la seva contribució a la millora de la productivitat, econòmica o social i la seva sostenibilitat futura. Exemples: el Corredor del Mediterrani, per la seva contribució a la millora de la competitivitat, o Rodalies, per la seva contribució social a la millora de l'estat del benestar.
- A la vegada, exigirem la modificació de la legislació per tal de que els fiascos en l'obra pública que hem hagut d'assumir tots els ciutadans, com el que ha succeït en el magatzem de gas Castor o properament en les autopistes radials de Madrid, recaigui en els seus responsables amb totes les responsabilitats que corresponguin, incloses les penals.
- Exigirem que es paralizzi la política de construcció d'infraestructures insostenibles quan els costos d'explotació posen en risc la continuïtat de les empreses públiques estatals.
- En el cas de Catalunya, que les inversions de l'Estat es situïn entre el percentatge de població (prop del 16 %) i el percentatge d'aportació al PIB (18,8 %), fet que no ha passat en cap exercici de la legislatura passada.

Tecnologies de la informació i de la comunicació

Seguint l'informe presentat pel Consell Assessor per a la Transició Nacional, tot desplegant les seves recomanacions:

- Infraestructures TIC

La promoció i el desenvolupament d'infraestructures digitals necessàries per al desenvolupament tecnològic ha de ser una prioritat liderada conjuntament entre les administracions públiques i el sector empresarial.

- Treballarem per dotar tot el territori de connexió a Internet d'alta velocitat, així com desenvolupar infraestructures per potenciar l'economia del coneixement a qualsevol punt de Catalunya.

Crearem un fons pel finançament de l'accés universal destinada a l'extensió de cobertura de banda ampla de nova generació i el desplegament de xarxes d'alta velocitat (superior a 30 Mbps) i de molt alta velocitat (superior a 100 Mbps) en zones en què no existeix oferta i en què no estigui prevista a curt termini. Aquest fons haurà de tenir els fons suficients per complir amb els objectius de l'Agenda Digital Europea.

- Es definiran i adjudicaran noves llicències de serveis garantint que tothom pugui tenir accés al servei de la televisió digital en obert.

- Televisió digital

- Recuperarem el múltiple que li va ser retirat a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). Fins el 2014 la CCMA tenia dos múltiples. Cada múltiple dóna capacitat per emetre 4 canals de definició estàndard. Un dels múltiples s'emetia TV3, el Super 3 – 33, el 324 i Esport3, mentre que a l'altre s'emetia TV3 en alta definició i es deixava espai per la reciprocitat amb la televisió de les Illes Balears i la televisió valenciana. Amb la retirada del segon múltiple, el Govern d'Espanya va anar en contra de la televisió pública catalana i de la llengua catalana i ha obligat a la CCMA a haver de llogar espai radioelèctric per poder emetre TV3 HD, atès a que avui en dia la televisió digital és la televisió en alta definició i en un futur proper serà la televisió en ultra alta definició.

- Serveis de telecomunicacions

- Es definirà una nova regulació per afavorir la competència i agilitzarem els canvis normatius necessaris per garantir l'abaratiment dels serveis de telecomunicacions, especialment de la banda ampla i l'augment de les velocitats de servei.

- Defensarem una reducció dels costos dels serveis per apropar-los a la mitjana europea.
 - Vetllarem per millorar la transparència respecte els serveis de telecomunicacions prestats als consumidors.
- *Indústria TIC*
- Estimularem la implantació a Catalunya d'empreses del sector amb la finalitat de configurar clústers potents i dinàmics de la indústria TIC a Catalunya.
 - Es potenciarà la indústria de programari i maquinari d'empreses catalanes, així com la seva internacionalització amb deduccions fiscals pròpies de països avançats i innovadors.
 - Aprofitarem el fet que Barcelona serà la capital del mòbil fins al 2023, Barcelona Mobile World Capital, per impulsar un clúster europeu de tecnologies de la mobilitat a Barcelona.
 - També donarem suport a les pimes amb programes específics en l'adopció de les noves tecnologies i la seva transformació digital.
- *Ciutat intel·ligents*
- Continuarem avançant amb el programa Smart Catalonia, l'estratègia Smart Region de Catalunya.
 - Afavorirem la incorporació de solucions urbòtiques per gestionar serveis municipals en les vies públiques i espais oberts. Potenciarem també la telemedicina, la teleassistència i la telemonitorització per donar un millor servei als ciutadans a domicili.
- *Neutralitat de la xarxa*

Defensarem la neutralitat de la xarxa per tal de que tot el trànsit d'internet sigui tractat de la mateixa manera, sense discriminació, restricció ni interferència, independentment del remitent, el receptor, el contingut, el dispositiu, el servei o l'aplicació.

Aquest principi és molt important perquè garanteix la igualtat de tots els usuaris a la xarxa; amb la qual cosa cap usuari/empresa podrà pagar per tenir un tracte prioritari ni cap empresa proveïdora d'internet cobrar-ho o discriminar en contra dels continguts de la competència.

La neutralitat a la xarxa també es molt important per tal d'afavorir la innovació i la experimentació que ha caracteritzat al sector de la tecnologia en els últims anys, promovent la creació de milers d'empreses.

- *Ciberseguretat*

- Es transferiran totes les competències en matèria de protecció d'infraestructures crítiques, els serveis bàsics i la ciberseguretat de l'administració pública, les empreses, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.
- Es crearà el nou marc legal i normatives alienades amb els reglaments de la Unió Europea, prioritzant els drets i la privacitat de les persones.

Consorti de la Zona Franca

- Mentre no es completi el procés de constitució d'un estat propi per a Catalunya, les administracions catalanes necessiten ampliar la seva presència en la gestió i la presa de decisió del Consorci de la Zona Franca. No pot ser que la capacitat de decisió majoritària d'aquesta plataforma econòmica es trobi fora de Catalunya.
- Instarem a la modificació d'aquest Consorci amb el nou Govern de l'Estat, per tal que la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i l'àrea metropolitana tinguin una representació majoritària.
- Cal aconseguir que aquestes infraestructures treballin d'acord amb els interessos del territori metropolità. Volem liderar la conversió de la Zona Franca en un dels principals nuclis productius del sud d'Europa, vinculat a l'activitat econòmica i industrial. Una aposta per continuar creant nous llocs de treball.

3.2.12. Compromesos amb un país més saludable, respectuós amb la natura i el medi ambient

El canvi climàtic és un repte global, urgent i ineludible, que ha de ser afrontat pel conjunt de la societat des de tots els seus vessants. La comunitat científica, els principals organismes internacionals i personalitats d'abast mundial alerten de les seves conseqüències i efectes, les quals, si no s'adopten mesures de manera urgent, superaran la capacitat d'adaptació dels sistemes naturals, però també dels gestionats i dels sistemes humans.

És vital, per tant, articular respostes valentes i adients davant d'aquesta amenaça de la que el nostre sistema econòmic i productiu n'és causa i que té conseqüències sobre la salut de les persones, els fluxos migratoris, la pobresa energètica, la disponibilitat d'aigua potable, el desenvolupament dels països i

en definitiva sobre el benestar del conjunt de les societats. És urgent intervenir, utilitzant tots els instruments possibles i usar-los correctament.

En aquest sentit, la crisi econòmica no pot suposar un obstacle ni una excusa per endarrerir els esforços per avançar cap a un model econòmic i energètic més sostenible i cap a una economia verda i circular. El repte és global però Catalunya hi ha de contribuir en la seva mesura.

Apostem per un model industrial basat en la reconversió de sistemes productius ineficients. Una indústria orientada a aprofitar al màxim les noves oportunitats estratègiques i les possibilitats tecnològiques, que contribueixi a millorar els sistemes productius, fent-los més eficients, més competitius, més exigents introduint les millors tècniques disponibles tal com estableix la UE i més sostenibles. Un model industrial alineada amb la lluita contra el canvi climàtic i la millora del medi ambient.

S'obren oportunitats en la nova gestió de residus i l'economia circular, en la gestió de serveis bàsics com l'aigua o l'energia, en l'adopció de sistemes de mitigació i adaptació al canvi climàtic i en els processos de millora de la qualitat de l'aire.

El marc normatiu en matèria de residus permetrà a Catalunya l'assoliment dels objectius comunitaris en la gestió dels residus, tant de competència municipal com els genèrics. Caldrà continuar incorporant mesures econòmiques i fiscals i organitzatives per frenar i invertir la tendència de creixement de residus, desincentivar la seva disposició final i incentivar-ne la seva valorització material i energètica. Caldrà continuar avançant i consolidar un sistema d'infraestructures descentralitzades i flexibles i reduir el residu en origen, en la direcció de l'estratègia europea d'avançar cap al Residu Zero.

El repte consisteix a incorporar els residus dins d'una estratègia d'economia circular, començant per l'ecodisseny i fent que tot residu pugui ser transformat en matèria primera, amb una tendència a reduir els productes que no són viables de ser integrats novament en el medi o de ser transformats en un nou producte.

La política energètica és la peça fonamental per tal que Catalunya avanci cap a una economia de baixa intensitat de carboni, 100 % renovable que permeti combatre la pobresa energètica i disminuir la nostra dependència exterior.

La qualitat de l'aire de les nostres ciutats és un altre repte principal. Després de l'èxit assolit en la lluita contra les emissions de plom i d'òxids de sulfur, la nostra prioritat se centra a aconseguir disminuir les emissions de NOx i de partícules en suspensió. Aquests agents, tal com ha explicat l'OMS recentment, constitueixen un greu perill per a la salut de les persones i cal que Govern, pobles i ciutats

coordinem accions conjuntes que afavoreixin una mobilitat menys dependent del vehicle privat.

Des d'una perspectiva territorial, el patrimoni natural d'un territori, i la manera com aquest és gestionat, és part indissociable de la identitat d'un país. Catalunya és un país amb un patrimoni natural excepcional i una elevada biodiversitat. Aquest entorn natural, ric i divers en espècies i paisatges, mereix ser protegit, ordenat, conservat i gestionat correctament perquè sigui sostenible i per al gaudi dels catalans i les catalanes, de les persones que ens visiten i de les generacions futures.

La preservació dels sistemes naturals i de les espècies forma part de la qualitat territorial i de biodiversitat a la qual aspirem, fins i tot com a actiu econòmic, social i cultural que cal preservar. Treballem per un territori de qualitat, amb una planificació harmònica entre la preservació i protecció de diversa intensitat del medi, i els usos ciutadans, econòmics i de lleure.

Els espais naturals protegits, i especialment els parcs naturals, presten serveis ambientals de primer ordre (aigua, aliments, aire pur, espais de lleure i d'esbarjo, fixació de carboni a través dels boscos...) i generen una gran capacitat d'atracció turística nacional i internacional que encara té un gran potencial per ser desenvolupat. Els parcs són també una carta de presentació cap a l'exterior, i una font d'oportunitats en l'àmbit econòmic, territorial i social. La seva conservació és compatible amb les activitats pròpies dels espais on es troben. Cal que aquestes activitats s'hi continuïn desenvolupant, ja que contribueixen a la conservació dels espais i a una bona gestió del territori, permeten conservar el paisatge que els fa tan atractius i mantenir l'ocupació i crear-ne de nova. El patrimoni natural de Catalunya ha d'esdevenir, per tant, un emblema nacional i un actiu econòmic de primer ordre del nou país.

Un dels principals serveis ambientals que ens proporciona la natura és l'Aigua. Catalunya ha de gestionar les seves dues conques fluvials, tot assumint la conca de l'Ebre. Cal garantir l'accés per al conjunt de la població amb un mínim de garantia de subministrament, tot seguint la directiva marc de l'aigua de la UE. La gestió del cicle integrat de l'aigua ha de garantir tots els processos: captació, distribució, consum, sanejament i reutilització, amb les inversions necessàries que garanteixin la viabilitat econòmica de la gestió de tot el cicle i preservi al màxim la qualitat de les aigües continentals i marines així com els cabals ecològics. L'ACA ha d'esdevenir l'òrgan regulador públic de la gestió del cicle integrat de l'aigua a Catalunya.

És imprescindible una gestió de l'aigua i una planificació hidrològica sostenibles i adaptades al nou context del canvi climàtic, on es preveu a Catalunya un cert descens pluviomètric i augment de la temperatura. Això està directament associat a la definició de garantia de subministrament.

Cal avançar en la modernització dels regadius, establint el pla d'inversions necessàries que permetin un bon desenvolupament a la indústria més important a Catalunya, l'agroalimentària.

Malgrat els avenços, la xarxa hidràulica del país presenta encara fragilitats i millores que requereixen d'inversions. I hi ha aspectes de país com ara la gestió de la Conca Hidrogràfica de l'Ebre, la innovació jurídica i financera en els models de gestió i concessió de serveis, la demanda de cabals al Ter o la viabilitat del Canal Segarra-Garrigues que assenyalen la necessitat que la Catalunya Estat abordi amb visió del llarg termini la qüestió dels recursos hídrics.

Aquesta planificació s'ha de basar en dos elements clau: el desplegament complet de la directiva marc de l'aigua i els criteris de la nova cultura de l'aigua, que han de permetre garantir la suficiència econòmica i de mitjans del sistema d'abastament i sanejament.

Mentre transitem cap a la materialització de les possibilitats i oportunitats que es deriven de la creació d'un nou Estat, i fins que Catalunya no compti amb la capacitat legislativa completa que li permeti regular totalment l'àmbit energètic, industrial, residencial, de mobilitat, en relació als recursos hídrics, respecte als residus, la biodiversitat, la protecció i gestió del medi natural i la preservació d'aquest com a un dels eixos estratègics de la gestió integral del territori, a les Corts Generals espanyoles impulsarem les mesures que ens permetin avançar en:

- Impulsarem el compliment i establiment de compromisos europeus i internacionals de reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle (GEH). Impulsarem actuacions per a l'establiment internacional i europeu de compromisos de reducció d'emissions vinculants i promourem mesures per assolir-los a tots els nivells. Garantirem l'adopció de les mesures que resultin necessàries per assegurar, en el que ens correspongui, el manteniment de la temperatura i de l'escalfament global per sota de 2°C a finals d'aquest segle, respecte als nivells preindustrials.
- Impulsarem la promoció de l'ecoinnovació, entesa com l'evolució dels processos productius, de l'organització, dels dissenys i dels materials cap a una millora ambiental del cicle de vida dels productes finals, contribuint a canviar el model productiu.
- Reclamarem facilitar els processos d'adaptació tecnològica de les petites i mitjanes empreses, els emprenedors i els autònoms, orientats a la millora de l'eficiència energètica i l'estalvi, a l'ús de tecnologies baixes en CO₂, i a la identificació de noves oportunitats en el mercat.
- Fomentarem l'impuls a la recerca i la inversió en sectors estratègics com ara les energies renovables, la qualitat de l'aire, l'eficiència energètica, les tecnologies de l'aigua i la gestió dels residus.

- Introduïrem criteris de fiscalitat i economia ambiental que permetin internalitzar els costos ambientals dels processos productius i invertir per millorar-los.
- Revisarem el sistema tributari i fiscal per tal d'incorporar-hi en major mesura criteris ambientals. Promourem i incentivarem fiscalment les bones pràctiques ambientals, de protecció del patrimoni natural i de lluita contra el canvi climàtic. Restituïrem la deducció per inversions amb objectius de millora ambiental en l'impost de societats.
- Impulsarem mesures de suport als sectors ambientals i a la creació d'ocupació en l'economia verda (rehabilitació i gestió energètica, renovables, residus, agricultura ecològica, transport sostenible, ecoturisme, etc.).
- Reclamarem la distribució territorial entre les comunitats autònomes dels recursos destinats a materialitzar polítiques d'investigació, mitigació i adaptació al canvi climàtic.
- Exigirem respecte pels mecanismes i registres de petjada de carboni, que les comunitats autònomes hagin implementat amb l'objectiu de sensibilitzar, de reduir les emissions, d'augmentar els projectes d'absorció i, en definitiva, de lluitar contra el canvi climàtic.
- Reclamarem finançament per al transport públic, de manera que es garanteixi la previsibilitat i suficiència de recursos a les administracions territorials competents.
- Impulsarem mesures per incrementar decididament el percentatge de producció energètica renovable.
- Promourem l'eficiència energètica en tots els àmbits, especialment en la indústria, el transport i la llar.
- Millorarem la qualitat de l'aire. Disminuirem les emissions de NOx i de partícules, amb mesures relatives a la mobilitat i a la millora productiva dels sectors industrials.
- Exigirem la modificació del cabal ambiental establert en el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i la revisió del Reglament de la Planificació Hidrològica i els plans relatius al segon cicle de Planificació Hidrològica (2015-2021) perquè garanteixin els nivells de conservació dels hàbitats d'interès comunitari, les espècies típiques d'aquests hàbitats, les aportacions de sediments i el compliment de les directives comunitàries sobre la matèria, en concret els objectius ambientals de la Directiva Marc de l'Aigua, i la guia per fixar els cabals ecològics que han de circular pels rius europeus.

- Impulsarem mesures que fomentin models de producció i consum que ens permetin frenar el volum creixent d'envasos, una gestió eficient i optimitzada dels recursos i la minimització en la producció de residus i impactes ambientals associat a la seva gestió.
- Impulsarem sistemes de devolució, dipòsit i retorn (SDDR) d'envasos, després d'avaluar i testar la seva viabilitat d'implantació.
- Exigirem la derogació de les modificacions normatives que han reduït les competències de la Generalitat en matèria de medi ambient i han materialitzat un model d'estat més centralitzat (Projecte de llei de parcs nacionals, *Ley de Montes*, patrimoni natural i biodiversitat, costes, avaluació ambiental, etc.).
- Reclamarem la distribució territorial entre les comunitats autònomes i l'increment de les partides destinades a conservació i protecció del medi natural.
- Impulsarem mesures tendents a preservar i recuperar els ecosistemes marins del Mediterrani i a millorar la seva situació en general, l'avaluació dels impactes, l'anàlisi de vulnerabilitat i les mesures d'adaptació dels citats ecosistemes al canvi climàtic
- Reclamarem que es portin a terme les inversions en infraestructures ambientals i s'executin els projectes d'obres de millora (platges, litoral, passeigs marítims, camins de ronda i passeigs fluvials) que Catalunya necessita i que encara depenen de l'Estat.

3.3 Una administració al servei dels ciutadans

3.3.1. Administració pública i ciutadania. Facilitar la transició

Les eleccions del proper 20D s'emmarquen en el procés de negociació de la independència de Catalunya respecte de l'Estat espanyol, conseqüència del suport democràtic manifestat a les urnes. És per això que el programa electoral de Democràcia i Llibertat presenta una proposta de mesures urgents a fer efectives en els propers divuit mesos, les quals han de ser dos tipus. El primer tipus són aquelles que han de capgirar, o almenys congelar, les decisions de centralització adoptades pel Govern del PP en la legislatura passada; el segon, una oferta d'acord i negociació per afavorir un procés transitori, de l'Administració espanyola a l'Administració catalana, que pugui ser un èxit, favorable tant per a Catalunya com per a Espanya.

Entre les mesures a revertir, la primera és la financera. L'austeritat ha marcat la realitat de les administracions públiques en la legislatura passada; tanmateix, no ha estat la mateixa austeritat la que han hagut d'afrontar les administracions territorials que la que ha afrontat específicament l'Administració central, amb l'agreujant que els serveis públics prestats per les administracions territorials, concretament les catalanes, afecten més directament serveis bàsics dels ciutadans que no pas els que presta l'Administració central.

L'informe CORA (Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques) ha estat l'eix dialèctic i de reforma utilitzat pel Govern de l'Estat. Segons aquest, les mesures previstes i en gran mesura executades haurien d'estalviar més de trenta-set mil milions d'euros a les administracions, xifra molt important d'estalvi que, segons el Govern de l'Estat, principalment beneficiaria les comunitats autònomes. Tanmateix, ningú no ha aclarit en quines partides pressupostàries es concreta aquest estalvi, cosa que treu veracitat al balanç i el situa en el terreny dels documents de màrqueting d'Estat.

La realitat és que el veritable estalvi de les administracions l'han protagonitzat les administracions territorials, amb la Generalitat i els ajuntaments en primer lloc, a partir d'un enorme esforç de racionalització, sota la prioritat de mantenir, tant com es pugui, els mateixos serveis, amb la mateixa qualitat de prestació.

L'objectiu de l'informe CORA era el de racionalitzar l'Administració i suprimir duplicitats. En realitat, l'objectiu és unificar, centralitzar, suprimir i coordinar tots els serveis de l'Administració sota el principi de superioritat jeràrquica de l'Administració General de l'Estat sense més argument que la suposada racionalització. Un objectiu que busca el control i la burocratització de les administracions territorials i no de racionalització.

Com a exemples de les mesures CORA ja aprovades, cal citar la Llei de racionalització i millora de l'Administració local i la Llei d'unitat de mercat. No és aquesta la via de reforma per a l'Administració de Catalunya.

Moltes de les mesures de l'Informe CORA ja s'han traslladat a lleis aprovades i en vigor que afecten les administracions catalanes. Això significa que en tant que l'Administració catalana estigui connectada al marc normatiu espanyol, cal deconstruir les normatives aprovades en allò que afecta qüestions d'organització i funcionament de l'Administració catalana, d'acord amb l'autonomia i les competències d'autoorganització ja previstes a l'Estatut. Concretament:

- Exigirem la desconexió de Catalunya en relació amb les mesures previstes a l'Informe CORA.
- Pressionarem per derogar o excloure Catalunya de totes aquelles normatives estatals aprovades en la darrera legislatura 2011-2015 orientades a la centralització de l'activitat administrativa de les administracions públiques, sigui a través de la creació de nous organismes o registres centralitzadors, sigui a través de l'ampliació del caràcter bàsic de les lleis, o bé de fer unes lleis molt rígides i reglamentistes que no deixen lloc al desenvolupament autonòmic.

Entre aquestes normatives, destaquem:

- En l'àmbit de la contractació, la Llei 20/2013, de 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat (DA 3a), on s'estableix una plataforma única de licitacions tant per al sector públic estatal com per a les comunitats autònomes. La llei estatal modifica la denominació de la Plataforma de contractació de l'Estat, que passa a ser del sector públic, en lloc de només de l'Estat, i recull l'obligatorietat de la publicació en el BOE de les convocatòries de licitacions públiques i dels seus resultats.
- En l'àmbit de la funció pública, la Llei 2/2012, de 29 de juny, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2012 (DA 71, per la qual es modifica l'Estatut de l'empleat públic). L'Estat ha fixat la jornada laboral en trenta-set hores i mitja setmanals, decisió que comporta una extensió dels aspectes bàsics de la funció pública que concreta l'Estat, ja que fins aleshores la normativa estatal bàsica en matèria d'empleats públics no havia establert cap quantificació de la jornada de treball i la Generalitat ja no pot determinar la jornada laboral dels empleats públics.
- En funció pública, també, la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, on l'Estat imposa determinades mesures limitadores de la contractació de caràcter conjuntural, com ara la prohibició d'incorporar nou personal excepte en determinats sectors i la impossibilitat de contractar personal temporal i

de nomenar personal estatutari temporal o funcionaris interins, llevat de casos excepcionals.

- Respecte a la transparència i el bon govern, la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, on l'Estat no permet que la Generalitat pugui decidir lliurement la informació que subministra a la ciutadania, també regula el dret d'accés a la informació pública amb caràcter general, sovint de forma limitadora, i a més imposa el règim concret d'infraccions i sancions en matèria de bon govern.
- Respecte als governs locals, la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local. L'Estat vulnera l'autonomia municipal i envaeix competències de la Generalitat en matèria de règim local, organització territorial, funció pública, autoorganització i règim jurídic de les administracions públiques catalanes, alhora que vulnera els preceptes de l'EAC relatius al Govern local i els principis de suficiència de recursos i lleialtat institucional.

El segon conjunt de compromisos s'orienta a trobar vies d'acord amb l'Estat espanyol per a la construcció del nou estat propi a Catalunya, de manera que el procés transitori sigui tan breu i satisfactori com sigui possible per a ambdues parts.

- Impulsarem el reforç i/o la creació de les estructures administratives necessàries per tal de desenvolupar totes les noves funcions que Catalunya ha de desenvolupar com a nou Estat, incloent-hi totes aquelles que exigeix la Unió Europea.
- Gestionarem els traspassos de mitjans personals entre l'Administració General de l'Estat a Catalunya i l'Administració del nou estat, complint amb el principi de continuïtat dels serveis públics, és a dir, sense perjudici de la continuïtat, la regularitat i la qualitat del conjunt de serveis públics que es presten a la ciutadania.
- Elaborarem el marc normatiu que declari l'adscripció voluntària a l'Administració pública de Catalunya de tot el personal públic al servei de l'Administració General de l'Estat espanyol.
- Proposarem un acord de col·laboració a l'Estat espanyol per facilitar la successió d'administracions a Catalunya.

El món local

Els ajuntaments són una peça bàsica en la gestió de l'estat del benestar per la seva proximitat i la seva agilitat en la resposta a les demandes i necessitats que planteja la ciutadania.

Des del Govern de l'Estat s'ha aprofitat la greu crisi econòmica per intervenir en els ajuntaments i en els governs de les comunitats autònomes, fent recaure sobre ells més pressió en la reducció del dèficit sense tenir en compte que presten els serveis més bàsics. La greu situació econòmica derivada de la crisi ha estat utilitzada pel Govern de l'Estat per recentralitzar, i la prova d'això és que, mentre que l'Administració autonòmica i la local han reduït la seva despesa de forma clara i contundent, l'Administració de l'Estat l'ha incrementada.

A aquest fet s'hi ha sumat que el finançament de les hisendes locals és el tema sempre pendent de resoldre, tant en moments de bonança econòmica com en moments de crisi.

Per tot això, i mentre Catalunya no hagi constituït plenament el seu estat:

- Exigirem la derogació de la Llei de reforma i sostenibilitat de l'Administració local (LRSAL). Aquesta llei limita l'autonomia local i és una clara mostra del desconeixement de la realitat local. Es va fer d'esquenes al món local i ha estat recorreguda al Tribunal Constitucional per més de 850 municipis de Catalunya.
- Reclamarem la millora del finançament local i la recuperació de la seva autonomia local.
- Demanarem l'increment del finançament del transport públic urbà als municipis que presten aquest servei.
- Exigirem el reintegrament per part de l'Estat dels interessos que l'Administració local ha hagut de pagar en el Pla de pagaments a proveïdors, siguin interessos bancaris o estatals.

3.3.2. L'Administració de justícia

Com a peça clau de l'estat de dret, l'Administració de justícia necessita urgentment un canvi profund que reforci el seu paper com a element vertebral de la democràcia. La Justícia continua rebent insuficient atenció per part del Govern espanyol, i la ciutadania percep com a partidistes moltes de les seves manifestacions.

- Procedirem a l'adopció de mesures destinades a garantir la independència dels vocals del Consejo General del Poder Judicial i dels membres del Tribunal Constitucional, com element imprescindible d'un Estat de Dret i com a qüestió bàsica perquè els plantejaments ideològics del partit en el Govern no mediatitzin ni condicionin –com passa ara– la independència de les resolucions dels més alts òrgans judicials.
- Per garantir la imparcialitat també és necessària la dedicació exclusiva de tots els vocals del Consell General del Poder i que els membres de les més altes instàncies judicials siguin candidats de consens que persegueixin la imparcialitat de l'òrgan, això és possible si han d'obtenir 13 vots per nomenar magistrats del Tribunal Suprem, presidents dels tribunals superiors de justícia i presidents de les audiències provincials y 11 vots en la resta de nomenaments.

D'altra banda, resulta evident que la lentitud en els processos judicials és una de les principals assignatures pendents que tenim en la nostra democràcia. El Tribunal Europeu de Drets Humans estableix que un procés judicial que duri més de cinc anys és contrari al dret a un judici just. Afrontar d'una vegada aquest problema requereix més recursos humans i materials.

La legislatura passada l'àmbit judicial ha sofert molts canvis legislatius, la major part aprovats amb l'exclusiu suport del Grup Parlamentari Popular; no s'han fet els traspàsos que Catalunya reivindica, i no s'ha afrontat el desplegament d'allò que assenyalava l'Estatut en matèria de justícia.

En la propera legislatura, més que mai, reivindicarem el traspàs del personal i dels recursos que corresponen a Catalunya per gestionar l'Administració de justícia. Així, doncs, promourem:

- La modificació de la Llei orgànica del poder judicial per propiciar el traspàs integral del personal de l'Administració de justícia, d'acord amb l'article 103 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (EAC).
- La creació del Consell de Justícia de Catalunya, d'acord amb els articles 97 al 100 de l'EAC.
- La codecisió en la política de demarcació i planta judicial, en relació amb la constitució de jutjats i tribunals i la delimitació del seu àmbit territorial de competències.

- L'ampliació de competències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, fent que sigui el tribunal d'última instància jurisdiccional a Catalunya en tots els ordres jurisdiccionals (art. 95 de l'EAC).
- La garantia dels drets lingüístics dels catalans en les seves relacions amb l'Administració de justícia. El coneixement de la llengua catalana i el dret propi de Catalunya ha de ser considerat un requisit per a la prestació de serveis a Catalunya. Així mateix, cal reconèixer la plena validesa i eficàcia de les actuacions judicials realitzades i dels documents presentats en català
- L'ampliació de les competències dels jutjats de pau.
- Derogarem la reforma de la Llei orgànica del tribunal constitucional, una reforma tramitada per un procediment exprés, amb el suport exclusiu del Partit Popular, que pretén posar les decisions del Tribunal Constitucional per damunt de les decisions dels ciutadans a les urnes.
- La reforma de la Llei de justícia gratuïta, que gairebé ha privatitzat aquest servei impedit que molta gent pugui tenir accés als serveis judicials. D'altra banda, cal recordar que, d'acord amb l'Estatut, correspon a la Generalitat la competència per ordenar els serveis de justícia gratuïta i d'orientació jurídica gratuïta.
- La reforma del Codi Penal i la pena de presó revisable, la qual pot significar la recuperació de la cadena perpètua, vulnerant els principis de reinserció que ha de tenir qualsevol mesura de presó.
- La modificació de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil, ja que envaeix competències reconegudes a l'article 147 de l'EAC, en atribuir les funcions registrals als registradors mercantils i alhora suprimir la major part de les oficines —de les quaranta-nou a Catalunya actualment a quatre—, oblidant que Catalunya té competències reconegudes a l'Estatut per poder determinar el nombre i la seu de les oficines del registre civil.
- La reforma de la Llei de la justícia universal que impossibilita de fer front a les lesions de drets que han patit ciutadans a l'estranger.
- La transposició de la Directiva relativa al dret a interpretació i a traducció en els processos penals s'ha fet sense tenir en compte que la Generalitat, amb competències assumides en matèria de justícia, té la competència per crear, regular, en el seu àmbit territorial, el registre de traductors i intèrprets.
- La Modificació de la Llei de demarcació i planta judicial, propiciant el règim de codecisió i procedint a la separació de les jurisdiccions dels partits judicials de Gavà, Manresa i Vilanova i la Geltrú.
- L'adopció de mesures que afavoreixin la resolució de conflictes a través de la mediació i l'arbitratge.

Hi ha també un conjunt important de transferències històriques que Catalunya ha estat reclamant a l'Estat des que exerceix les competències en Administració de justícia. Entre aquestes hi ha:

- La Generalitat ha de ser titular dels comptes de dipòsits i consignacions judicials, així com dels seus rendiments.
- La transferència a la Generalitat de les quantitats corresponents als ingressos procedents de les taxes judicials estatals, recaptades per l'Estat a Catalunya.
- El traspàs de les funcions, els serveis i els mitjans del Departament de Barcelona de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses. El traspàs del Cos de Metges Forenses a Catalunya.
- El traspàs del cos de lletrats de l'Administració de Justícia. La supressió del caràcter estatal del cos.
- El traspàs complet dels cossos de personal al servei de l'Administració de justícia. La supressió del caràcter estatal dels cossos.

Més enllà d'aquestes iniciatives parlamentàries i de traspàs cap a la Generalitat, és evident que Catalunya haurà d'afrontar —com també ho haurà de fer l'Estat espanyol— una reforma a fons de l'Administració de justícia en la qual participin tots els operadors jurídics, partits polítics, sindicats, professionals de la justícia i altres organitzacions a través d'un diàleg permanent.

Aquesta reforma haurà d'incorporar una accelerada posada al dia en l'ús de les noves tecnologies a l'Administració de justícia, i especialment quant a les comunicacions i notificacions electròniques entre els operadors jurídics i els ciutadans, fomentant, a més, l'accés al sistema mitjançant mecanismes que permetin l'adequada interoperabilitat amb altres sistemes.

Així mateix, urgeix procedir a articular una llei de serveis i col·legis professionals, que fa anys que la Unió Europea demana, la qual sigui respectuosa amb la realitat dels professionals a Catalunya, amb la tradició col·legial del nostre país i amb les competències de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria.

Cal aturar la dinàmica normativa centralitzadora en matèria de registres de fundacions i associacions, i establir mesures de foment del mecenatge i de la participació ciutadana en entitats civils.

I en el marc de la justícia, cal fer referència a la necessitat d'abordar un seriós debat per garantir el dret de les persones a morir dignament, un debat que cal afrontar de manera participativa i democràtica.

3.3.3. Seguretat i defensa

Els cossos i forces de seguretat vetllen perquè la ciutadania pugui exercir els seus drets i deures en llibertat. Són, per tant, una de les institucions que han de generar més confiança. Aquest objectiu pren una especial rellevància donades les noves amenaces internacionals existents.

La legislatura passada ha estat caracteritzada per l'ús partidista de la política de seguretat que ha portat a terme el Govern de l'Estat: falsos informes policials, investigacions secretes que han arribat a mans de la premsa abans que els afectats mateixos sabessin de què se'ls acusava o per què se'ls investigava, detencions mediàtiques, una voluntat d'influir amb notícies policials en processos electorals, entre d'altres.

Totes aquestes qüestions no corresponen a la política de seguretat pública d'un estat i cal eradicar-les, ja que desqualifiquen la seva qualitat democràtica.

Una de les essències de l'estat del benestar és la seguretat. S'acostuma a dir que sense seguretat no hi ha llibertat, i al mateix temps podem dir que sense seguretat no hi ha polítiques socials. En aquest sentit, en termes de seguretat pública, la millor manera de protegir els ciutadans és la prevenció, per tal de procurar aturar el delictes abans que es produeixi. Aspectes com l'educació, la cultura, l'ocupació, la lluita contra les desigualtats són les millors eines per combatre la delinqüència de tota mena.

Tanmateix, la delinqüència existeix i per combatre-la també cal adoptar mesures de prevenció i intervenció, així com adoptar unes polítiques penals i de reinserció que evitin que els delinqüents reincideixin.

L'Estat espanyol no respecta alguns dels acords en matèria de seguretat pública pactats a l'article 164 de l'Estatut d'Autonomia de 2006. Per tenir un país més segur, continuarem denunciant aquelles polítiques de l'Estat en matèria de seguretat que considerem equivocades o insuficients:

- Reivindicarem la participació plena dels Mossos d'Esquadra en els òrgans estatals de lluita contra el terrorisme.
- Els Mossos d'Esquadra han d'estar connectats a les bases internacionals de dades policials, com qualsevol policia d'un país normal.
- La nova Llei de protecció civil aprovada la legislatura passada augmenta la burocràcia d'actuació, debilitant la capacitat de resposta operativa immediata des del territori afectat en espera de la validació d'un ens central que desconeix els recursos humans, tècnics i operatius per fer front a cada circumstància. Per tant, cal modificar-la.

En la legislatura passada hem pogut veure com el Govern de l'Estat ha portat la justícia i la seguretat al límit, amb reformes com les del Codi Penal, la Llei de seguretat nacional, la Llei de protecció de la seguretat ciutadana o les invasions competencials en matèria de protecció civil o la Llei de la policia nacional, on van crear una passarel·la unidireccional perquè els membres d'altres cossos es poguessin unir al Cos Nacional de Policia. Tampoc no són admissibles les "expulsions en calent" als punts fronterers de Ceuta i Melilla, ni la normativa que les empara.

En matèria de defensa, no sabem en quin punt ens trobem, ja que no hi ha transparència. Els Pressupostos Generals de l'Estat no mostren la despesa real en defensa ni la composició d'aquesta despesa, la qual cosa és un exemple pèssim de gestió. Els crèdits extraordinaris aprovats per via de reial decret ha estat la tècnica habitual per fer front als pagaments no pressupostats i al maquillatge pressupostari de les polítiques de defensa. Actualment, amb el conflicte declarat de França amb l'Estat Islàmic on s'ha esmentat l'article 42.7 del Tractat de la UE en matèria de defensa col·lectiva per als estats membres de la UE, urgeix definir amb claredat quina serà la participació de l'Estat espanyol.

La comunitat internacional s'ha de comprometre decididament en l'estabilització i pacificació dels conflictes a Síria i a l'Iraq, sempre a través de la legalitat internacional i en el marc de les Nacions Unides. Experiències del passat ens han donat una lliçó clara que les solucions no poden ser només de caràcter militar. El nostre compromís és la lluita per tots els mitjans legals contra el terrorisme *ihadista* i per la convivència pacífica de nacions ara sense estat i minories religioses en l'Orient Mitjà.

Cal un blindatge en la lluita contra el terrorisme i per la seguretat en el món digital. En aquest sentit, Internet i les xarxes socials hi tenen un paper molt rellevant. Cal fer front a les bandes terroristes que es mouen per la xarxa, però també al robatori de dades privades, a la usurpació d'identitat o la lluita contra addiccions a través de les plataformes digitals.

Per això:

- Modificarem la Llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana per recuperar els drets fonamentals retallats per la reforma del Govern del Partit Popular i eliminarem la Disposició addicional d'aquesta llei que permet les expulsions en calent als territoris de Ceuta i Melilla, atès que en molts casos és una clara vulneració dels drets humans i del dret d'asil.
- Modificar la llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana i el codi penal per tal de reequilibrar i reorientar les tipificacions penals i administratives d'ambdues normes, buscant un equilibri més racional i realista entre l'exercici dels drets i deures i els incompliments.

- Revisarem el model Defensa i els seus programes especials d'armament i exigirem el compliment de la Llei general pressupostària i de la Llei d'estabilitat pressupostària aplicable al Ministeri de Defensa, evitant així la presentació de futurs reials secrets per cobrir despeses ja conegudes.
- Derogarem la Llei de seguretat nacional, la qual permet posar tots els recursos humans i materials de qualsevol administració a les ordres de l'Estat, a partir d'una situació de risc "potencial" indeterminat, sense més control que una simple notificació al Congrés.
- Modificarem la Llei de protecció civil per tornar a tenir un plantejament territorial de la protecció civil i no un ordre jeràrquic centralitzat i ineficient.
- Modificarem la Llei de la policia nacional perquè la "passarella" de policies entre el cos estatal i l'autonòmic sigui un sistema multidireccional de canvi de cos o força de seguretat i no unidireccional com a l'actualitat.
- Inclourem els Mossos d'Esquadra dins les Bases Policials Internacionals, fent-los partícips com a membres de ple dret en tots els organismes internacionals, per tal de poder fer front a totes les amenaces, com a policia integral de Catalunya.
- Exigirem la participació dels Mossos d'Esquadra en la definició i execució de les mesures de prevenció i protecció de les infraestructures crítiques.
- Instarem el Govern de l'Estat espanyol en matèria de cooperació policial i duanera a la participació del Cos de Mossos d'Esquadra en les disposicions dels Convenis de Schengen i Blois, per garantir la participació de la policia de la Generalitat en delictes transfronterers.
- Exigirem donar compliment a l'Estatut d'Autonomia en matèria de prevenció i seguretat de la conservació de la natura, medi ambient i recursos hidrològics, substituint el Seprona de la Guàrdia Civil pel Cos de Mossos d'Esquadra.
- Inclourem la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra en tots els organismes estatals contra l'amenaça terrorista prevista en el Pla de prevenció i protecció antiterrorista, així com la participació activa en els organismes internacionals sobre la matèria.
- Articularem una estratègia actualitzada i definida en relació amb el bioterrorisme als països desenvolupats que incorpori la revisió i

l'actualització de l'inventari de medicaments, equips i vacunes disponibles en el marc de la política antiterrorista.

- Exigirem el traspàs de totes les competències sobre l'ordenació i regulació de la seguretat privada, orientant-les cap a una integració en el sistema de seguretat pública de Catalunya sobre la base d'una major complementarietat.
- Exigirem una revisió de l'Estratègia de Seguretat Nacional que respecti les competències de la Generalitat de Catalunya en tots els àmbits de la seguretat pública.
- Exigirem el traspàs de competències en matèria de salvament marítim segons l'article 132.3 de l'Estatut d'Autonomia de l'any 2006.
- En matèria de trànsit i seguretat viària, exigirem el traspàs immediat sobre el control de la matriculació i l'expedició de permisos o llicències de circulació, la capacitat per autoritzar transferències, duplicats i baixes de vehicles, la competència per poder fixar la velocitat a totes les carreteres del territori català, el traspàs de les competències sobre la pèrdua i l'administració i la devolució de punts del carnet de conduir, i el traspàs del registre de vehicles de la inspecció tècnica de vehicles.
- Revisarem el Reglament General de Circulació, que ha quedat sense aprovar finalment en aquesta legislatura, i en modificarem determinats aspectes.
- Impulsarem un nou Pla PIVE per facilitar la renovació del parc automobilístic garantint que es fomenti un parc de vehicles més segurs i ecològics. El nou pla ha d'incloure, a més de criteris relatius a consums i emissions, criteris relatius a l'equipament de seguretat dels vehicles.
- Introduïrem una tipificació al codi penal que garanteixi la persecució dels delictes cibernètics.

3.3.4. Catalunya i les polítiques europea i exterior

En la darrera legislatura, el Govern de l'Estat ha intentat aïllar internacionalment Catalunya i el Govern de la Generalitat, promulgant lleis per dificultar la seva presència a l'exterior, com ara la Llei d'acció i del servei exterior i la Llei de tractats internacionals, alhora que ha portat la Llei del servei exterior aprovada pel Parlament de Catalunya davant del Tribunal Constitucional.

La Llei del servei exterior espanyola s'excedeix en l'àmbit competencial definit per la mateixa Constitució i exigeix una intervenció prèvia en totes les actuacions de la Generalitat, la qual cosa suposa una ingerència il·legítima en l'exercici de les competències atribuïdes a la Generalitat; a més, inclou una disposició addicional per donar empara a l'Estat per impedir o limitar l'acció exterior de la Generalitat, fins i tot la d'obrir o conservar les delegacions a l'Exterior, basant-se en l'incompliment dels objectius de la Llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera.

El nivell d'ingerència de l'Estat i les seves ambaixades en l'acció exterior de Catalunya ha tingut diversos episodis grotescos i la pressió amb la qual el Govern central ha instat altres institucions afins a respondre en els seus termes ha estat més que notòria i maldestre.

Catalunya, com qualsevol país normal, ha de garantir la seva presència al món en tots els àmbits d'actuació —institucional, econòmic, social, cultural, esportiu— i la seva constitució com a país representarà tenir l'oportunitat de participar en la presa de decisions mundial com a membre de ple dret, així com de defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya davant altres governs i organismes internacionals.

En aquest sentit, Catalunya ha de ser valorada per la comunitat internacional pel seu compromís internacional envers un món més lliure, just i en pau, compromès amb els principis democràtics essencials. Per aquest motiu, la defensa, la protecció i la garantia dels drets humans, individuals i col·lectius es consideren com un eix nuclear de la política exterior del nou país.

En el procés de constitució de Catalunya com a nou Estat, les Corts Generals constitueixen un dels marcs de negociació per fer-la possible. El programa s'enfoca, per tant, a introduir aquelles mesures facilitadores amb l'objectiu de negociar una sortida acordada per a Catalunya.

En aquest sentit, es busca la màxima participació de Catalunya a les estructures de l'Estat espanyol per utilitzar-les de palanca fins a consolidar unes estructures d'Estat pròpies per a Catalunya.

Facilitarem des de les Corts Generals el procés de desconexió legal de Catalunya respecte de l'Estat espanyol en l'àmbit dels afers exteriors i les relacions amb la Unió Europea amb l'objectiu de donar compliment al mandat que les institucions catalanes han rebut de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya. Així, doncs:

- Donarem suport a les institucions catalanes en l'obertura de negociacions sobre les modalitats per garantir la continuïtat de la pertinença de Catalunya a la Unió Europea, a l'Eurozona i a l'Eurosistema de Bancs Centrals i la continuïtat dels drets adquirits pels ciutadans catalans en base a l'article 20 del TUE que estableix la ciutadania europea.
- Donarem suport a les institucions catalanes en la petició d'adhesió al sistema de les Nacions Unides, amb l'objectiu igualment de respectar i mantenir tots els compromisos i obligacions internacionals contrets pel Regne d'Espanya i que actualment estan en vigor a Catalunya. També donarem suport als procediments apropiats perquè Catalunya s'integri en les principals organitzacions internacionals de les quals és membre actualment a través de l'Estat espanyol, prioritzant el Consell d'Europa i l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació per a Europa, entre d'altres.
- Donarem suport a les propostes d'adhesió o successió que les institucions catalanes plantegin en la condició de part dels més de 3.200 tractats bilaterals i multilaterals celebrats per l'Estat espanyol i que conformen el gruix de dret internacional que els ciutadans de Catalunya volem mantenir.
- Donarem suport a les institucions catalanes en els processos d'adhesió a les principals institucions econòmiques i financeres tant a escala internacional i regional com dels bancs regionals de desenvolupament que siguin de major interès estratègic.
- Donarem suport a les institucions catalanes en les negociacions amb les institucions espanyoles sobre el repartiment d'actius i passius a través de la valoració i quantificació d'aquells béns i serveis de l'Estat a l'exterior.
- Donarem suport a les institucions catalanes en la negociació per a la transferència de les competències en matèria d'afers consulars. Mentre Catalunya no pugui exercir plenament les competències en aquesta matèria, vetllarem perquè les institucions de l'Estat cooperin amb les institucions catalanes en situacions d'emergència en què hi hagi ciutadans o actius catalans a l'exterior implicats.

Mentre la desconexió legal de Catalunya amb l'Estat no sigui efectiva, impulsarem la participació del Govern de Catalunya en la presa de decisions global, i continuarem defensant els interessos dels ciutadans de Catalunya davant altres governs i organismes internacionals:

- Treballarem perquè els principals països socis i aliats al món i a Europa, així com el conjunt d'organitzacions internacionals de les quals Catalunya forma part a través d'Espanya, reconeixin la voluntat del poble de Catalunya d'esdevenir un Estat independent d'acord amb el mandat expressat per la ciutadania de Catalunya en les darreres eleccions al Parlament de Catalunya.
- Impulsarem la participació de les institucions catalanes en totes les negociacions de l'Estat amb altres governs, la Unió Europea i organismes internacionals, per tal de garantir la defensa dels interessos dels ciutadans de Catalunya, facilitar la continuïtat de Catalunya als organismes internacionals que siguin del seu interès i aconseguir el seu reconeixement.
- Impulsarem la participació de les institucions catalanes en les negociacions de tractats internacionals de l'Estat per tal d'assegurar la defensa dels interessos dels ciutadans de Catalunya i facilitar l'adhesió o successió de Catalunya als tractats bilaterals i multilaterals celebrats per l'Estat espanyol que són de l'interès de Catalunya.
- Impulsarem la participació de les institucions catalanes en reunions amb les principals institucions econòmiques i financeres tant a escala internacional i regional com dels bancs regionals de desenvolupament que siguin de major interès estratègic, per tal de garantir la continuïtat de Catalunya en aquestes institucions.
- Defensarem davant de l'Estat el conjunt de legislació aprovada pel Parlament de Catalunya sobre afers exteriors i relacions amb la UE, així com l'estratègia del Govern de Catalunya en aquesta matèria i les estructures i representants del Govern de Catalunya a l'exterior, davant dels atacs judicials i polítics perpetrats per l'Estat espanyol.
- Vetllarem perquè el personal diplomàtic espanyol acreditat davant d'altres estats o davant d'organismes internacionals comparegui a les Corts Generals perquè reti compte de com defensen els interessos de Catalunya, i denunciarem les situacions caracteritzades per l'absència d'aquesta defensa o simplement l'actuació en contra dels interessos dels ciutadans de Catalunya.

- Impulsarem que el Govern català participi en les cimeres hispanofranceses de cooperació transfronterera i en les cimeres iberoamericanes.
- Treballarem per intensificar les relacions polítiques, institucionals, comercials, empresarials i culturals amb Amèrica del Nord, Amèrica Llatina, l'Àsia i l'Àfrica, en especial amb aquells països amb els quals existeixi una major relació per part dels ciutadans i les empreses de Catalunya.
- Facilitarem l'aprovació d'una reforma de la Llei orgànica de règim electoral que permeti els ciutadans catalans a l'exterior poder exercir lliurement i sense obstacles el seu dret al vot en els diferents processos electorals en què tenen dret a votar.

Mentre la desconexió legal de Catalunya amb l'Estat no sigui efectiva, impulsarem la participació del Govern de Catalunya a la Unió Europea, i continuarem defensant els interessos dels ciutadans de Catalunya en la presa de decisions d'aquesta organització:

- Treballarem perquè la Unió Europea reconegui la voluntat del poble de Catalunya d'esdevenir un estat membre homologable a la resta de vint-i-vuit estats membres de la UE d'acord amb el mandat expressat per la ciutadania de Catalunya en les darreres eleccions al Parlament de Catalunya.
- Continuarem defensant un model d'Europa federal que afavoreixi una integració creixent, en base al model comunitari i a les institucions (en particular, Comissió Europea, Parlament Europeu), tot impulsant la llengua catalana com a llengua de tractat i de treball a la Unió Europea, en igualtat amb la resta de llengües oficials de la UE. Continuarem treballant i apostant per una Unió Europea més democràtica i transparent, amb un clar lideratge polític i econòmic al món.
- Impulsarem la participació permanent de les institucions catalanes en les reunions de l'Estat al Consell de Ministres de la UE i al COREPER, en especial en aquelles formacions del Consell que prenguin decisions sobre àmbits competencials de les institucions catalanes.
- Facilitarem un major aprofitament per part de les institucions catalanes d'aquells fons europeus de naturalesa descentralitzada i, per tant, que es canalitzen a través de l'Estat, com ara el FEDER, l'FSE, etc.
- Continuarem apostant per completar el mercat interior de la Unió Europea amb una defensa específica del manteniment i l'enfortiment de

les quatre llibertats que el defineixen, en especial de la llibertat de moviment de persones i, per tant, de l'Acord de Schengen.

- Continuarem defensant el nostre compromís inequívoc amb una política de veïnatge de la Unió Europea ambiciosa, molt especialment en la seva vessant sud al Mediterrani. En aquesta línia, continuarem defensant la necessitat de reforçar la Unió per la Mediterrània, que té la seu de la seva secretaria a Barcelona i l'objectiu de la qual és l'impuls de projectes d'àmbit regional per tal de millorar les condicions de vida dels ciutadans de la ribera sud de la Mediterrània, així com acompanyar els processos de transició d'aquests països.
- Continuarem treballant per reforçar el caràcter comú de la política exterior i de seguretat de la Unió Europea amb l'objectiu que Europa sigui capaç d'actuar al món amb una sola veu, tant diplomàticament com davant d'organismes internacionals. En aquest sentit, donarem suport a la proposta que els països de la UE adoptin una sola veu al Consell de Seguretat de Nacions Unides o racionalitzin els seus recursos diplomàtics a l'exterior a través de les delegacions de la UE en països tercers.
- Continuarem treballant amb l'objectiu que les institucions europees reforcin la governança econòmica i fiscal de la Unió, flexibilitzin els objectius de dèficit condicionat a les reformes estructurals i s'acceleri la posada en funcionament dels instruments d'inversió, com ara el Fons Europeu d'Inversions Estratègiques.
- Defensarem els interessos dels diferents sectors catalans implicats en la negociació d'Acords de Lliure Comerç entre la Unió Europea i tercers països, com per exemple amb l'Acord Transatlàntic de Comerç i Inversions entre la UE i els EUA.
- Continuarem defensant el reconeixement de la delegació de la Generalitat davant la UE i el seu representant permanent davant les institucions europees amb vista a un procés continuat de reforçament d'aquesta estructura i davant dels atacs judicials i polítics perpetrats per l'Estat espanyol.

3.3.5 Millorar les polítiques de cooperació per al desenvolupament

Mentre que, tot i la crisi, la cooperació al desenvolupament a escala internacional majoritàriament ha aconseguit mantenir-se o créixer, el Govern espanyol l'ha reduït un 70 % aproximadament, deixant desatesos programes, iniciatives i milions de persones. Cal revertir aquesta situació, i en aquest sentit:

- Recuperarem les dotacions pressupostàries destinades a cooperació internacional per al desenvolupament de forma progressiva, d'acord amb el ritme de la recuperació econòmica però retornant a l'objectiu de destinar el 0,7 % del PIB.
- Revisarem les polítiques de cooperació i la resta de polítiques impulsades per l'Administració General de l'Estat, amb la finalitat d'avançar en el trànsit de la política de l'ajuda a la política del desenvolupament. Aconseguirem un major alineament del conjunt de les polítiques econòmiques i socials (comerç internacional, migracions, fiscalitat internacional, etc.) amb el desenvolupament global.
- Impulsarem en el si de la Unió Europea la entrada en vigor de la Taxa a les Transaccions Financeres i assegurarem que a nivell de l'Estat es destini a finançar, addicionalment als recursos pressupostaris ja existents, polítiques socials específiques dirigides a les persones més vulnerables, així com programes de cooperació internacional contra la fam, la pobresa i la desigualtat.
- Promourem mesures que ens permetin avançar en l'aplicació de l'Agenda 2030 per al Desenvolupament Sostenible de l'ONU a Catalunya. Els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS), a diferència dels Objectius del Mil·lenni (ODM), que es referien als països subdesenvolupats, són d'aplicació universal i abracen temàtiques tan importants com la lluita contra la fam, la pobresa, la protecció del medi ambient, el benestar o el desenvolupament econòmic; àmbits que afecten tant la política interna com l'acció exterior.

3.3.6 Donar resposta al problema dels refugiats

El desplaçament massiu de persones obligades a marxar i a establir-se lluny de la seva terra indica un drama col·lectiu en alguna part del món. Les causes de les migracions i fugides són múltiples. Poden respondre a decisions polítiques, a persecucions, a fams o a intencions per esborrar la identitat de pobles sencers.

Europa es troba davant una entrada massiva de refugiats a la recerca d'asil en proporcions desmesurades. Per exemple, avui la guerra de Síria és el principal focus d'increment de desplaçats. Són 7,5 milions de sirians desplaçats dins de les fronteres del seu país i gairebé quatre milions fora d'aquestes que han sol·licitat protecció, principalment als països limítrofs, però molts d'ells intenten també arribar a Europa, on tradicionalment la pressió migratòria és molt alta. És moralment repugnant el que passa diàriament a alta mar; la denúncia és compartida per tots els països, però fins al moment no hi ha hagut espais per a l'acord. No hi ha solucions ràpides ni senzilles, però cal buscar la complicitat dels països de procedència perquè els perseguits per raó de raça, religió o ideologies puguin trobar asil. Estem davant el repte més crític del nostre temps.

En aquest sentit:

- Formularem propostes en relació amb l'Agenda Post-2015, agenda universal i global, inclusiva i sostenible, centrades en la lluita contra la pobresa i en la defensa dels drets humans.
- Durem a terme totes les mesures necessàries, com a membre del Consell Europeu, per al restabliment d'operacions específicament orientades a preservar la vida de les persones a través de la recerca activa, el salvament i rescat d'éssers humans en el mar, en la línia de l'operació "Mare Nostrum", d'eficàcia ja demostrada, i tal com estableixen la Resolució aprovada pel Parlament Europeu el 28 d'abril sobre les últimes tragèdies a la Mediterrània i les polítiques de migració i asil de la UE.
- Exigirem el compliment obligatori als països membres de la UE de la quota vinculant per a la distribució de refugiats, a més d'abordar una estreta cooperació amb els organismes pertinents, contra les xarxes criminals de traficants de persones, per tal d'evitar posar en perill les vides dels migrants en situació de risc.
- Impulsarem en el si de la Unió Europea una política comuna d'asil, no únicament des de la perspectiva de la seguretat fronterera, sinó també de l'impuls del desenvolupament humà, social, institucional i econòmic, la promoció de la democràcia i els drets fonamentals. Una política que ha de ser capaç d'invertir i col·laborar en la generació d'oportunitats en aquells tercers països emissors de persones migrants, a través de reforçar les

polítiques de cooperació per al desenvolupament destinades a aquests països.

- Exigirem al Govern de l'Estat un canvi radical d'orientació en les seves polítiques d'asil i d'atenció als refugiats, per articular polítiques d'obertura i acollida, amb les conseqüents dotacions pressupostàries, ja que els 200 M€ pressupostats pel Govern Popular per a l'any 2016 resulten clarament insuficients.

3.4 Governança i regeneració democràtica

3.4.1 Millora de la qualitat democràtica

Cal impulsar des del Congrés dels Diputats mesures d'urgència relatives a una profunda regeneració democràtica, que corregeixin el deteriorament de la democràcia durant la legislatura del 2011-2015, algunes de les quals ja han estat citades en apartats anteriors:

- La derogació de la darrera reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, la qual permet que el Tribunal Constitucional pugui arribar a suspendre de funcions càrrecs electes, cosa que, a més de vulnerar greument el principi de separació de poders, significa situar el Tribunal Constitucional per damunt dels electors mateixos que han escollit un Parlament o un Govern. Aquesta realitat es veuria agreujada a causa de l'enorme politització partidista que aporta el Tribunal Constitucional, com ho demostra el fet que el seu president va ser escollit sent militant del Partit Popular. Cal ressenyar que la tramitació d'aquesta llei —que modifica el sentit de la Constitució— per part del Partit Popular ha estat alegal, en el sentit que, malgrat afectar una qüestió d'alta sensibilitat constitucional, no s'ha demanat informe ni al Consell de l'Estat ni al Consell General del Poder Judicial.
- La derogació dels articles de la Llei orgànica 4/2015, de 30 de març, de protecció de la seguretat ciutadana (“Llei mordassa”), en allò que fa referència a la prohibició de manifestacions i a les sancions als manifestants i en el que fa referència als lliuraments fronterers d'immigrants “en calent”, és a dir, sense les garanties legals pertinents.
- La derogació dels articles corresponents a la recent reforma del Codi Penal relatius a la condemna a presó permanent revisable, la qual és un eufemisme, ja que pot significar condemna a cadena perpètua.
- La derogació de la Llei de seguretat nacional. Una llei aprovada pel PP, amb el suport del PSOE, a finals de la legislatura que permet al Govern de l'Estat posar tots els mitjans humans i materials de la Generalitat a les ordres de qui designi el president del Govern (per exemple, la delegada del Govern a Catalunya) i que permet fer-ho sense l'autorització del Congrés ni del Senat, amb una simple comunicació —a posteriori— al Congrés dels Diputats. Per aquesta via, el Govern del PP pretén assumir les competències que cregui convenientes de Catalunya, quan li convingui i sense haver de demanar autorització al Senat, tal com obligaria a fer-ho l'article 155 de la Constitució.

- La derogació de la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (LRSAL), la qual elimina competències i funcions polítiques i de gestió dels ajuntaments, allunyant la democràcia dels ciutadans, a més que en el cas de Catalunya treu competències a la Generalitat per atorgar-les a l'Estat.
- La recuperació del dret universal a la sanitat. El PP ha exclòs del dret a la sanitat immigrants i altres col·lectius; cal recuperar-lo.
- La reforma de la Llei electoral relativa al vot per correu de les persones a l'estranger. Cal substituir el sistema de votació mitjançant el que s'anomena el "vot rogat", el qual, a la pràctica i com ha quedat demostrat a les dues darreres eleccions al Parlament de Catalunya, nega el dret a vot a una majoria dels electors que viuen al estranger. Cal substituir-lo per un sistema de vot telemàtic en el termini d'un any.
- La regulació de l'activitat dels grups d'interès o *lobbies* en l'acció legislativa. En aquest sentit, impulsarem la reforma del Reglament del Congrés dels Diputats i de la Llei 18/2013, de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

3.4.2 Millora de la transparència, la participació i la rendició de comptes

Creiem que cal tornar la política a la ciutadania, cal recuperar la cultura dels valors i de la regeneració i obertura democràtica, i cal inaugurar una nova forma de fer política. Transparència, rendició de comptes, apoderament de la ciutadania o govern obert són premisses irrenunciables. Volem una ciutadania coresponsable, una ciutadania amb drets i deures, que esdevingui actora, en comptes d'espectadora.

La Llei 18/2013, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, aprovada pel PP en la legislatura passada, resulta insuficient per donar resposta a les demandes d'una democràcia oberta en el segle XXI; en aquest sentit, la llei catalana és més ambiciosa. Per exemple, cal regular la petjada dels *lobbies* i dels grups d'interès en l'activitat legislativa de l'Estat, així com implementar codis ètics i de conducta als *lobbies* i a l'àmbit públic en general. És necessari estimular el compromís social, el deure i la llibertat dels ciutadans per informar-se, participar i decidir en els afers públics, com a pràctiques de bon govern.

- Impulsarem la modificació i millora de la Llei 18/2013, de transparència, accés a la informació pública i bon govern i en garantirem una aplicació rigorosa i efectiva.

- Introduïrem eines de democràcia electrònica, com és el vot electrònic per votar des de l'exterior o per substituir el vot per correu.
- Establirem compromisos ètics per als càrrecs electes i alts càrrecs de l'Administració local en els manuals de bon govern.
- Establirem compromisos d'especial visibilitat i transparència dels processos d'adjudicació de concursos d'obres i serveis, així com dels criteris d'atorgament de subvencions i publicació de les entitats subvencionades i de l'import corresponent.
- Establirem compromisos de temps de resposta a totes les peticions i escrits dels ciutadans.
- Institucionalitzarem el reconeixement de les xarxes socials com a canal de participació ciutadana.

3.4.3 La lluita contra la corrupció

La societat reivindica ser implacables amb la xacra de la corrupció. La lluita contra la corrupció i l'emergència de representants polítics sense ombra de sospita s'erigeix com una prioritat de primer ordre per guanyar la confiança dels ciutadans. Els valors de la meritocràcia, l'honestedat en la gestió pública, la salvaguarda de l'interès general, la gestió responsable de tots i cadascun dels euros del pressupost públic són valors irrenunciables per a un nou país. Estem convençuts que sense transparència no pot haver-hi confiança, i sense confiança no hi ha autèntica democràcia.

El dret efectiu a la transparència és un dret que permet protegir-ne d'altres, dificulta la corrupció i, en definitiva, legitima el sistema democràtic.

Tenim la voluntat de fer que la transparència sigui una característica inherent a tota actuació pública.

Serem els primers en lluitar contra la corrupció. Promourem un immediat debat i la creació d'una subcomissió en el Congrés dels Diputats per acordar i posar en marxa les mesures necessàries per lluitar contra la corrupció en base al document de mesures que Transparència Internacional ha proposat a l'Estat espanyol.

Així mateix, defensem l'aprovació de manuals de bon govern a les administracions, que elevin el compromís ètic i públic dels governants i esdevinguin exigència permanent vers la ciutadania. Proposarem:

- Establir pactes d'integritat en l'àmbit de la contractació pública. El pacte d'integritat és una eina per ajudar els governs, les empreses i la societat civil a lluitar contra la corrupció en l'àmbit de la contractació pública. Es tracta d'un procés que inclou un acord signat entre un Govern i tots els licitadors en qualsevol contracte de l'Administració. El pacte estableix els

drets i les obligacions en el sentit que cap de les parts del contracte no pagarà, oferirà, exigirà o acceptarà suborn, ni participarà en conxorxa amb els competidors per obtenir el contracte. A més, els licitadors estaran obligats a revelar totes les comissions i despeses similars pagades que guardin relació amb el contracte. L'incompliment del pacte d'integritat genera un risc d'exclusió permanent del licitador.

- Impulsar un codi ètic i d'austeritat que catalogui i reglementi l'ús dels espais i mitjans públics.
- Establir plans de transparència elaborats conjuntament amb la ciutadania, per fer efectiu el dret a la transparència i al bon govern
- Posada en pràctica de manuals de bon govern.

Altres mesures de lluita contra la corrupció:

- Prohibirem als condemnats per corrupció de figurar en una llista electoral, ocupar un alt càrrec a l'Administració i treballar a l'Administració durant deu anys.
 - Establirem els pactes d'integritat en les licitacions de totes les administracions.
 - Expulsarem del mercat públic de licitacions i concessions les empreses que vulnerin els pactes d'integritat.
 - Revisarem i limitarem els aforaments dels polítics.
 - Establirem un nou codi penal perquè els delictes greus per corrupció no quedin impunes amb els actuals criteris de prescripció.
 - Obligarem els corruptes a respondre sempre amb el seu patrimoni.
- Modificarem la Llei orgànica de finançament dels partits polítics per garantir un finançament transparent dels partits i les seves fundacions.